

முதல் பதிப்பு: செப்டம்பர் 11, 1957

உரிமை பதிவு செய்யப் பெற்றது .

“The Devil and the Daniel Webster” by Stephen Vincent Benet, published after obtaining permission of the Author’s Agent ;

“Junius Multby” by John Steinbeck, published after obtaining the permission of the Author’s Agent.

“The Open Boat” by Stephen Crane—In the donain Public Domain.

18424

சூபாய் ஏன்று

தபால் செலவு தனி

சென்னை-1 பவழக்காரத் தெரு சாந்தி பிரசில் அச்சிடப் பெற்றது

பதிப்புரை

இந்த புத்தகத்திலே மூன்று கதைகள் அடங்கி இருக்கின்றன. அமெரிக்கக் கதை உலகத்தில் மிகவும் பிரபலம் வாய்ந்த மூன்று ஆசிரியர்கள் எழுதிய கதைகள். கதைகள் மூன்றும் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவை. தமிழ் மக்களும் பயனடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

இந்தக் கதைகளை தமிழாக்கிய ஸ்ரீ நா. ராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி. புத்தக வடிவத்தில் கொண்டுவர உதவியாக இருந்த ஸ்ரீ எம். எஸ். சிவஸ்வாமி அவர்களுக்கும் நன்றி.

சுந்தி காரியாலயம்

ஐனியஸ் மல்ட்பி

ஐன் ஸ்டீன்பெக்

[ஐன் ஸ்டீன்பெக் கலிபோர்னியாவிலுள்ள ஸாலினாஸ் என்ற இடத்தில் 1902ம் ஆண்டில் பிறந்தவர். அவருடைய புத்தகங்களில் எல்லாம் பெரும்பாலும் அவருடைய சொந்த ஜில்லாவின் தும், மணமானபின் அவர் வாழ்க்கை நடத்திய மாண்ட்ரி கடற்கரையின துமான சூழ்நிலைகளுமே பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம்.

அவர் ஸ்டீன்போர்டு சர்வகலாசாலையில் நான்காண்டுகள் கல்வி பயின்றார். பட்டம் பெறுவதற்கல்ல. சர்வகலாசாலையில் கல்வி பயிலவேண்டுமென்ற இச்சையினால் அவர் விஞ்ஞான பாடத்திலேயே தன் முழு கவனத்தையும் செலுத்தினார். பிராணி நூலில் பூர்ண அறிவு பெற்றிருந்தார். முக்கியமாக அவர் கடலில் வாழும் ஐந்துக்கள் பற்றிய வரலாற்றில் விசேஷ வல்லமை பெற்றிருந்தார். வாழ்க்கையில் அவர் பலதிறப்பட்ட தொழில்களில் ஈடுபாடு உடையவராக இருந்தார். அவர் பத்திரிகை நிருபராகவும், கொல்லனர் சிற்றூளாகவும், ஆடு மாடு மேய்ப்பாளராகவும், ஓவியக் கலைஞராகவும், மருந்து விற்பவராகவும், எஸ்டேட் காரியஸ்தராகவும், கடல் வாழ் ஐந்துக்களின் ஜீவியநூல் ஆராய்ச்சியாளராகவும், சர்வேயராகவும், மீன் பிடிப்பவராகவும், பழ வியாபாரியாகவும், நூலாசிரியராகவும் இப்படிப் பல துறையில் ஈடுபட்டிருந்தார். 1939-ஆம் ஆண்டில் அவர் நூல்கள் இலக்கிய மேன்மைக்காக வழங்கப்படும் புலிட்ஸர் பரிசைப் பெற்றன.

ஸ்டீன்பெக் கலிபோர்னியாவின் நாட்டுப்புறப் பகுதியில் எளிய வாழ்வு நடத்தி வருபவர். அவர் மிகவும் சங்கோஜி; அவர் நீல நிறமான ஆழ்ந்த கண்களுடன், மெல்லிய—ஆனால் ஆழ்ந்த அமைதியான குரலோடு, உயரமாகவும் நல்ல பெருத்த சரீரத்துடனும் இருப்பார்.]

ஐனியஸ் மல்ட்பி ஒரு நல்ல இளைஞர் நல்ல பண்பட்ட குடியில் பிறந்து வளர்ந்தவர்; போதிய அளவு

கல்வியும் கற்றவர். அவருடைய தகப்பனார் கடனாளியாகி இறந்தபோது, ஜூனியஸ் தன் விருப்பத்துக்கு மாறாக, பிழைப்புக்கு வேறு வழியின்றி, ஒரு குமாஸ்தா உத்தியோகத்தில் மாட்டிக்கொள்ள நேரிட்டு, பத்து வருடங்கள் அதைவிட்டு வெளிவர வகை தெரியாமல் அதைக் கட்டிக்கொண்டு காலம் தள்ளவேண்டியிருந்தது.

இந்தக் காலங்களில் சாதாரணமாக ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் வேலைக்குப் பிறகு ஜூனியஸ் தனக் கென்றிருந்த விடுதியிற்போய்த் தங்கி மெத்தை வைத்துத் தைக்கப்பட்ட மாரீஸ் நாற்காலியை நன்றாகத் தட்டி அதில் அமர்ந்துகொண்டு ஏதாவது புத்தகங்கள் படித்து கொண்டிருப்பார். அவர் ஸ்டீவன்ஸனுடைய கட்டுரைகள்தாம் ஆங்கிலத்தில் அதிநேர்த்தியானவை யென்று கருதினார்; அவர் எழுதிய “கழுதையுடன் பயணங்கள்” (‘ட்ரேவல்ஸ் வித் எ டாங்கி’) என்ற புத்தகத்தைப் பல முறை ரசித்துப் படித்திருக்கிறார்.

அவருடைய முப்பத்தைந்தாவது பிறந்த தினத்துக்குப் பிறகு ஒருநாள் மாலை ஜூனியஸ் அவர் விடுதியின் படிகளில் ஏறிக்கொண்டிருக்கையில் அப்படியே மூர்ச்சையடைந்து விழுந்துவிட்டார். அவர் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தபோதுதான் முதல்முறைபாகத் தன்னால் சரியாக மூச்சுவிட முடியாததையும், மூச்சு விடுவதற்குச் சிரமப்படுவதையும் உணர்ந்தார். எவ்வளவு காலமாக அப்படி இருந்து வருகிறது. என்று எண்ணியதும் அவரே சற்று திகைப்படைந்தார். உடனே டாக்டரிடம் விரைந்தார். ஆலாசனை கேட்ட டாக்டர் அன்பாகவும், நம்பிக்கையூட்டும் படியாகவும் பதில் அளித்தார்.

அந்த டாக்டர் சொன்னார்: “எப்படியும் உங்கள் உடம்பு குணமாகாது என்று சொல்லும் அளவுக்கு மோசமாகிவிடவில்லை. ஆனால் உங்கள் நுரையீரல் இருக்கும் நிலைக்கு நீங்கள் ஸான்பிரான்ஸிஸ்கோவை விட்டு வேறு எங்காவது போவதுதான் நல்லது. நீங்கள் இந்த மூடுபனிப் பிரதேசத்திலிருந்தால் இன்னும் ஒரு வருடம் உயிரோடிருப்பது கூடக் கஷ்டம்தான். ஈரம்

அற்ற வெப்பமான சீதோஷ்ணமுள்ள ஓரிடத்துக்குச் சென்று விடுங்கள்”.

டாக்டர் சொன்ன யோசனை இது!

அவருடைய ஆரோக்கியம் பழுதடைந்துவிட்டது என்று கேட்க அவர் ஒருவகையில் மகிழ்ச்சியே யடைந்தார். ஏனெனில், தான் வேண்டா வெறுப்புடன் பார்த்துவந்த குமாஸ்தா உத்தியோகத்துடன் தன்னைப் பிணைத்த பந்தங்களை அறுக்க வகை தெரியாமல் தவித்த மல்ட்பிக்கு இது விடுதலைக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. அவரிடம் ஐநூறு டாலர்களிருந்தன. அது தான் அவர் அதுவரை சேமித்து வைத்திருந்த சொத்து. இல்லை, சேமித்து வைத்தார் என்றும் சொல்லமுடியாது; செலவழிக்க மறந்து விட்டார், அதனால் தானாக சேர்ந்து விட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். “இவ்வளவு பணத்தைக்கொண்டு நான் ஒன்று, நன்கு குணம் பெற்று மறுபடி ஒரு புதிய வாழ்க்கையைத் துவங்க வேண்டும் அல்லது ஒரு முடிவாக அதோடு இறந்து விடவேண்டும்” என்று தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

அவர் ஆபீஸிலிருக்கும் ஒரு நண்பன் வெப்ப முள்ள பாதுகாப்பான “ஸ்வர்க்கப்புல்வெளி” என்னும் பள்ளத்தாச்கு பற்றிக் கூறி அது அவருக்கு ஏற்ற இடம் என்றும் யோசனை கூறினார். ஐனியஸ் (பாஸ்சர்ஸ் ஆப் ஹெவன்) அந்தப் பிரதேசத்துக்கு உடனே பயணமாகி விட்டார். அந்த இடத்தின் பெயரே அவருக்கு வெகுவாகப் பிடித்திருந்தது; “அந்தப் பிரதேசம் தான் அதிக நாள் உயிரோடிருக்கப் போவதில்லை என்பதை அறிவிக்கும் சகுனமாகவாவது இருக்கவேண்டும்; அல்லது அந்த இடமே பூலோகத்தில் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சமானமாக அதன் பிரதியாக விளங்கவேண்டும்” என்று நினைத்தார். கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக அவருக்கேயென்று தனிப்பட்ட முறையில் ஒன்றுமே இல்லாத அவருக்கு அந்த இடத்தின் பெயர் தனியாக அவருக்கென்றே அமைந்ததுபோலத் தோன்றியது. அதை எண்ணிப் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தார்.

அந்த ஸ்வர்க்கப் புல்வெளி என்னும் இடத்தில் ஆரோக்கியத்தின் பொருட்டு தங்க வருபவர்களை விருந்தினர்களாகச் சேர்த்துக்கொள்ளபலகுடும்பங்கள் இருந்தன. ஜூனியஸ் அவர்களைப்பற்றி எல்லாம் விசாரித்துப் பின் நேரிலும் பார்த்துவிட்டுக் கடைசியில் க்வேகர் என்ற விதவை ஒருத்தியின் பண்ணை வீட்டில் தங்குவதென முடிவு செய்தார். இது அவருக்குத் திருப்தியாக அமைந்தது. அவளுக்கும் பணம் தேவையாக யிருந்தது; தவிரவும் ஜூனியஸுக்குப் பண்ணை வீட்டிலிருந்து தனித்து ஒரு கொட்டகை படுக்க வசதியுள்ளதாக அமைந்து இருந்தது. மிஸஸ் க்வேகருக்கு இரண்டு சிறிய பையன்கள் இருந்தார்கள். அவர்களைத் தவிர பண்ணையில் வேலை செய்வதற்கென ஒருகூலியாளையும் நியமித்திருந்தாள்.

அந்த வெப்பமான சீதோஷ்ணம் அவருடைய நுரையீரலுக்கு இதமாக இருந்தது; நோய்க்குக் குணமாகவும் அமைந்தது. வந்து ஒரு வருடத்துக்குள் அவர் சரீரம் ஆரோக்கியம் பெற்றதோடு, எடையும் அதிகரித்தது. அந்தப் பண்ணையில் அவர் அமைதியாகவும் ஆனந்தமாகவும் காலத்தைக் கழித்தார். அவையாவற்றையும்விட அவருக்கு அதிக மகிழ்ச்சி யளித்தது என்னவென்றால் பத்தாண்டுகளாகப் பெரும்பாடுபடுத்திய அந்த ஆபீஸ் வேலையை அறவே மறந்து விட்டு ஒன்றுமே செய்யாமல் முழுச் சோம்பேரியாக ஆகிவிட்டதுதான்! ஜூனியஸின் மெல்லிய வெளிறிய தலைமயிர் வாரிவிடப்படாமல் கிடந்தன; தன்னுடைய மூக்குக் கண்ணாடியை வழக்கத்திற்கு மாறாக மூக்கு நுனியில் அசட்டையுடன் அணிந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு இப்போது கண்ணாடியே தேவைப்படவில்லை. கண்ணாடி இல்லாமலே நன்றாகப் பார்க்க முடிந்ததால் கண்ணாடி எங்கே தொங்கிக்கொண்டிருந்ததென்றே கவலைப்படவில்லை; ஏதோ கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டே இருந்துவிட்டோ மென்பதற்காகத்தான் அதைக் கழற்றாமலிருந்தார். எப்போதும் ஏதாவது சிந்தனையிலேயே ஆழ்ந்திருப்பவர்களும் முழுச்சோம்பேறி

களும் செய்துகொண்டிருப்பதுபோல் எப்போதும் ஒரு குச்சியை எடுத்து பல்லைக் குத்திக்கொண்டே இருப்பார். 1910-ம் ஆண்டில் அவர் பூரண குணம் பெற்று விட்டார்.

1911-ம் ஆண்டில், மிஸஸ் க்வேகர் அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர் பேசும் வம்பு வார்த்தைகளைக் கேட்டு கவலையுடன் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். ஒரு அயல் மனிதனைத் தனியாகத் தன் வீட்டில் நீண்டகாலம் வைத்திருப்பதையும் அதன் வீளைவுகளையும் யெண்ணி அவளே ஒருவாறு உணர்ந்து தன்னமைதியை இழந்ததோடு பயப்படவும் ஆரம்பித்தாள். அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை. ஜூனியஸ் பரிபூர்ணமாகக் குணமடைந்துவிடுவாரென்று சந்தேகமறத் தெரிந்தவுடன் க்வேகர் அத்தனை நாட்களாக மனத்துள் வைத்துக்கொண்டு தடுமாறிக் கொண்டிருந்ததை ஜூனியஸிடம் மெல்லச் சொல்லிவிட்டாள். ஜூனியஸும் அவள் தடுமாற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்த உடன் ஒரு வழி கண்டுபிடித்தார். ஜூனியஸ் காலந் தாழ்த்தாமல் களிப்போடு க்வேகரை கல்யாணமே செய்து கொண்டு விட்டார். அவருக்கு இப்போது சொந்த வீடு கிடைத்ததோடு பொன்னான எதிர்காலமும் காத்துக் கொண்டிருந்தது; ஏனென்றால் அவருடைய மனைவி என்ற பதவியை அடைந்த மிஸஸ் மல்ட்டிக்கு மலைச்சாரலில் இருநூறு ஏக்கர் புல்வெளி நிலமும் ஐந்து ஏக்கர் பழமரத் தோட்டமும், காய்கறிகளும் பயிரிடப்பட்ட நிலமும் சொந்தமாக இருந்தன. ஜூனியஸ், தம்முடைய புத்தகங்களையும், சாய்வதற்குச் சௌகர்யமான அந்த மாரீஸ் நாற்காலியையும், வெலாஸ்க்வேஸ்ஸின் 'கார்டினல்' என்ற புத்தகத்தின் நல்ல பிரதியொன்றையும், 'சர்ச்சின் இளவரசன்' என்ற நூலையும் தருவித்துக் கொண்டார். அவருக்கு அவருடைய எதிர்காலம் இன்ப மயமானதாகவும் பிரகாசம் பொருந்தியதாகவும் காட்சி யளித்தது.

மிஸஸ் மல்ட்டி, திருமணமானவுடன், கூலியாகி விலக்கி விட்டுத் தன் கணவனை அந்த வேலையில் ஈடு

படுத்த முயன்றாள். ஆனால் மல்ட்பீ அதற்கு உடன்படாததைக் கண்டு கலக்க முற்றாள். அந்த எதிர்ப்புக்கு அவளால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாத நிலையில் அவளிருந்தாள். ஜூனியஸ் நோய்வாய்ப்பட்டு குணமடைந்த ஒரு வருஷ காலத்தில சோம்பேரியாகவே இருந்துவிட்டார். சோம்பேரித்தனத்தின்மீது காதல் கொண்டாவிட்டார் என்று சொல்லவேண்டும். அந்தப் பள்ளத்தாக்கும், பண்ணையும் அவருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன; ஆனால் அவைகள் எப்படி இயற்கையாக இருந்தனவோ அப்படியே இருக்கத்தான் விரும்பினார். புதிய செடிகொடிகளைப் பயிராக்கவும் அவர் விரும்பவில்லை. பழையனவற்றைக் களைந்தெறிவதிலும் அவருக்கு விருடபயில்லை. ஒருநாள் மிஸஸ் மல்ட்பீ அவர் கையில் மண்வெட்டியைக் கொடுத்துக் காய்கறித் தோட்டத்தைக் கொத்திவிடச் சொல்லி சென்றுசிறிது நேரங்கழித்துவந்து பார்க்கும்போது அவர் அந்தப் புல்வெளியை அடுத்த ஓடையிலே காலை அணையவிட்டுக் கொண்டு கையில் ஸ்டீவன்சன் எழுதிய “பிள்ளைக் கொள்கை” (கிட் நாப்டு) என்ற புத்தகத்தோடு காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவியைக் கண்டதும் ஒன்றும் தெரியாதவர்போல் விழித்தார். அவருக்குத் தாம் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டோம் என்றே எப்படி அப்படி நடந்துகொண்டு விட்டோம் என்றே தெரியவில்லை என்று அசடுவழிய அவர் மனைவியிடம் சொன்னார். அவருக்கே தெரியாததான். அதுதானே உண்மை!

முதலில் சில காலம் அவளும், அவருடைய சோம்பேறித்தனத்தையும், ஓடையில் நனைந்தும் அழுக்கடைந்தும் காணப்பட்ட அவர் ஆடைகளைப்பற்றியும் அடிக் கடி சுட்டிக்காட்டிக் குறைகூறிக் கொண்டேயிருந்தாள். ஆனால் அவள் என்ன சொன்னாலும் காதில் போட்டுக் கொள்வதில்லை யென்று அவர் தம்மைப் பழக்கிக் கொண்டார். அவள் பெண்மைப் பண்பு குறைந்து செயல்புரியும்போது அவளைக் கவனிப்பதே மரியாதைக் குகந்ததல்ல என்று அவர் கருதினார். அது ஒன்றும் செய்யமுடியாத முடவனைப் பார்த்து, “நீ ஏன் நடக்கக்

கூடாது” என்று கேட்பது போலத்தான் என்று அவருக்குப்பட்டது. மிஸஸ் மல்ட்பி அவரை எவ்வளவுதான் குறைகூறியும் அவருடைய எதிர்ப்பு என்னும் முடுபனியை அவளால் விலக்க முடியவில்லை. கொஞ்சநாளாகக்கெல்லாம் அலுத்துப்போய் முகம் சிணுநக ஆரம்பித்துப் படிப்படியாகத் தன் தலைமயிரை வாரிவிடுவதையும்கூட கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டாள். 1911-ம் ஆண்டிலிருந்து 1917-ம் ஆண்டுக்குள் அவர்கள் பரம ஏழையாகிவிட்டார்கள். ஜூனியஸ் பண்ணையை கவனிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வே இல்லாதிருந்தார். அவர்கள் உணவு உடைக்காக மேய்ச்சல் நிலத்திலேயே சில ஏக்கர்களை விற்றார்கள் ; அப்படி விற்றுங்கூட வயிறு நிறைய உண்ண முடியவில்லை. வறுமை அந்தப்பண்ணையில் வேருன்றி உட்கார்ந்து கொண்டு அவர்களை வருத்த ஆரம்பித்தது. அவர்களுக்கு உடுக்க புது ஆடையென்று ஒன்றுமே எப்போதும் இல்லை. ஆனால் ஜூனியஸுக்கு டேவிட்க்ரேஸன் என்னும் இலக்கிய ஆசிரியரின் கட்டுரைகள் கிடைத்துவிட்டன. இந்த ஏழ்மை தாண்டவமாதும் சூழ்நிலையிலும் அவர் தம்முடைய மேலங்கியை மட்டும் அணிந்துகொண்டு, ஓடையின் ஓரங்களில் வரிசையாக வளர்ந்திருந்த காட்டத்தி மரங்களினடியில் அமர்ந்து கொண்டு கவலையற்று காலத்தைக் கழிப்பார் : சில சமயங்களில் “மனோ நிம்மதியுள் சஞ்சாரங்கள்” (அட்வென்சர்ஸ் இன் கண்டென்ட்மென்ட்) என்ற புத்தகத்தைத் தம்முடைய மனைவிக்கும், இரண்டு பையன்களுக்கும் படித்துக்காண்பிப்பார். இதை அவர்கள் கேட்டு ஆனந்திப்பர் என்று எதிர்பார்த்தார் போலும்!

1917ன் தொடக்கத்தில் மிஸஸ் மல்ட்பி கருவுற்றிருந்தாள். அந்தவருஷக் கடைசியில் யுத்தகால இறுதியில் வெகுவாய் பரவிய தொத்துவியாதி இன்புளுயன்ஸா அந்தக் குடும்பத்தைக் கொடுமையாகப் பீடித்தது. போதிய உணவில்லாததாலோ என்னவோ இரண்டு பையன்களும் சேர்ந்தாற்போல் இன்புளுயன்ஸாவினால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். அந்த வீடே வியாதியஸ்தர்கள் வீடாகக் காட்சியளித்தது. மூன்று நாட்கள் அந்தக்

குழந்தைகளின் உயிர் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தன. நான்காம் நாள் இரண்டு சிறுவர்களுமே உயிரைவிட்டனர். இரண்டு பையன்களும் இறந்துவிட்ட விஷயமே மிஸஸ் மல்ட்பிக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் கருவியிர்க்கும் தருணத்தில் இருந்த அவளிடம் அந்தக் கொடிய செய்தியைச் சொல்ல உதவிக்காக வந்திருந்த அக்கம்பக்கத்தவர்கள் எவரும் துணியவில்லை. பிரசவ வேதனையுடனிருக்கும்போதே அந்தக் கொடிய தொத்துவியாதி அவளையும் பீடிக்க ஆரம்பித்து. அவள் பெற்ற குழந்தையைக் கண்ணால் பார்க்காமலே அவளும் உயிர் நீத்தாள்;

மிஸஸ் மல்ட்பியின் பிரசவத்துக்கு உதவிசெய்த அக்கம்பக்கத்துப் பெண்கள், தம் மனைவியும் மக்களும் இறந்துபோன சமயத்திலும்கூட ஜூனியஸ் ஓடைக்கரையில் உட்கார்ந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்ததை ஊர் முழுதும் ஏளனமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இது முற்றிலும் உண்மையல்ல. அவர்கள் இறந்தபொழுது அவர்களுக்கு உடல் நலமில்லை என்பதையே அறிந்திராததால்தான் கால்களை ஓடைநீரிலிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். ஆனால் செய்தி தெரிந்த பிறகு சிறிது நேரம் இறக்கவிருந்த இரண்டு குழந்தைகளிடமும் மாறி மாறிப்போய் ஏதோ பிதற்றிக்கொண்டிருந்தார். பெரிய பையனிடம் வைரம் எவ்வாறு செய்யப்படுகிறது என்பது பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்; அடுத்தப் பையனருகில் அமர்ந்து ஸ்வஸ்திக்சின்னத்தின் அழகையும், பழமையும் தத்துவமும் பற்றி ஏதோ விவரித்துக்கொண்டிருந்தார். 'புதையல் தீவு' (ட்ரெஷர் ஐலண்டு) என்ற புத்தகத்தின் இரண்டாவது அத்தியாயத்தை அவர் உரக்கப் படித்துக்கொண்டிருந்த போதே ஒருயிர் பிரிந்து சென்றுவிட்டது; அந்த அத்தியாயத்தைப் படித்து முடித்துவிட்டுப் பையனைப் பார்க்கும் வரையில் அவருக்கு அவன் உயிர் போய் விட்ட தென்பதே தெரியாது. அந்த நாட்களில் அவர் உண்மையிலேயே இன்னது செய்வதென்றே தெரியாமல் பெரிதும் கலக்க முற்றிருந்தார். அவரிடமிருந்த வஸ்துக்களைத்தானே அவரால் கொண்டுவந்து கொடுக்க

முடியும் அதைத்தான் கொடுத்தார். மரணத் தறுவாயில் குழந்தைகளுக்களித்தார். ஆனால் சாவினின்றும் அவர் களைக் காப்பாற்ற அவைகளுக்குப் போதிய சக்தி இல்லை. இந்த உண்மை அவருக்குத் தெரியும்; அதுதான் அவரை மேலும் கலக்கமுறச் செய்தது.

சுவங்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டபின் ஐனியஸ் மறுபடியும் தன்னுடைய ஓடைக்குத் திரும்பிவந்து “கழுதையுடன் பயணங்கள்” என்ற புத்தகத்தில் சில பக்கங்களைப் படித்துப் பார்த்தார். மாடஸ்டின்—அது தான் அந்தக் கதையில் வரும் கழுதையின் பெயர்—அதனுடைய எதற்கும் கலங்காத சுரணையற்ற தன்மையை எண்ணி வியக்கவா வெறுக்கவா என்று முடிவுக்கு வர முடியாமல் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டார். அதற்குள் அவருக்கு ஒரு சிந்தனை; ‘ஸ்டீவன்ஸனைத் தவிர வேறு யார் ஒரு கழுதைக்கு மாடஸ்டின் என்று இந்த அழகானப் பெயரிடமுடியும்?’

பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணொருத்தி ஐனியஸின் போக்கைக் கண்டு காணாமல் அவரைக் கூப்பிட்டு மனமாற திட்டினாள். வேண்டியமட்டும் கடிந்துகொண்டாள். திட்டிகள் அதிகமாகப் போகவே ஐனியஸ் திறுதிறுவென்று விழித்தார். பதில் சொல்லாமல் சும்மா இருப்பதே சரி என்று அவள் சொல்லுவதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளாதவர் போலிருந்தார்—அவள் கோபம் மீண்டும் அதிகரித்தது. அவள் தன்கைகளை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு ஐனியஸை ஒரு வெறுப்புப் பார்வை பார்த்துவிட்டு, பிறகு உள்ளே சென்று புதிதாகப் பிறந்திருந்த ஆண் குழந்தையை எடுத்துவந்து அவர் கைகளில் “தொப்”பென்று போட்டாள். பிறகு அவள் வாயிற் கதவுவரை சென்று அங்கிருந்து ஒரு துச்சமான பார்வையை வீசிவிட்டு மறைந்தபோது ஐனியஸ் தன்கைகளில் கதறிக்கொண்டிருந்த குழந்தையுடன் நின்றுகொண்டிருந்தார். குழந்தையை என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் கீழே விடுவதற்கென ஓரிடமும் அவருக்குப் புலப்படாததால் நெடுநேரம் குழந்தையைத் தம் கையிலேயே வைத்திருந்தார்.

அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் வசித்து வந்தவர்கள் ஜூனியஸைப்பற்றி பல பலவாறுகக் கதைகள் சொல்லிக் கொண்டார்கள். சில சமயம் வேலை செய்து வாழ்பவர் வேலையற்ற சோம்பேறிகளை வெறுப்பதுபோல ஜூனியஸையும் வெறுத்தார்கள்; சில சமயம் அவர் சோம்பலைக் கண்டு பொறுமைப்பட்டார்கள். ஆனால் இவர் செய்வதெல்லாம் தவறாகவே போய்விடுகிறதே என பலர் இரக்கப்பட்டார்கள். அந்தப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்த ஒருவரும், ஜூனியஸை பொருத்தமட்டில் அவர் சந்தோஷமாகத்தானிருக்கிற ரென்பதை மட்டும் உணரவேயில்லை.

அவர்கள் சொல்லிக்கொண்ட கதையில் இதுஒன்று: ஜூனியஸ், டாக்டர் யோசனைப்படி குழந்தைககு பாலுக்கென்று வெள்ளாடு ஒன்றை வாங்கினாரும். வெள்ளாட்டை வாங்குவதற்கு முன் அது ஆணை! பெண்ணை? என்றே விசாரிக்கவில்லையாம்; எதற்காக வாங்குகிறார் என்பதையும் சொல்லவேயில்லை. அதை வாங்கி வந்து விட்ட பிறகு அதன் வயிற்றுப்புறம் பாலுக்காக மடி இல்லாததைப் பார்த்துவிட்டு “இது உண்மையான வெள்ளாடுதானா?” என்று தந்தீவிரமான சந்தேகத்தை வெளியிட்டாராம்.

“நிச்சயமாக” என்று சொன்னாலும் அதை விற்றவன்.

“ஆனால் வெள்ளாட்டின் பின்னிரண்டு கால்களுக்கிடையே பாலுக்காகப் பைபோல ஏதோ ஒன்று இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்” என்று ஜூனியஸ் மறுபடியும் தன் சந்தேகத்தைத் தெரிவித்தாராம்.

ஜூனியஸ் அப்படிச் சொன்னதைக் கேட்டு ஊர் மக்கள் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். பிறகு புதிய வெள்ளாட்டைக் கொடுத்தபோதும் இரண்டு நாட்கள் அதன் மடியைத் தடவிக் கொடுத்தும், பெரு முயற்சி செய்தும் ஒரு சொட்டுப் பால் கூடக் கறக்க அவரால் முடியவில்லையாம். அந்த வெள்ளாட்டிலும் ஏதோ குறையிருக்கிறதென்று அதையும் திருப்பிவிட நினைத்தாராம். ஆனால் அந்த வெள்ளாட்டுக்காரர் பால் கறக்

கும் முறையைச் செய்து காண்பித்தபோதுதான் உண்மையை உணர்ந்து கொண்டாராம். ஜூனியஸ் அந்தக் குழந்தையையே வெள்ளாட்டின் அடியில் கிடத்தி அது வாகவே வெள்ளாட்டின் மடியிலிருந்து பாலைச் சாப்பிடும்படி விட்டுவிட்டதாகக் கூட சிலர் சொல்லிக்கொண்டார்கள். ஆனால் அது உண்மையல்ல. அந்தப் பள்ளத்தாக்கு ஊர் மக்கள் அவர் குழந்தையை எப்படி வளர்க்கிறாரென்று தங்களுக்குத்தெரியாதென்று சாதித்தார்கள்.

ஓர் நாள் ஜூனியஸ் மாண்டரீக்குச் சென்று, பண்ணையில் வேலை செய்ய ஓர் வயது முதிர்ந்த ஜர்மானியனை அழைத்து வந்தார். அவர் அப்புதிய வேலையாளுக்கு அவன் சம்பளக் கணக்கில் 5 டாலர்கள் கொடுத்தார். அதன் பின் மறுபடி ஒன்றுமே கொடுக்கவில்லை. அவள் வேலைக்கு வந்து இரண்டு வாரங்களுக்குள் சோம்பலில் ஊறி எஜமானைப் போலவே யாதொரு வேலையும் செய்யாமல் காலங்கடத்த ஆரம்பித்தான். அவர்கள் இருவரும் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து 'புஷ்பங்களுக்கு நிறம் எப்படி வருகிறது? இயற்கையின் சின்னங்கள் என்ன? இயற்கைக்குச் சின்னங்கள் ஏதேனும் உண்டா? சின்ன புஷ்பத்திற்கு இன்ன நிறம் என்ற அடையாளமிருக்கிறதா? அட்லாண்டிக் எங்கே உள்ளது....இங்காஸ் பெரு நாட்டு அரசர்கள் எப்படி இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்தனர்? என்பது போன்ற ஆச்சரியத்தை விளைவித்த பல விஷயங்களைப் பற்றி அக்கரையுடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் வசந்த காலத்தில் உருளைக் கிழங்கைப் பயிரிட்டார்கள். ஆனால் காலங்கடந்தே நடவு நடடார்கள். ஆனால் பூச்சிகளினின்றும் அவற்றைக் காக்க சாம்பல் போட்டு மூடாமல் விட்டுவிட்டனர். அவர்கள் பின்ஸ், தானியம், பட்டாணி முதலியவைகளை விதைத்துச் சில காலம் அவற்றைக் காத்துப் பின் அவற்றை மறந்தேவிடுவார்கள். பயிர்கள் கண்களுக்கே தெரியாவண்ணம் களைப்பூண்டுகள் அவற்றை மூடிவிடும். ஜூனியஸ் களைப் பூண்டுகளின் மத்தியில் புகுந்து ஒரு நல்ல வெளிரிய வெள்ளரிக் காயை களைகளினின்று

பிரித்து எடுத்துத் தூக்கிக்கொண்டு வருவதை சாதாரணமாக அங்கே காணலாம். ஜூனியஸ் பாதரகைக்கள் அணிவதையே விட்டுவிட்டார். பூமியின் உஷ்ணம் உள்ளங் கால்களில் தாக்குதல் உண்டாகும் உணர்ச்சியை அவர் விரும்பினார். மற்றொரு காரணமும் உண்டு. அவருக்கு பாதரகையே இல்லை.

பிற்பகலில் அவர் ஜேகப் ஸ்டட்ஸிடம் அதிக நேரம் பேசுவது வழக்கம்.

“குழந்தைகள் இறந்தபொழுது நான் பயத்தின் சிகரத்தையே அடைந்துவிட்டதாகத்தான் எண்ணினேன். பின் அதைப் பற்றி சிந்தித்தபோது அது பயப்படவேண்டிய விஷயம் அல்ல; வருந்தவேண்டிய சம்பவம் என்பது விளங்கியது. மேலும் சிந்தித்தபோது அது மேலும் பாரமாக மாறிற்று. என்முனைவியையோ அல்லது அக்குழந்தைகளையோ நன்றாய்த் தெரியாது என்றே எண்ணுகிறேன். அவர்கள் எனக்குமிக அருகிலிருந்தனர் என்பதனால்தான். அறிதல் என்பது ஓர் விந்தையான விஷயந்தான். அது பல நுணுக்க விபரங்களைப் பற்றிய உணர்வுடன் இருத்தல் என்பதைத் தவிர வேறில்லை. சிலருக்கு இந்த உணர்வு தூரத்து விஷயங்களில் கூர்மையாகவும் அருகாமையிலுள்ள விஷயங்களில் குறைவாகவும் காணப்படும். என் அருகில் உள்ளவைகளைப் பற்றி என்னால் ஒரு பொழுதும் நன்றாக அறிய முடிவதில்லை. உதாரணமாக அதோ இருக்கும் என் வீட்டை விட, ஏதன்ஸ் நகரிலுள்ள கீர்த்தி பெற்ற “பார்தினான்” கோயிலைப் பற்றிய விஷயம் அதிகம் எனக்குத் தெரியும்” என்றார். இதை ஜூனியஸ் சொன்னதும் திடீரென அவர் முகம் உணர்ச்சி வசப்பட்டு நடுங்கத் தொடங்கிற்று. அவருடைய கண்கள் உத்சாகத்தால் ஜ்வலித்தன. “ஜேகப், நீ எப்பொழுதாவது பார்தினான் கோவிலின் சிற்பசித்திர வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய கல்வெட்டுகளைப் பார்த்திருக்கிறாயா?” எனக் கேட்டார். “ஆம்! பார்த்திருக்கிறேன். அது நன்றாகவே இருக்கிறது” என்றான் ஜேகப். ஜூனியஸ் கூலியாளின் முழங்காலில் ஒரு கையை ஊன்றிக்கொண்டு, “அந்தக் குதிரைகள்—அந்த

அழகிய குதிரைகள் வானுலகிற்குச் செல்ல ஆயத்தமான அப்புரவிகள்—அவற்றின்மீது அமர்ந்துள்ள ஆவலுள்ள அந்தப் பெருமிதம் வாய்ந்த இளைஞர்கள் மறுபுறம் தயாராகும் விருந்திற்குச் செல்ல ஆயத்தமாய்ப் புறப்படுகிறவர்களைப் போல தூணில் சிற்பம் அமைந்திருக்கிறது. கவனித்தாயா?"

ஓர் குதிரை அது மிகவும் சந்தோஷமா யிருக்கும் போது எப்படித் தன் உணர்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கிற தென்பதை ஒரு மனிதன் எங்ஙனம் உணர்தல்கூடும் என்று நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். அவன்—கற்சிற்பி அங்ஙனம் அறிந்திராவிட்டால் அவ்வளவு உயிருள்ளவைகளாக, உணர்ச்சியுள்ளவைகளாக அமைத்திருக்க அவற்றை—அவனால்—செதுக்கியிருக்க முடியாது" என்றார். அவர்கள் சிறிதுநேரம் இவ்வாறு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஐனியஸின் மனம் ஒரு விஷயத்தில் நீண்டநேரம் பதியாது. நடுப்பகல் போஜன வேளையாகும்போதுதான் சாப்பாட்டின் நினைவே வரும். அப்போதுதான் பெட்டைக் கோழியின் கூட்டைத் தேடுவார்கள். ஒரு முட்டைகூட அங்கே இல்லாவிட்டால், அவர்கள் பட்டினியாகவேகூட இருந்து விடுவார்கள்.

ஐனியஸ் தன் பிள்ளைக்கு ராபர்ட்லுயி எனப் பெயர் வைத்திருந்தார். ஐனியஸ் அப்பெயரால் தன் மகனை அழைத்தபோது ஜேகப் குறுக்கிட்டு இலக்கிய உலகத்தில் பிரகாசிக்கும் ஒரு மணியின் பெயரை ஒரு மனிதக் குழந்தைக்கு வைப்பது சரியல்ல என்றும், நாய்க் குட்டிகளுக்குச் செல்லமாகப் பெயரிடுவது போலவே குழந்தைகளுக்கும் பெயரிட வேண்டும் என்று தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தான். "பெயர் கூப்பிட ஒரே ஒரு சொல் போதுமானது. ராபர்ட் என்பதே மிக நீளமான பெயர். அவனை "பாப்" என்றே கூப்பிடலாம் என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினான் "உன் இஷ்டப்படியே" என்று ஐனியஸும் அவனோடு சமானத்திற்கு வந்து ராபர்ட் என்பதைவிட ராபீ என்பது குறுகலான பெயர் அல்லவா? நாம் அவனை இனி "ராபீ" என அழைப்போம்" என்றார்.

ஐனியஸ் எப்போதும் ஜேகப்புக்கு விட்டுக் கொடுத்துத்தான் பழக்கம். ஏனென்றால் அவன் சாதாரண சிறு விஷயங்களுக்கெல்லாம் சிறிது போராடுவான். ஒவ்வொரு சமயம் அசுத்தத்தைக் காணும்போது ஆவேசம் கொண்டு வீட்டைச் சுத்தம் செய்வான்; சிறிது வேலையும் செய்வான்.

ராபி ஒரு பையனைப்போலல்லாமல் பெரியவர்கள் மாதிரியே வளர்ந்து வந்தான். எப்போதும் அவன் அவர்களுடனேதான் இருப்பான். அவர்கள் பேசுவதையெல்லாம் கவனித்து வந்தான். ஐனியஸ் அவனை சிறு பையனாகவே நடத்தவில்லை; ஏனென்றால் சிறிய பையன்களை எப்படி நடத்த வேண்டுமென்பதும் அவருக்குத் தெரியாது. ராபி எப்போதாவது ஏதாவது புதியதாகக் கூறினால், அவர்களிருவரும் அதை ஒரு பெரிய விஷயமாகக் கருதி அதைத் தங்கள் சம்பாஷணையில் சேர்த்துக்கொண்டு விவாதிப்பார்கள். அல்லது அதைப் பெரிய ஆராய்ச்சியின் ஆரம்பமென்று பாராட்டுவார்கள். இப்படி அவர்கள் ஒருநாள் பிற்பகல் சம்பாஷணையில் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேச்சு நிகழும். அறிவுக் களஞ்சியம் ஐனியஸோடு ஒவ்வொரு நாளும் பல விவாதங்கள் நடைபெறும்.

ஒரு பெரிய காட்டத்தி மரத்தின் கிளை ஓடைக்கு மேலே தாழ்ந்து குறுக்கே ஒரு பாலம்போல் வளர்ந்திருந்தது. அந்தக் கிளைமீதுதான் மூவரும் உட்கார்ந்து கொள்வார்கள். பெரியவர்கள் இருவரும் தங்கள் கால்களை நீரில் தொங்கவிட்டுக்கீழே உள்ள கூழாங்கற்களை கிளரி விட்டுக்கொண்டே குமிழிகளையுண்டாக்குவார்கள். அதைப்போல ராபியும் செய்ய பெரிதும் முயற்சிப்பான். அவனுடைய அபிப்பிராயத்தில் தண்ணீரைக் கால்களால் எட்டினால்தான் மனிதனாக ஆவதற்கு அடையாளம். ஜேகப் இப்போதெல்லாம் செருப்பணிவதையே விட்டு விட்டான். ராபியோ என்றால், அவன் வாழ்க்கையில் அதுவரை செருப்பணிந்ததே இல்லை.

அவர்களுடைய விவாதம் கல்வியறிவு உள்ளவர் நடத்தும் சம்பாஷணைகளைப் போலவே தானிருந்தது.

ராபியும் பையன்கள் பேசுவதுபோல் வார்த்தைகளைப் பேசுவதில்லை. ஏனெனில் அப்படி ஒரு பேச்சையும் அவன் கேட்டதுகூட இல்லையே! அவர்கள் சம்பாஷித்தார்கள் என்றும் சொல்ல முடியாது. விதையிலிருந்து தோன்றும் செடிகளைப்போல எண்ணங்கள் தாமாகவே அரும்பின. அரும்பிய எண்ணங்கள் வளர்ந்து பரந்து கிளைவிட்டு விரிவதை எண்ணி வியப்பார்கள். முன்னதாகவே மற்றவர்கள் செய்வதுபோல் இப்படித்தான் பேசவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்திக் கொண்டோ, ஒழுங்கு படுத்திக்கொண்டோ ஒரு நோக்கத்துடனே அமையாத அவர்கள் பேச்சிலிருந்து விளையும் பெரும் பயனைக் கண்டு அவர்களே பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

அந்தக் கிளையின்மீதுதான் மூவரும் உட்காருவார்கள். அவர்களுடைய ஆடைகள் அழுக்கடைந்தும் கிழிந்தும் காணப்பட்டன. அவர்கள் தலைமயிர் கண்ணை மறைக்காதபடி இருப்பதற்காக மட்டும் வெட்டிவிடப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் தலைமயிரை ஒதுக்கி விட்டிருந்தனர். வாரி விடுவதென்பதே கிடையாது. பெரியவர்களுக்கு தாடி வேறு நீண்டு அடர்ந்து வளர்ந்திருந்தது. கால்களை நீரில் நனைத்து நனைத்து மேலும் ஆழமாக்கிய அந்த ஓடை நீரில் நீந்தும் மீன்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அந்தப் பெரிய மரத்தின் இலைகள் காற்றின் அசைவிலே கீதம் பாடிக்கொண்டிருந்தன. எப்போதாவது கைக்குட்டை நழுவுவதுபோல, மரங்கள் பழுப்புநிற இலைகளை உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தன. ராபி அப்போது ஐந்து வயது நிரம்பப் பெற்றவராயிருந்தான்.

தன்னுடைய துடையில் ஓரிலை விழுந்ததைக் கவனித்தபோது “காட்டத்தி மரங்கள் மிக நல்லவையென்று கருதுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த இலையின் நரம்பைக் கிழித்தார், ஜூனியஸ்.

“ஆம்; அது உண்மைதான். அவை நீரிலே வளர்வன. எப்போதும் நல்ல பொருள்கள் நீரையே பெரிதும் விரும்புகின்றன. நல்லதல்லாத கெட்டவை

களே ஈரமற்று உலர்ந்து காணப்படுகின்றன” என்று ஜேகப் ஒத்துக்கொண்டான். “காட்டத்தி மரங்கள் பெரியனவாகவும் நல்லனவாகவும் இருக்கின்றன; நீண்டநாள் இருக்க விரும்பும் எந்த நல்ல பொருளும் பெரியதாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. நல்ல பொருள் சிறியதாக இருந்தால் சிறியதாக உள்ள கெட்ட பொருள்களால் அழிக்கப்படுகின்றன. பெரிய பொருள்கள் அனேகமாகக் கொடுமையானதாக இருக்கமாட்டா. ஏமாற்றுபவையாகவும் இரா. இதனால்தான் மனித மனமும் பெரியனவற்றை நல்லனவென்றும், சிறியனவற்றைக் கெட்டனவென்றுங் கொள்கின்றன. ராபி இது உனக்குத் தெரிகிறதா?” இவ்வாறு ஜூனியஸ் ஏதோ கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். “ஆம்...எனக்குத் தெரிகிறது...யானையைப் போலத்தானே!” என்று பதிலளித்தான் ராபி!

“யானைகள் பெரும்பாலும் கொடியனவே! ஆனால் அவைகள் கூட சற்று சிந்தித்தால் சாதுவாகவும், நல்லனவாகவும் தோன்றுகின்றன.....” அவரை முடிக்க விடாமல் ஜேகப் குறுக்கிட்டான். “ஆனால் தண்ணீர்? தண்ணீரைப்பற்றியும் அப்படியேதான் காண்கிறீர்களா?” “இல்லை....தண்ணீர் அப்படிப்பட்டதல்ல”. “தண்ணீர் இல்லாமல் உலகமே இல்லை; தண்ணீர் தான் வாழ்க்கையின் பிறப்பிடம். மூன்று முக்கியமான பொருள்களுள் தண்ணீர் என்ற திரவப்பொருள் தான் பிராணிகளின் உயிர் எனலாம். பூமிதான் உயிரின் கருப்பை. சூரிய வெளிச்சம்தான் வளர்ச்சிக்கு அளவு காட்டுகிறது.....”

இப்படி ஏதோ அர்த்தமற்ற விஷயங்களை ராபிக்குக் கற்பித்து வந்தனர்.

அந்த ஸ்வர்க்கப் புவ்வெளிப் பிரதேசத்தின் மக்கள் மல்டீபியின் மனைவியும், இருமக்களும் இறந்து விட்ட பிறகு அவரை வெறுத்து ஒதுக்க ஆரம்பித்தனர். ஜூனியஸின் குடும்பத்துக்கேற்பட்ட கோர விபத்தின் போது ஜூனியஸ் நடந்துகொண்ட விதத்தைப்பற்றிய கதைகள் அளவுக்கு மீறிப்போய் அவை பலமிழந்து

காலப்போக்கில் பலர் அவற்றை மறந்தேவிட்டார்கள். அவர் வீட்டுக்கு அக்கம்பக்கத்திலிருந்தவர்கள் ஜூனியஸ் தம்முடைய குழந்தைகள் இறந்துபோகும் சமயத்தில் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்ததை மறந்து விட்டாலும், அந்த ஊருக்கே அவர் ஒரு பிரச்சனையாக ஆகிவிட்டார் என்பதை மட்டும் அவர்களால் மறக்க முடியவில்லை. அவர் அந்த வளமுள்ள பள்ளத்தாக்கில் வருந்தத்தக்க வறுமையில் வாடி வதங்கினார். மற்ற குடும்பங்கள் சிறிது சிறிதாக வருவாயைப் பெரிதாக்கிக்கொண்டு, காரும் ரேடியோவும் வாங்கி, வீட்டுக்கு மின்சார விளக்கு வசதி செய்துகொண்டு, வாரத்துக்கு இருமுறை மாண்டரீக்கோ, சாலினாஸுக்கோ சென்று சினிமாவும் பார்த்துவிட்டு செல்வத்திலும் ஆனந்தத்திலும் திளைக்கும்போது ஜூனியஸ் மட்டும் பரம ஏழையாகி அநாகரிகமாக காட்டுமிராண்டியைப் போலக் காட்சி யளித்தார். அந்தப் பள்ளத்தாக்கிலுள்ளவர்கள் ஜூனியஸின் நல்ல மரத் தோட்டமும், வயல் வெளிகளும் பாழாகி, புதராகி வேலிகளும் வீழுந்து கேட்பாரற்றுக் கிடப்பதை யெண்ணி வருந்தினார்கள்.....ஜூனியலைத் தூற்றினார்கள். பெண்கள் அவருடைய வீட்டுச் சன்னல் கதவு ரேழி, எல்லாம் அழுக்கடைந்து குப்பையுங் கூளமுமாக ஒரே அசுத்தமாகக் காட்சியளித்ததைக் கண்டு மனம் வெதும்பினர். அந்த வீட்டைப்பற்றியே வேண்டா வெறுப்பாகத்தான் அந்த ஊர்ப் பெண்கள் எண்ணினார்கள். ஜூனியஸின் சோம்பேறித்தனத்தையும், சுய கௌரவமே சிறிதும் இல்லாத தன்மையையும் ஊர் மக்கள், ஆண் பெண் அடங்கலும், வெறுக்கவே செய்தனர். சிலகாலம் தங்கள் பழக்க வழக்கங்களை நேரில் கண்டாவது திருந்தட்டுமென்று ஜூனியஸின் வீட்டுக்கு சென்று வந்தார்கள். ஆனால் அவர் வீட்டுக்கு வந்தவர்களை ஜூனியஸ் இயல்பாக நண்பர்களைப்போல சம அந்தஸ்துள்ளவர் போலவே வரவேற்றார். அவர் தம்முடைய வறுமையைப் பற்றியோ, கிழிந்த ஆடைகளைப்பற்றியோ சிறிதும் கவலைப்பட்டவராகவும் தெரியவில்லை. அதனால்

ஊரார் படிப்படியாக அவரை சமூகத்திற்கு அருகதையற்றவர் என்று ஒதுக்கிவைத்து, விலகி நிற்க ஆரம்பித்தனர். ஒருவரும் அவர் வீட்டுப்பக்கமே வருவதில்லை; அவர் சமூக அந்தஸ்து இல்லாதவர் யென்று முடிவு செய்தார்கள். அவரை அழைப்பது கூடாது, அவரை எவரும் சென்று காணவுங் கூடாதென்றும் தீர்மானித்தனர்.

ஐனியஸுக்கு கிராமத்துவாசிகளின் வெறுப்பைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. அவர் இன்னும் தன்னுள்ளத்தில் மிக மகிழ்ச்சியோடுதானிருந்தார். அவருடைய சிந்தனைகளைப்போலவே அவருடைய வாழ்க்கையும் உலகத்துக்கு ஒவ்வாத கற்பனையிலேயே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. அவருக்கு சூரிய வெளிச்சத்தில் அமர்ந்துகொண்டு காலை ஓடையிலிட்டுக்கொண்டு விட்டால் போதும்! அவருக்கு அணிந்துகொள்ள நல்ல ஆடைகளும் இல்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் நல்ல அழகிய ஆடைகளை அவசியம் அணிந்து கொண்டே செல்லவேண்டிய இடமும்தான் அவருக்கு இல்லையே!

ஊர் மக்கள் ஐனியஸை வெறுத்தாலும் அவருடைய பையன் ராபியிடம் மட்டும் இரக்கப்பட்டார்கள். அந்த ஊர்ப் பெண்கள் ஒருவருக்கொருவர், ராபி நாகரிகமற்ற அந்தக் காட்டுமிராண்டியிடம் வளர்ந்து வருவதே கொடுமை என்று பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் நாகரிகப் பண்புள்ளவர்களானதால் ஐனியஸின் விவகாரங்களில் நேராகத் தலையிடத் தயங்கினார்கள்.

மிஸஸ் பாங்க்ஸ் என்ற பெண்மணி தன் வீட்டுத் தனி அறையில் கூடியிருந்த பெண்களிடம் “அந்தப் பையன் பள்ளிக்குச் செல்லும் வயதையடையும் வரை பொறுத்திருங்கள்; நாம் எவ்வளவு விரும்பியபோதிலும் நம்மால் ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது; அவன் இப்போது அவனுடைய தகப்பனருக்குச் சொந்தமானவன். அவன் ஆறு வயதை அடைந்துவிட்டால் அவன் ஊரின் சட்ட திட்டங்களுக்கும் உள்ளடங்கித்தான்

ஆகவேண்டும்; அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்னாள். மிஸஸ் ஆலன் கண்ணை மூடி தலையை ஆட்டி அவள் சொன்னதை ஆமோதித்து விட்டுச் சொன்னாள் “நாம், அவன் மல்ட்பீயின் மகன் மட்டுமல்ல இறந்துவிட்ட மிஸஸ் க்வேக்கரின் மகனுங்கூட என்பதை மட்டும் மறந்துவிடுகிறோம்; நாம் இதற்கு முன்னரே அவன் விஷயத்தில் தலையிட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவன் பள்ளிக்குப் போகும்போது அவன் இதுவரை பெற்றிராத சில பொருள்களை அவனுக்குக் கொடுப்போம்”

மற்றொருத்தியும் ஆலனை ஆமோதித்து “நம்மால் செய்யக்கூடிய சிறு உதவி அவன் உடல் மறைய உடுக்க உடைகள் அளிப்பதுதான்” என்று சொன்னாள்.

அவர்கள், ராபி பள்ளிக்குப் போகும் நாளை வெகு ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் ராபியின் ஆரவது பிறந்ததினத்துக்குப் பின்னும், பள்ளி திறந்தபோது, அவன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரவில்லை. அப்போது பள்ளிக்கூட நிர்வாகஸ்தர் ஜான் ஓயிட்டஸைடு ஜூனியஸ் மல்ட்பீக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்.

ஜூனியஸ் அதைப்படித்துப் பார்த்தபோது, “நான் இதைப்பற்றி நினைக்கவே யில்லையே! ராபி! நீ பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் ஆக வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

“நான் பள்ளிக்குப் போக விரும்பவில்லை” என்று ராபி பதிலளித்தான்.

“அது எனக்குத் தெரியும். நீ பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டுமென்று நானும் விரும்பவில்லை; ஆனாலும் அப்படி சட்டங்களிருக்கின்றனவே! சட்டத்தை மீலை நிறுத்த அபராதம் என்ற தண்டனை வேறு இருக்கிறதே. நாம் சட்டத்தை மீறுவதில் உள்ள சந்தோஷத்தை தண்டனையிலுள்ள கஷ்டத்தோடு ஒப்பிட்டு பிறகுதானே அனுபவிக்க வேண்டும்? கார்த்தேஜ் தேசமக்கள், துரதீர்ஷ்டவசமாக நேர்ந்த சம்பவங்களுக்குக்கூட மனிதனுக்குத் தண்டனை யளித்தார்களே!

துரதிர்ஷ்டவசமாக யுத்தத்தில் தோல்வியுற்றால் கூட தளபதியைத் தூக்கிலிட்டு விட்டார்களே! அதைப் போலவே இப்போது இயற்கையாக ஏற்பட்ட பிறப்புக்கும் அதைப் போன்றவைகளுக்கும் கூடத் தண்டனையளிக்கிறேமே” என்று பேசிக்கொண்டே கடைசியில் அந்தக் கடிதத்தைப் பற்றியே மறந்து விட்டார்கள். ஜான் ஓயிட்ஸைடு-இவர்தான் பள்ளிக்கூட அதிகாரி—மறுபடியும் சுருக்கமாகவும் சூடாகவும் ஒரு குறிப்பு எழுதி அனுப்பி வைத்தார். ஜூனியஸ் அந்தக் குறிப்பைப் பார்த்தபோது “ராபி! நீ போய்த்தான் தீரவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. நீ போனால் அவர்களும் பல உபயோகமான விஷயங்களைக் கற்றுத் தருவார்கள்” என்று சொன்னார். “அவற்றை நீங்களே ஏன் கற்றுக் கொடுக்கக்கூடாது” என்று கேட்டான் ராபி!

“ஓ! என்னால் முடியாது. அவர்கள் உனக்குக் கற்றுத் தருவன வெல்லாம் எனக்கு மறந்தே போய் விட்டது” “நான் அங்கு போக விரும்பவெயில்லை. நான் அவைகளை கற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டாம்” என்றான் ராபி பிடிவாதமாக. “அது எனக்கும் தெரியும் எனினும் வேறு வழி இல்லாததால் நீ போகத்தான் வேண்டும்” என்றார் முடிவாக. எப்படியோ ராபி ஒரு நாள் பள்ளிக்கூடத்துக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். அவன் ஒரு பழைய மேலங்கி ஒன்றை அணிந்து கொண்டிருந்தான். அது பின்னாலும், முழங்காலருகிலும் கிழிந்திருந்தது. காலர் கிழிந்து காலரின்றிக் காணப்பட்ட நீலச் சட்டையை அணிந்துகொண்டிருந்தான். ராபியின் அலங்காரம் அவ்வளவுதான்! அவனுடைய நீண்ட தலை மயிர் மட்டக் குதிரையின் நெற்றி மயிர் போல கண்கள் மீது விழுந்தவண்ணமிருந்தன.

பள்ளிக்கூடத்தில் குழந்தைகள் அவனைச் சுற்றி வட்டமாக நின்றுகொண்டு சத்தம் செய்யாமல் அவனையே முறைத்து முறைத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஜூனியஸின் சோம்பேறித்தனத்தைப் பற்றியும் அவர்கள் வறுமையைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்களும்

ராபி தங்களிடம் நன்றாக அகப்பட்டுக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்திற்குக் காத்திருந்தார்கள். ஆனால் அந்த வேளை வந்துவிட்டபோதோ அவனைச் சுற்றி நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் முன்பே தீர்மானம் செய்திருந்தபடி ஒருவரும் “இந்த உடைகள் எல்லாம் எப்படிக்கிடைத்தன” என்று கேட்டோ “அவனுடைய தலைமயிரைப் பாருங்கள் டோய்” என்றோ கேலி செய்யவில்லை. குழந்தைகளுக்கு என்ன காரணத்தினாலோ ராபியை கேலி செய்யத்தோன்றவில்லை. பரிகசிக்கவும் இல்லை. ராபியின் முன் தங்கள் தோல்வியை எண்ணி திகைத்து நின்றார்கள்.

ராபி அவர்களை ஆழ்ந்து நோக்கிய வண்ணமிருந்தான். அவர்களைக் கண்டு அவன் சிறிதும் பயப்பட்டவனாகத் தெரியவில்லை. அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் விளையாடுவதில்லையா? நீங்கள் நிறைய விளையாடுவீர்கள் என்று என் தகப்பனார் சொன்னாரே!” என்று கேட்டான். அவர்கள் ஏதோ கத்திக்கொண்டே கலைய ஆரம்பித்தார்கள். “அவனுக்கு ஒரு விளையாட்டுமே தெரியாது” “நாம் அவனுக்கு ‘பீவி’ கற்றுத் தருவோம்” “இல்லை நிக்கர்-பேபி (நீக்ரோக் குழந்தை) கற்றுத் தருவோம்.” “ப்ரிசினர்ஸ் பேஸ் (கைதியின் பீடம்)தான் முதலில் கற்றுத் தர வேண்டும் அவனுக்கு” “அவனுக்கு ஒரு விளையாட்டுமே தெரியாது.”

“எந்தக் காரணத்தினாலோ இந்த விளையாட்டெல்லாம் தங்களுக்கு தெரியாமலிருந்தால் எவ்வளவோ நலமாயிருக்குமே” என்ற எண்ணம் அவர்களுக்குள் உண்டாயிற்று. ராபியின் மெல்லிய முகம் அவனுடைய புத்திக்கூர்மையைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. “நாம் முதலில் பீவியை விளையாடுவோம்” என்று அவன் சொன்னான். அந்தப் புதிய விளையாட்டுக்களில் அவன் பல பிழைகளைச் செய்தான்; ஆனால் அவனுக்குப் போதித்தப் பெரிய பையன்கள் அதற்காக அவனைக் கோபிக்கவில்லை; அதற்குப் பதிலாக பீவி மட்டையை எப்படிப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லித் தராததற்காகப் பரிந்து பேசினார்.

பீவி விளையாட்டிலும் பல முறைகளிருந்தன. ராபி எல்லாவற்றையும் தனித்திருந்து பார்த்து தனக்குப் பிடித்த ஒருவனிடம் கற்றுக்கொண்டான்.

ராபியைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கனுப்பியதாலான விளைவு உடனே தெரிந்தது. வயதுவந்த பிள்ளைகள் அவனைத் தனியாக விலக்கிவிட்டனர்; சிறிய பையன்கள் அவனைப்போலவே எல்லாம் செய்தார்கள். கால்சட்டையில் முட்டிகு நேரே கிழித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இடைவேளையில் சாப்பிடுவதற்காக வெய்யிலில் பள்ளிச்சுவரில் சாய்ந்துகொண்டிருக்கும் போது ராபி தன் தகப்பனாரைப்பற்றியும் அந்தக் காட்டத்தி் மரத்தைப்பற்றியும் அவர்களுக்குக் கூறினான். அவர்களும் அதை நன்றாக உற்றுக் கேட்டு தங்கள் தகப்பனாரும், ராபியின் அப்பாவைப்போல் சோம்பேறியாகவும், சாதுவாகவும் ஏன் இருக்கக்கூடாது என்று வியந்தனர்.

சில சமயங்களில் சில பையன்கள் தங்கள் பெற்றோரின் உத்தரவையும் மீறி வீட்டுக்குத் தெரியாமல் ஒரு சனிக்கிழமையில் மல்ட்பியின் வீட்டுக்கு ரகசியமாக வந்துவிடுவார்கள். ஜூனியஸ் காட்டத்தி் மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கும்போது இருபுறங்களிலும் அவர்கள் உட்கார்ந்துகொள்வார்கள். அவர் “புதையல் தீவு” புத்தகத்தைப் படித்துக் காண்பிப்பார்; டிரபால்கர் யுத்தம், காலிக் யுத்தங்கள் ஆகியவற்றை விவரிப்பார். ராபி தன் தந்தையின் சிபாரிசால் பள்ளிக்கூடத்திலே ‘ராஜா’வாகி விட்டான் என்பது அவனை ஒருவரும் கேலிப் பெயர் சொல்லி அழைக்காமலிருந்ததாலும் எல்லா சச்சரவுகளையும் தீர்த்துவைக்க அவன் முற்பட்டதி்விருந்தும் தெளிவாயிற்று. ஒருவரும் அவனோடு சண்டை போடக்கூட முற்படவில்லை. அவ்வளவு பெரும் ஸ்தானத்தை அவன் அடைந்து விட்டான்!

பள்ளியின் சிறு பையன்களுக்கெல்லாம் தானே தலைவன் ஆகிவிட்டான் என்பதைப் படிப்படியாகத் தான் அவன் உணர ஆரம்பித்தான். அவனுடைய

வ்யதும், சுய திறமையுமே மற்ற நண்பர்கள் அவனைத் தலைவனாகக் கொள்ளச் செய்தன. என்ன விளையாட்டு விளையாடுவதென்பதைக்கூட அவனே தீர்மானிக்கும் ஒரு காலமும் விரைவில் வந்துவிட்டது!

“பேஸ்பால்” விளையாட்டில் வேறு எவரும் சச்சரவின்றி நீதி செய்ய முடியாதாகையால் அவன் தான் அந்த ஸ்தானத்தை வகித்தான். அவனே முறைதவறி விளையாடினாலுங்கூட விளையாட்டு விதிகளும், ஒழுக்க விதிகளும் அவனிடமே கேட்கப்பட்டன.

ராபி, ஐனியஸுடனும், ஜாகோபுடனும் நீண்ட நேரம் ஆலோசித்து இரண்டு பெரிய பிரபலமான விளையாட்டுக்களைக் கண்டுபிடித்தான். அவை “ஸ்லிங்கி கோயோட்” என்ற “முயலும் வேட்டை நாயும்” விளையாட்டும், “நொண்டிக்கால்” என்ற ஒருவகை பிரபலமான ஓட்ட விளையாட்டுமாகும். இந்த இரண்டு விளையாட்டுகளுக்கும் அவன் விரும்பியபடியே விதிகளை யெல்லாம் வகுத்தான்.

விளையாடுமிடத்தைப் போலவே வகுப்பறையிலும் வியத்தற்குரியவனாக இருந்த அவன்மீது உபாத்தியாயினி மிஸ் மார்கனும் நாட்டஞ் செலுத்த ஆரம்பித்தாள். அவனால் பிழையின்றி திருத்தமாக வாசிக்கவும் பேசவும் முடித்தது. ஆனால் எழுதத்தான் முடியவில்லை. அவன் மிகப்பெரிய எண்மானங்களை அறிந்திருந்தாலும் சிறிய கணக்குகளை அவன் கற்க விரும்பவில்லை. ராபி பெருமுயற்சி செய்து எழுதப் பழகினான். பள்ளிக்கூட அட்டைகளில் அவன் கைகள் ஏதோ கிறுக்கின. கடைசியில் மிஸ் மார்கன் அவனுக்கு உதவி செய்ய முயற்சி யெடுத்துக்கொண்டாள்.

“ஒரு எழுத்தை எடுத்துக்கொள். அதில் நீ பூர்ண தேர்ச்சி பெறும்வரை திரும்பத்திரும்ப அதிலேயே நாட்டம் செலுத்து. அப்படியே ஒவ்வொரு எழுத்திலும் கவனமாக இரு” என்று அவள் அறிவுரை புகன்றாள். அது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவனுக்கு விரும்பாமாயுள்ள வேறு ஏதாவது செய்ய தனக்குத் தெரிந்தவை

யெல்லாம் மனத்தினால் ஆராய்ந்து பார்த்தான். அவன் கடைசியில், “எதுவும் எவ்வளவு பயங்கரமான விஷயமானாலும் அது நம்மிடத்திலேயே உள்ளது என்னும் நம்பிக்கை வந்துவிட்டால் ஒன்றுமே கொடுமையாகத் தோன்றாது.” என்னும் வாக்கியம் எங்கேயே கேட்டது அவன் கவனத்திற்கு வந்தது. உடனே அதை There is nothing so monstrous but we can believe it of ourselves என்று எழுதிப்பார்த்தான். அந்த ‘மாஸ் ட்ரஸ்’ என்ற பதத்தை வெகுவாக அவன் விரும்பினான். அதிலிருந்த ஒலி நயமும் அக்ஷர அழுத்தமும் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தன. சில வார்த்தைகள் தங்கள் ஒலித்திறனால் பூமியிலிருந்து சில விரும்பாத பூதங்களைக்கூடக் கவரமுடியுமென்றால் அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளுள் Monstrous கட்டாயம் ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். திரும்பத் திரும்ப, Monstrous என்ற பதத்தில் விசேஷ சிரத்தை செலுத்தி அவன் அந்த வாக்கியத்தை எழுதினான். அவன் எப்படி எழுதிக்கொண்டிருக்கிறான். என்பதைப் பார்ப்பதற்காக ஒருமணி கழித்து மிஸ்மார்கன் அங்கு வந்தான்.

ஏன்? ராபர்ட்! இந்த வார்த்தையை எங்கு கற்றுக் கொண்டாய். “ஸ்ரீவன்ஸனது புத்தகங்களிலிருந்து அம்மையே...என்னுடைய தகப்பனருக்கு அவை பெரும்பாலும் மனப்பாடம்தான்”

ஜூனியஸைப்பற்றிய எல்லாவிதமான கெட்ட கதைகளையும் கேட்டிருந்தபோதிலும் அவளுக்குமட்டும் அவர்மீது தனி மதிப்பிருந்தது. இப்போது அவரை எப்படியும் கட்டாயம் காணவேண்டுமென்று அவள் விரும்பினாள்.

பள்ளிக்கூடத்தில் பையன்கள் விளையாடுவதில் உற்சாகத்தை இழக்க ஆரம்பித்தனர். ராபி ஒருநாள் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது இதைப்பற்றி ஜூனியஸிடம் கூறி வருத்தப்பட்டான். ஜூனியஸ் தம் தாடியை உருவிவிட்டபடியே ஆலோசனை செய்தார். “வேவுபார்க்கும் விளையாட்டு (Spy) ஒரு

நல்ல விளையாட்டு... அதை நான் மிகவும் விரும்புவதுண்டு” என்று கடைசியில் கூறினார்.

“யார்மீது வேஷுபார்ப்பது?”

“ஓ... யாராயிருந்தாலும் சரி... கவலையில்லை... நாங்கள் இத்தாலியர்மீது வேஷுபார்ப்பது வழக்கம்.”

ராபி உடனே பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஓடினான். அன்று பிற்பகலில் பள்ளிக்கூட அகராதியைப் புரட்டிப்பார்த்து நன்றாக யோசித்து B. A. S. S. F. E. A. J. என்ற எழுத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்தி ‘பாய்ஸ் ஆக்ஸிலரி ஸ்கர்டஸர்விஸ்பார் எஸ்பியனேஜ் அகென்ஸ்ட் தி ஜப்பானீஸ்’ (ஜப்பானியர்க் கெதிராக வேஷுபார்க்கும் ரகசிய ஒற்றர் உதவிப்படை) என்று பொருள்படும்படி பெயரை அமைத்தான். வேறு எந்தக் காரணத்துக்காக இல்லாவிட்டாலும் அந்தப் பெயரின் படாடோபமே பெருமதிப்பையளித்தது. ராபி, அவர்களை ஒருவர் பின் ஒருவராக அழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பள்ளிக்கூடத்தை யடுத்த பசுமையான மரத்தடியில் அந்த ரகசிய சங்கத்துக்குப் பெருமை தேடும் வகையில், அவ்வளவு கொடுமமானதொரு பிரமாணத்தை யெடுத்துக் கொள்ளச் செய்தான். பிறகு அவர்கள் எல்லோரையும் ஒன்று கூட்டினான். சந்தேகமின்றி சமயம் வரும்போது ஜப்பானியர்களோடு ஒருநாள் சண்டைக்குப் போகப்போவதாகவும் கூறினான்.

அவன், “அது நாம் தயாராக இருக்கவேண்டியதன் அவசியத்தை யுணர்த்துகிறது. அந்தப் பரம துஷ்டர்களின் துஷ்டச் செயல்களைப் பற்றி யெல்லாம் அதிகம் அறிந்துகொள்ளலாம். யுத்தம் ஏற்படும்போது தேவையான உளவுகளைக் கூறலாம்” என்று சொன்னான். இந்தச் சிறந்த வார்த்தைகளின் கோவையைக் கேட்டவர்கள் உடனே கீழ்ப்படிந்து அதற்கிணங்கினர். இத்தகைய வார்த்தைகள் சொல்லப்படவேண்டுமானால் சூழ்நிலை எவ்வளவு முக்கியமானதாக இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணித் திகைத்தனர். வேஷுபார்ப்பது பள்ளியின் வேலையாகிவிடவே, மூன்றாவது வகுப்பி லிருந்த சிறிய டாக்ஷிகேடோ என்னும் ஜப்பானியன்

இவர்களுக்கு இலக்கானான். ஒரு நொடிகூட அவனால் தனிமையாக இருக்கமுடியவில்லை. டாக்ஷி பள்ளிக் கூடத்தில் இரண்டு விரல்களை உயர்த்தினால் ராபி அதன் பொருளையுணர்ந்து கொண்டதற்கு அறிகுறியாக மற்றொரு பையனைப் பார்ப்பான்; இரண்டாவது கரம் ஆகாயத்தில் அங்குமிங்கும் அசைந்தாடும். டாக்ஷி பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது, குறைந்தது ஐந்து பையன்களாவது சாலையின் ஓரமாகவே ஊர்ந்து செல்வார்கள். எப்படியோ கடைசியாக ஓர் இரவு டாக்ஷியின் தகப்பனாரான் கேடோ சன்னலில் ஒரு முகம் தெரிவதைக் கண்டவுடன் துப்பாக்கியால் சுட்டார். ராபி உடனே தன் படையைக்கூட்டி சூரியன் மறைந்த பிறகு ஒற்றர் வேலைபார்ப்பதை உடனே நிறுத்திவிடவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டான். “உண்மையாகவே முக்கியமான காரியமெதையும் இரவில் செய்ய முடியாது” என்பதை அவர்களுக்கு விவரித்தான்.

போகப்போகக் கடைசியில் டாக்ஷிக்கு ஒற்றர்படையினால் அதிகத் தொந்தரவில்லாமலிருந்தது. ஏனென்றால் அவனைக் கண்காணிக்கத் தங்கள் பயணங்களில் எல்லாம் டாக்ஷியையும் உடனழைத்துச் செல்லவேண்டியே இருந்ததால் அவன் எல்லா இடங்களுக்கும் அழைக்கப்பட்டான். மேலும் ஒருவரும் அவன் பின்தங்கியிருந்து டாக்ஷியை வேவுபார்க்க ஒப்பவில்லை.

டாக்ஷியே அந்தப் படையைப்பற்றி யெல்லாம் தெரிந்துகொண்டு அதில் சேர மனுச் செய்துகொண்ட போதுதான் (அந்தப் படைக்கே) பேரிடி வீழுந்தது போலாயிற்று.

ராபி அவனோடு அன்பாகவே பேசித் தன் ஆட்சேபணையைத் தெரிவித்தான். “உன்னை எப்படி அனுமதிப்பதென்றே தெரியவில்லை. நீயோ ஜப்பானியன்; நாங்களோ அவர்களை வெறுப்பவர்கள்.” டாக்ஷிக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது. “நானும் உங்களைப் போல இங்கேதான் பிறந்தேன். நானும் உங்களைப்போல அமெரிக்கன்தானே?” என்று கத்தினான். ராபி நன்றாகச் சிந்தித்தான். டாக்ஷியிடம் கொடுமை

யாக நடந்துகொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. (முடிவுக்கு வந்ததன் அறிகுறியாக) அவன் நெற்றி சுருங்கி விரிந்தது “ நீ ஜப்பானிய மொழி பேசுகிறாயா.....சொல்!” என்று கேட்டான். “ நிச்சயமாக.....சற்று நன்றாகவுங்கூட.”

“ நல்லது.....அப்படியானால் எங்கள் செய்திகளையெல்லாம் மொழி பெயர்ப்புவகை இருந்துவிடு” என்று ஒரு முடிவாகச் சொன்னான். டாக்ஷி மகிழ்ச்சியால் முறுவலித்தான். “ நிச்சயமாக இது என்னால் முடியும். நீங்கள் விரும்பினால் என்னுடைய தகப்பனாரையே வேவு பார்க்கிறேன்” என்று மிகுந்த உற்சாகத்தோடு கூறினான்.

ஆனால் அது இடையில் தடைப்பட்டது. மிஸ்டர் கேடோவைத் தவிர வேறு யாரும் வேவு பார்க்கக்கூடக்கூடவில்லை. அவரோ துப்பாக்கி வைத்திருந்ததோடில்லாமல் பயங்காளியாயிருந்ததால் அவரிடம் விளையாட பையன்களுக்குத் தைரியம் வரவில்லை.

பள்ளிக்கூடத்தின் புனிதமான சேவையைப் பாராட்டி நன்றி கூறும் தினம் அந்தச் சமயத்தில்தான் ராபியினால் மற்ற பையன்களிடையே ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் நன்றாகப் புலனாயின. அவர்களுடைய சொல் திறம் வளர்ச்சியுற்றிருந்தது; நல்ல உடை உடுத்துவதிலும், செருப்பணிவதிலும் வெறுப்பேற்பட்டிருந்தது. ராபி அவனை யறியாமலேயே, புதியதல்லாவிடினும், பழையதைவிடச் சற்றுக் கடுமையான ஒரு பாணியை உருவாக்கியிருந்தான். நல்ல ஆடைகளை அணிவதே ஆண்மைத்தனமல்ல என்றும் அப்படி ஒருக்கால் யாரேனும் அணிந்தால் அது ராபியையே அவமதிப்பதாகும் என்றும் கருதத் தலைப்பட்டனர்.

ஒருநாள், வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல், ராபி பதினான்கு குறிப்புகளை எழுதிப் பள்ளிக்கூடத்தில் பதினான்கு பையன்களுக்கும் ரகசியமாக அனுப்புவதற்கான திட்டம் எல்லாம் ஒன்றுதான்: “ செவ்வந்தியர்களில் பலர் யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸின் ஜனாதிபதியை நாளைக் காலை 10 மணிக்கு எங்கள் வீட்டருகேயுள்ள

கம்பத்தில் கட்டி தீக்கிரையாக்கத் திட்டமிட்டுள்ளனர். ஆகையால் நீங்கள் வேவுபார்க்கத் தொடங்கி கீழ்வயலில் பதுங்கியிருந்து குறித்த காலத்தில் நரிபோல ஊளையிடுங்கள். நான் வந்து உங்கள் எல்லோரையும் அழைத்துக்கொண்டு போய் அந்த எளிய ஆத்மாவைத் தீக்கிரையாகாமல் காப்பாற்றுகிறேன்” என்று குறிப்பில் கண்டிருந்தது.

பல மாதங்களாகவே மிஸ் மார்கனும் ஜூனியஸ் மல்ட்பியைக் காணவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தாள். அவரைப்பற்றிக் கூறப்பட்ட கதைகளும், அவளுக்கு ராபியிடம் ஏற்பட்ட தொடர்பும் அவள் ஆவலை அதிகம் தூண்டின. அடிக்கடி வகுப்பறையில் யாராவது ஒரு பையன் அதிசயமான செய்தி ஒன்றைச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். உதாரணமாக, முட்டாள்தனத்துக்குப் பெயர்போன ஒரு பையன் ஹெங்கெஸ்டும் ஹோர்ஸாவும் பிரிட்டனை படை எடுத்தனர் என்று அவளிடம் சொன்னான். அவளை வற்புறுத்திக் கேட்ட போது அந்தச் செய்தி அதிரகசியமானதென்றும் ஜூனியஸ் மல்ட்பியிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டதாகவும் கூறினான். அந்தப் பழைய வெள்ளாட்டுக் கதையை ரசித்த அவள் அதை பத்திரிகைக்கெழுதினாள். ஆனால் அதை எப்பத்திரிகையும் பிரசுரிக்கவில்லை. போகப் போக அவள் மல்ட்பியின் பண்ணைக்குப் போக ஒரு தேதியையும் குறித்து வைத்திருந்தாள்.

டிஸம்பர் மாதத்தில் ஒருநாள் காலை வானம் பனியால் குளிர்ந்தும், சூரிய வெளிச்சம் பளிச் சென்றும் இருப்பதைக் கண்டாள். காலைச் சிற்றுண்டிக்குப் பிறகு அவளுடைய கனத்த சட்டை யொன்றையும், விரைவாக நடக்க உதவும் பூட்டையும் அணிந்துகொண்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டாள். முற்றத்தில் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நாய்களை உடனழைத்துச் செல்ல முயன்றாள். ஆனால் அவை வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு சூரிய வெப்பத்தில் உறங்கச் சென்றன.

மல்ட்பியின் வீடு கேடோ அமரில்லோ (Gato Amarillo) என்ற சிறிய ஆழமான பள்ளத்தாக்கில்

இரண்டுமேல் தூரத்திலிருந்தது. சாலையை அடுத்து ஒரு ஓடை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சாலையில் மரங்களுக்குப் பக்கத்திலே வரிசையாகவும் அடர்த்தியாகவும் பல செடிகள் புதர்போல வளர்ந்திருந்தன. அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் ஒரே குளிராக இருந்தது. ஏனென்றால் சூரியன் இன்னும் மலையுச்சியில் தோன்றவில்லை. மிஸ் மார்கன் அந்தச் சாலை வழியே நடந்து கொண்டிருந்தபோது அவளுக்கு முன்னால் ஏதோ காலடி ஓசையும், இன்னும் ஏதோ குரல் ஒலிகளையும் கேட்டு அந்த வளைவை வேகமாகக் கடந்து சென்று பார்த்தாள். ஆனால் அங்கு ஒரு வரையுங் காணவில்லை. ஆனால் சாலையோரத்திலிருந்து புதர்களிலிருந்து ஏதோ ஒரு மர்மமான சத்தம் வந்து கொண்டே இருந்தது.

அதற்கு முன்பு மிஸ் மார்கன் அங்கு வராவிட்டாலும் மல்டீபியின் வயலை அவள் அங்கு வந்தவுடன் அறிந்து கொண்டாள். முட்செடி அதிகமாகி வயலின் வேலி கீழே வளைந்து சாய்ந்துகிடந்தது. அந்த களைக்காட்டில் பழமரங்களுங்கூட வெறுங் கிளைகளுடன் காட்சியளித்தன. களாச் செடிபோன்ற கருப்பு திராட்சைக்கொடி ஆப்பிள் மரத்தின் மீது படர்ந்திருந்தது. அணில்களும் முயல்களும் மரத்தின் அடியிலிருந்து துளைபோட்டுப் பொந்துக்களை உண்டாக்கி யிருந்தன. மெல்லிய குரலைக் கொண்ட புறக்கள் தம் இறக்கைகளை அடித்துக்கொண்டு ஓர் ஒலியை உண்டாக்கிய வண்ணம் வெளியே பறந்து சென்றன. உயர்ந்து அடர்ந்திருந்த பேரிமரத்தில் நீல நிறமுள்ள ஏதோ பறவைகள் விதவிதமான சத்தங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தன. எல்லம் மரத்துக்குப் பின்னால் பாசிபடிந்து வளைந்து காணப்பட்ட மல்டீபி வீட்டுக் கூரையின் உச்சியை மிஸ். மார்கன் கண்டாள். அந்த இடம் நூருண்டுகளாக மனித சஞ்சாரமே இல்லாத இடம்போல் அவ்வளவு அமைதியாக இருந்தது. அப்படிப் பாழடைந்து இருந்தது அந்த இடம். “எவ்வளவு அழக்கடைந்தும், இடிந்தும் பாழாகிவிட்டன. எவ்வளவு நேரத்தியாக இருந்தும் கவனிப்பாரற்றுப் பாழாகிவிட்டதே!”

என்று இவ்வாறெல்லாம் அவள் எண்ணினாள். ஒற்றை இரும்புக் கம்பியில் மட்டுமே ஆடிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சிறிய வாசல் கதவு வழியாக உள்ளே நுழைந்தாள். அந்தப் பண்ணைக் கட்டடம் சீதோஷண மாறுபாடுகளால் பழுதடைந்து காணப்பட்டது. அதன் சுவர்களின் பாதிக்குமேல் கொடிகள் வளர்ந்து மேலும் உயர்வளர யத்தனித்துக் கொண்டிருந்தன. மிஸ் மார்கன் வீட்டின் ஒரு மூலை திரும்பியதும் வழியில் சற்று தாமதித்தாள். அங்கே அவள் கண்ட காட்சி அவளைத் திகைக்க வைத்தது. பயத்தால் அவள் “ஆ”வென வாயைப் பிளந்தபடி நின்றாள். அவள் முதுகெலும்பே சிலிர்த்துக் குறுகிவிட்டது போன்ற ஒரு உணர்ச்சியுற்றாள். அந்த முற்றத்தின் மத்தியில் ஒரு இரும்புக் கம்பம் நாட்டப்பட்டிருந்தது. அதில் கிழிந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்த ஒரு மனிதனை நீண்ட கயிற்றுல் இறுகக் கட்டியிருந்தார்கள். அவனைவிடச் சிறியவனும், வாலிபனுமான மிகக் கிழிந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்த மற்றொருவன் அவனுடைய காலடிகளில் சருகுகளையும் சுள்ளிகளையும் குவித்திருந்தான். மிஸ் மார்கன் நடுங்கிப்போய் வீட்டின் பின் மூலைக்கு மறுபடியும் போனாள். “இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நிகழ்வதில்லை; நிகழ முடியாது. இது ஏதோ கனவுதான்” என்று அவள் நினைத்தாள். பிறகு அவள் அந்த இரண்டு மனிதர்கள் தங்களுக்குள் சகஜமாகவே பேசிக்கொண்டிருந்த அந்த சம்பாஷணையை உற்றுக் கேட்டாள்.

“மணி பத்தாகப் போகிறது” என்றான் அந்தச் சிறியவன். அந்தக்கைதி “ஆம்...புதருக்கு நீ வைப்பதற்கு முன் ஜாக்கிரதையாக இரு...அதற்கு முன் அவர்கள் வருகிறார்களா என்பதை முதலில் நிச்சயித்துக் கொள்” என்று சொன்னான். மிஸ் மார்கனுக்குச் சற்று நிம்மதி ஏற்பட்டது. ஏதோ விளையாட்டுப்போலிருக்கிறது என்ற சந்தேகம் தோன்றவும் கொஞ்சம் தைரியமடைந்து அந்த மரத்தருகே மெல்லத் தடுமாறிச் சென்றாள். கட்டப்படாத அந்த சிறிய மனிதன் அவளைப் பார்த்தான். ஒரு கணம் அவன் திகைத்து நின்றான்.

உடனே சமாளித்துக்கொண்டு அவளுக்கு தன் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டான். கிழிந்த ஸூட்டும் அடர்ந்த தாடியுங் கொண்ட அவனுடைய வணக்கம் வேடிக்கையாகவும், கவர்ச்சிகரமாகவும் இருந்தது. மிஸ் மார்கன் பெரு மூச்சுக் கிடையில் தான் பள்ளிக் கூட ஆசிரியை என்பதை விளக்கினாள்: “நான் உலாவச் சென்றபோது இந்த வீட்டைப் பார்த்தேன். ஒரு கணம் இந்த விசாரணையும் தண்டனையும் உண்மையான அபாயம் தான் என்றே நம்பி விட்டேன்.”

ஜூனியஸ் புன்முறுவல் செய்தபடியே, “உண்மை தான்... நீங்கள் நினைப்பதைவிட உண்மையான அபாயந்தான். நீங்கள்தாம் விடுவிக்க வந்திருப்பதாக நான் நினைத்தேன். விடுதலை 10 மணிக்கு நடக்கவேண்டும்,” என்று சொன்னார்.

அந்த வீட்டுக்கருகே புதரினின்றும் திடீரென்று நரி ஊளையிடுவதுபோல சத்தம் கேட்டது. ஜூனியஸ் “அதுதான் விடுதலைக்கு அடையாளம்” என்று சொல்லி மேலே தொடர்ந்தார்:

“மார்கன், என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! இது தான் விடுதலை அறிவிப்பென்று நினைக்கிறேன். நான் தான் ஜூனியஸ் மல்ட்பி! இந்தக் கனவான் சாதாரணமான நாட்களில் ஜாகோப் ஸ்டூட்ஸ். இன்று அவர் தான் இந்தியர்களால் தீ விபத்துக்குள்ளாகும் ஐக்கிய நாட்டின் ஜனாதிபதி. ஒரு சமயம் மற்றொரு விளையாட்டில் அவர்தாம் “குனிவெராக” நடப்பாரென்று நினைத்தோம். அதற்குத் தேவையான சரீர அமைப்பு இல்லா விடினும் “குனிவரை” விட ஜனாதிபதியே அவருக்குச் சிறந்த வேஷம்; நீங்கள் அப்படி நினைக்கவில்லையா? தவிரவும் அவர் பெண்கள் அணியும் பாவாடையணியவும் மறுத்துவிட்டார்.”

“முழு முட்டாள் தனம்” என்று சொன்னார் தலைவர். மிஸ்மார்கன் சிரித்தாள். “நான் இந்த விளையாட்டின் இறுதிக் கட்டமாகிய விடுதலையைக் காணலாமா?” என்று மல்ட்பியிடம் கேட்டாள்.

“நான் ஒன்றும் மல்ட்பி இல்லை. இந்த விளையாட்டில் நான்தான் முன்னூறு இந்தியர்கள்”: நரிகளின் ஊளை சப்தம் மறுபடியும் ஆரம்பித்துவிட்டது. அந்த “முன்னூறு இந்தியர்கள்” படிகள் மூலம் மேலே ஏறிப் போங்கள்” என்று உத்தரவுபிறப்பித்தார்கள். உன்னைச் செவ்வந்தியனாக எண்ணி ஒருவனும் கொலை செய்து விட மாட்டார்கள்.

அவர் அவ்வோடையை உற்று நோக்கியவண்ணமிருந்தார். ஒரு அலரிக் கிளை வேகமாய் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கம்பத்தினடியில் இருந்த கட்டையில் ஜூனியஸ் தீக்குச்சியை தன் நிஜாரில் தேய்த்துத் தீமூட்டினார். தீ ஜ்வாலை சுடர்விட்டு மேலெழுந்தபோது அந்த அலரி மரங்கள் துண்டுகளாக வெடித்துச் சிதறி விடுவன போலத் தோன்றின. ஒவ்வொரு துண்டும் நடுங்கி வீறிடும் ஒரு சிறுவனைப் போல்காட்சியளித்தன. பிரஞ்சு மக்கள்முன்பு சரித்திரத்தில் பாஸ்டில் சிறையை மனம் போனபடி கொடூரமாய்த் தகர்த்தெரிந்ததைப் போல மறைந்திருந்த பையன்கள் கூட்டம் முன்னேறியது. ஜனாதிபதியைத் தொடும் முன்னரே தீ வேகமாய் உதைக்கப்பட்டு கலைத்தெறியப்பட்டது. காப்பாற்ற வந்தவர்கள் கயிறுகளை அவிழ்த்து விட்டனர். ஜேகப் ஸ்டீட்ஸ் விடுதலைபெற்று மகிழ்ச்சியோடு நின்றார். அதையடுத்து மிகழ்ந்த மிகழ்ச்சிகளும் கவர்ச்சிகரமாகவே இருந்தன. தலைவருக்கு மரியாதை செய்யும் வகையில் ஸல்யூட் செய்து அவர்கள் நின்றபோது அத்தலைவர் கீழிறங்கிவந்து அணி வகுப்பைப் பார்வையிட்டு ஒவ்வொருவர் சட்டையிலும் வீரன் என்று பொறிக்கப்பட்ட சின்னத்தை அணிவித்தார். அத்துடன் விளையாட்டும் முடிவடைந்தது.

‘அடுத்த சனிக்கிழமை இந்த இழிவான சதியில் இறங்கிய துரோகிகளைத் தூக்கிவிடுவோம்’ என்று ராபி அறிவித்தான்.

‘ஏன் இப்போதே கூடாது? அவர்களை இப்பொழுதே தூக்கிவிடுவோம்’ என்று படைபினர் கூச்சல் போட்டனர்.

“கண்பர்களே, இல்லை, இன்னும் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் நிரம்ப உள்ளன. நாம் தூக்குமரத்தை உருவாக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தந்தையைப் பார்த்து, “உங்களிருவரையுமே தூக்கிவிட வேண்டுமென நினைக்கிறேன்,” என்று சொன்னான். அவன் கண்கள் ஒருமுறை மிஸ் மார்களை அன்போடு உற்றுப் பார்த்துப் பின் கீழிறங்கின.

மிஸ் மார்களுக்கு அன்றைய பிற்பகல் ஆயுளிலேயே இன்பகரமான தொனருகத் தோன்றியது. அவளுக்கு அந்தக் காட்டத்திமரத்தின் கிளையில் ஓர் உயர்ந்த இடம் அளிக்கப்பட்டதால் மாணவர்கள் அவளை ஓர் ஆசிரியை என்றே நினைக்கவில்லை.

‘உங்களுடைய செருப்புகளைக் கழற்றிவிட்டால் மிக நேர்த்தியாயிருக்கும்’ என்று ராபி சொன்னான். அவளும் அப்படியே தன்னுடைய செருப்புகளைக் கழற்றி விட்டு ஓடை நீரிலே கால்களை தொங்கவிட்டபடி இருந்தபோது அவன் சொன்னது போல் நேர்த்தியாயிருப்பதை உணர்ந்தாள்.

அன்று பிற்பகல் ஐனியஸ் அல்யூஷியன் இந்தியர்களிடையேயிருந்த ‘கானிபால் ஸொசைட்டி’யைப் (மனிதர்களுையே தின்னும் அல்யூஷியன் இந்தியர் சங்கம்) பற்றிச் சொன்னார். அவர், கார்த்தேஜுக்கு எதிராக எப்படி அந்த நாட்டுக் கூலிக்குப் போர் செய்யும் வீரர்கள் திரும்பிவிட்டனர் என்பதைப் பற்றியும் சொன்னார். தெர்மோபைலே யுத்தத்தில் லாஸிட மோனியர்கள் இறப்பதற்கு முன்பு தங்கள் சிகையை அலங்கரித்துக் கொண்டு மரணத்தையும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கத் தயாராக இருந்ததைப்பற்றி விவரித்தார். மகரோனி என்ற கோதுமை பணியாரம் முதலில் எப்படித் தோன்றியது என்பதைப்பற்றியும், தாமே நேரிவிருந்து கண்டவர்போல தாமிரம் என்ற உலோகம் எப்படி முதலில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது என்பதைப் பற்றியும் விளக்கினார். கடைசியில் ஈடன் தோட்டத்து வெளியேற்றத்தைப் பற்றிய அவருடைய கருத்தை பிடிவாத குணமுடைய ஜேகப் மறுத்தபோது சிறு சச்சரவு ஏற்பட்

டது. பையன்களும் வீட்டுக்குப் புறப்படலாயினர். மிஸ் மார்கள் அவர்களை யெல்லாம் முன்னே போக விட்டு அவள்மட்டும் சற்று பின்னே தங்கியபடியே மெதுவாகவே நடந்துவந்தாள். ஏனென்றால் அவள் அந்த அதிசயமான மனிதனைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டே செல்ல விரும்பினாள்.

பள்ளிக்கூடப் பார்வையாளர் குழு பள்ளிக்கு விஜயம் செய்யும் நாளை எப்போதும் மாணவரும் ஆசிரியரும் பயத்துடனேயே எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அன்று நாள்முழுவதும் நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் கடுகடுப்பாகவே நிகழும். பாடங்கள் யாவும் நடுக்கத்துடன்தான் ஒப்பிக்கப்படும்! வார்த்தைகளே சரியாக உச்சரிக்கப்படாது! அன்றுபோல் என்றுமே மாணவரும் அத்தனை தவறுகளைச் செய்ததில்லை; ஆசிரியரும் அன்று போல் என்றுமே அப்படி அஞ்சி நடுங்கியதும் இல்லை!

அந்த ஸ்வர்க்கப் பள்ளத்தாக்கின் பள்ளிப் பார்வையாளர் குழு டிஸம்பர் மாதம் 15ம் தேதி பிற்பகல் அப்பள்ளியைப் பார்வையிட்டது. பிற்பகல் உணவுக்குப் பிறகு அவர்கள் யாவரும் சவ ஊர்வலத்தில் செல்வது போல வரிசையாக மந்த முகத்துடனும், சிறிது வெட்கத்துடனும் 'அணி வகுத்தனர்.' அந்தப் பள்ளத்தாக்கு மக்கள் கல்வியைப்பற்றிக் குறைகூறுவதை ஏதோ சாதாரணமாகவே நினைத்துவரும் கிளார்க தலை நரைத்த கிழவர் ஜான் ஓயிட் பீல்டே முதலில் வந்தார். பேட் ஹம்பர்ட் இரண்டாவதாக வந்தார். பேட் அவரே விரும்பிய காரணத்தால், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர். அவர் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதர்; அவருக்கு ஊர் மக்களைத் தாமே நேரிற் சந்தித்துப் பழக முயற்சி எடுத்துக் கொள்வதில் அவ்வளவாக ஆர்வமில்லை யென்றாலும் அவர்களோடு எந்த விதத்திலாவது தொடர்பு கொள்ளாமட்டும் எல்லா விதங்களிலும் முயலுபவர். அவருடைய ஆடைகள், வாஷிங்டன் நகரத்திலுள்ள லிங்கனுடைய சிலைக்கு வெண்கலத்தால் செதுக்கப்பட்டிருந்த உடையைப் போல அவலட்சணமாகவும் ஒழுங்கு

கற்றும் இருந்தன. அடுத்தபடியாக டி. பி. ஆலன் மெளனமாக வாசல் நடைப்பக்க ஓரமாக வந்தார். அவர் ஒருவர்தாம் அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் வியாபாரியாக இருந்தவர்! அதனால் அந்தக் குழுவில் அவருக்குள்ள இடம் அவருக்கொரு உரிமையாகி விட்டது. அவருக்குப் பின்னால் தாவித் தாவி நடந்து வந்து கொண்டிருந்த பெரிய தமாஷான பேர்வழி ரேமாண்ட் பாங்க்ஸ் சிவந்த முகத்தோடும் சிவந்த கைகளோடும் காட்சி யளித்தார். அந்த வரிசையில், புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த, பெர்ட்மன்ரோ கடைசியாக வந்து கொண்டிருந்தார். அதுவே அவருடைய முதல் விஜயமாக இருக்கவே பெர்ட் மற்ற அங்கத்தினர்களுடன் அந்த அறைக்கு முன்னாலிருந்த ஆசனத்திலமரச் சென்றபோது மந்தை ஆடு போலக் காணப்பட்டார்.

அந்தக் குழுவினர் அதிகார தோரணையில் அமர்ந்திருந்தபோது அவர்களுடைய மனைவியர் உள்ளே வந்து குழந்தைகளுக்குப் பின்னால் ஒரு அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். இது மாணவர்களுக்கு ஒரு பெரிய இடைஞ்சலாக இருந்தது. அவர்கள் தம்மைச் சுற்றி மற்றவர்கள் சூழ்ந்திருப்பதால் விடுவித்துக் கொண்டு வெளியே செல்லும் உரிமை பறிக்கப்பட்டு விட்டதாக உணர்ந்தார்கள். அவர்கள் உட்கார்ந்தபடி உடம்பை வளைத்து நெளித்தபோது பின்னாலமர்ந்திருந்த பெண்மணிகள் புன் முறுவல் செய்ததைக் கண்டார்கள். மிஸஸ் மன்ரோ தன் மடியில் வைத்திருந்த காகிதப் பொட்டலம் அவர்கள் கண்களில் பட்டது.

பள்ளிக்கூடமும் ஆரம்பமாயிற்று. மிஸ் மார்கனும் சிரமப்பட்டு வருவித்துக்கொண்ட புன்முறுவலுடன் பள்ளிக்கூடப் பார்வையாளர் குழுவை வரவேற்றாள். “வழக்கத்துக்கு மாறாக, எதையும் செய்யவேண்டாம்; பள்ளிக்கூடத்தின் அன்றாட வேலை முறையில் பள்ளியைப் பார்வையிட்டால் நன்றாக இருக்கும்,” என்று அவள் கூறினாள். சற்று நேரங்கழித்து அவளுக்கே “ஏன் அப்படிச் சொன்னோம்” என்றாகிவிட்டது. அவ

ளுக்கு நினைவு தெரிந்தவரை அவ்வளவு முட்டாள்தனமான குழந்தைகளைக் கண்டதே இல்லை. வாயைத்திறந்து பெருமுயற்சியின் பயனாக வந்த வார்த்தைகளும் பெரும் பிழைகளாக இருந்தன. அவர்களுடைய உச்சரிப்பைக் காதுகொண்டு கேட்க சகிக்கவில்லை. அவர்களுடைய வாசிப்பு, பைத்தியக்காரர்களின் பிதற்றலைப் போல ஒலித்தது. குழுவினரும் கூடியவரை கௌரவமாகப் பெருந்தன்மையோடு இருக்க முற்பட்டனரென்றாலும் சில இக்கட்டான சமயங்களில் குழந்தைகளுக்கு மத்தியில் புன்முறுவல் செய்வதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. மிஸ் மார்கன் முகத்தில் வியர்வை அரும்பியது. அவளுக்கு, கோபங்கொண்ட அந்தக்குழுவினரால்தான் பள்ளியிலிருந்து விலக்கப்பட்டு விடுவதாகவெல்லாம்தோன்றியது. பின்னால் அமர்ந்திருந்த அவர்களுடைய மனைவிகள் லேசாகப் புன்முறுவல் செய்தனர். காலமும் மெல்ல ஓடியது. கணக்குப் பாடத்தை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருந்தபோது ஜான் ஓயிட்ஸைடு தம் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தார்.

“ மிக்க நன்றி... நீங்கள் அனுமதித்தால், குழந்தைகளுக்கு ஓரிரு வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன் ; பிறகு அவர்களைப் போகச் சொல்லிவிடலாம். இவ்வளவு நேரம் நாங்கள் அவர்களோடு இருந்ததற்கு அவர்களுக்கு ஏதாவது பரிசு கொடுக்கவேண்டும் ” என்று சொன்னார்.

எப்படியோ ‘ இன்ஸ்பெக்ஷன் ’ எல்லாம் முடிந்ததே! என்ற திருப்தியோடு அவள் பெருமூச்சுவிட்டாள் “ வழக்கமாக சாதாரண நாட்களில் இருப்பதைப்போல குழந்தைகள் இன்று இல்லை என்பதை நீங்களும் அறிந்திருப்பதுபற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன் ” என்று கூறினாள்.

ஜான் ஓயிட்ஸைடு புன்முறுவல் செய்தார். அவர் பள்ளிக்கூடப் பார்வையாளர் குழுகூடும் நாட்களில் பல இளம் ஆசிரியர்கள் தைரிய மற்று நடுங்குவதைப் பார்த்திருக்கிறார். “ குழந்தைகள் பரிபூர்ணமான தேர்ச்சி பெற்றுவிட்டதாக நான் எண்ணி

னால் பள்ளிக்கூடத்தை உடனே மூடிவிடுவேன்” என்று சிரித்தபடியே கூறினார். பிறகு அவர் அந்தக் குழந்தைகளிடம் ஒரு ஐந்து நிமிடம் பேசினார். அவர்கள் யாவரும் கஷ்டப்பட்டு படிக்கவேண்டுமென்றும் ஆசிரியரிடம் அன்பாயிருக்கவேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டார். பல வருடங்களாகப் பேசிவரும் அவருடைய வழக்கமான பேச்சு சுருக்கமாகவும், லளிதமாகவும், சிறியதாகவும் இருந்தது. சற்று வயதான பிள்ளைகள் அதை அடிக்கடி கேட்டிருந்தனர். பேச்செல்லாம் முடிந்தவுடன் அவளிடம் குழந்தைகளையெல்லாம் வீட்டுக்கனுப்பிவிடும்படி சொன்னார். மாணவர்கள் யாவரும் வரிசையாக வெளியே வந்தனர். வெளியேவிட்டால் போதுமென்றிருந்த அவர்களை வெளியேவிட்டதும் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டது. “ஓ” வென்ற பேரிரைச்சலோடு பலவிதமான ஒலிகளை எழுப்பியவண்ணம் ஒருவரையொருவர் தலையை பிய்த்தும், குடலைப் பிடுங்கியும் கொலை செய்து விடுவதுபோல ஒடிப் பிடித்துக்கொண்டும், சண்டையிட்டுக்கொண்டுமிருந்தனர்.

ஐன் ஒயிட்ஸைடு மிஸ்மார்களைடு கை குலுக்கினார். பிறகு அவர் “இதைவிட மேலான ஒழுங்கை நிலை நிறுத்திய ஒரு ஆசிரியரை நான் கண்டதே இல்லை; குழந்தைகள் உங்களை எவ்வளவு அன்பாக நேசிக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தால் நீங்கள் இன்னும் அதிக சங்கடப்படுவீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்” என்று அவளிடம் கூறினார்.

அவளும் பதிலுக்கு மரியாதையாக “குழந்தைகளும் நல்லவர்கள்... மிகமிக நல்லவர்கள்” என்று சொன்னாள்.

ஐன் ஒயிட்ஸைடு “ஆம்... உண்மைதான்” என்று ஒத்துக்கொண்ட பிறகு “ஆமாம், அந்த சிறிய மல்ட்டிபையன் எப்படி இருக்கிறான்?” என்று விசாரித்தார்.

“ஏன்? அவன் ஒரு புத்திசர்லிப் பையன்தான்... கவர்ச்சிகரமான பையன். அவன் புத்தி வளர்ச்சியடைந்திருக்கிறது என்றே சொல்லவேண்டும்.

“மிஸ் மார்கன், எங்கள் குழுவினர் கூட்டத்தில் அவனைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். அவ

னுடைய வீட்டு வாழ்க்கை சாதாரணமாக இருக்க வேண்டிய மாதிரியில் அமையவில்லை யென்பது உங்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும். இன்று பிற்பகல் அவனைத் தனியாகக் கவனித்தேன். அந்த ஏழைக் குழந்தைக்குச் சரியானபடி ஆடைகூட இல்லை.”

மிஸ் மார்கன் ஜூனியஸுக்கு ஆதரவாகப் பேச வேண்டுமென்று நினைத்தாள். “ஆம் அது ஒரு அதிசயமான குடும்பந்தான்; அது சாதாரணமான குடும்பங்களைப்போல இல்லைதான் என்றாலும், அது ஒன்றும் கெட்ட குடும்பமல்ல” என்று சொன்னாள்.

“மிஸ். மார்கன், என்னைத் தவறாக நினைத்துக் கொள்ளாதீர்கள். நாங்கள் அவர்கள் விஷயத்தில் எதிலும் குறுக்கிடப் போவதில்லை; அவனுக்கு சில பொருள்களை வழங்கலா மென்றுதான் நினைத்தோம். அவன் தகப்பனார் தாம் ஏழையென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே!”

“எனக்குத் தெரியும்” என்று மெல்லச் சொன்னாள்.

“மிஸஸ் மன்றோ அவனுக்காக சில உடைகளை வாங்கி வந்திருக்கிறாள். அவனைச் சற்று உள்ளே அழைத்தால் அதை அவனிடம் கொடுத்து விடுவோம்.”

“ஓ! வேண்டாம்...நான் அழைப்பது அவ்வளவு சரியாகப் படவில்லை...” என்று ஏதோ ஆரம்பித்தாள்.

“ஏன்? நாங்கள் சில சட்டைகளும், ஒரு ஜதை ஸூட்டுக்களும், சில செருப்புக்களும் தாமே வைத்திருக்கிறோம்.”

“மிஸ்டர் ஓயிட் டைடு, அவன் மிகுந்த சுயமரியாதை உள்ளவன், நீங்கள் தானமளிப்பது அவனைப் பெரும் சங்கடத்தி லாழ்த்திவிடலாம்.”

“நல்ல ஆடைகளைக் கொடுப்பது சங்கடத்துக்குள்ளாக்குமா? முட்டாள் தனம்தான்! அவையில்லாமலிருப்பதுதான் அவமானமாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். மேலும் இந்தக் குளிர்காலத்தில் செருப்பில்லாமலிருப்பது உடம்புக்கும் நல்லதல்லவே! ஒரு வாரமாகவே தரையெல்லாம் காலைவேளைகளில் பனித்துளி படர்ந்து காணப்படுகிறது...”

அவள் வேறு வழியின்றி மறுபடியும் மறுபடியும் “நீங்கள் அதைக் கொடுக்காமலிருந்தால் நன்றாக இருக்கும்” என்று இரண்டு முறை சொன்னாள்.

“மிஸ் மார்கன், இந்தச் சிறிய விஷயத்தைப் நீங்கள் பெரிதுபடுத்துவதாக நீங்கள் நினைக்கவில்லையா? மிஸஸ் மன்றோ பெரிதும் அன்பு கூர்ந்து அவனுக்காக இவற்றை வாங்கி யிருக்கிறார். நீங்கள் அவனைத் தயவு செய்து உள்ளே கூப்பிடுங்கள். அவள் அவற்றை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டும்” என்று முடிவாகச் சொன்னார்.

ஒரு கண நேரத்துக்குப் பிறகு ராபி அவர்கள் முன் வந்து நின்றான். வாரிவிடப்படாத அவன் தலைமயிர் அவன் முகத்தில் விழுந்தபடி இருந்தது. அவன் கண்களில் இன்னும் வெளியே விளையாடிக் கொண்டிருந்த விளையாட்டின் உக்கிரம்தான் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் அந்த அறை முன்னால்கூடி அவனை அன்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவனுடைய கிழிந்த ஆடைகளைக் கவனிக்காததுபோலிருக்கப் பிரயத்தனம் செய்தார்கள். ராபி ஒன்றும் புரியாமல் அங்குமிங்கும் விழித்துப் பார்த்தவண்ண மிருந்தான்.

“ராபர்ட், உனக்குக் கொடுப்பதற்காக மிஸஸ் மன்றோ சில சாமான்களை வைத்திருக்கிறார்கள்” என்று மிஸ் மார்கன் சொன்னாள். பிறகு மிஸஸ் மன்றோ அவனுக்கு முன்வந்து அவன் கைகளில் அந்தப் பொட்டலத்தை வைத்து “எவ்வளவு நல்ல பையன்!” என்று கூறினாள். ராபி அந்தப் பொட்டலத்தை மெதுவாகத் தரையில் வைத்து கைகளைப் பின்னுக் கிழுத்துக் கொண்டான்.

“பெரியவர்களிடம் இப்படித்தான் நடந்து கொள்வதா? திறந்து பார்” ராபர்ட் என்று சற்று கோபமாகவே கூறினார், டி. பி. ஆலன். ராபி அவரை முறைத்துப் பார்த்து விழித்தான். பிறகு “சரி, அப்படியே செய்கிறேன்” என்று சொல்லி அந்தப் பொட்டலத்தைப் பிரித்தான். அவனுக்கு முன்பு அந்த சட்டைகளும்,

புதிய ஸூட்டுக்களும் கிடந்தன. ஒன்றும் புரியாமல் சிறிது நேரம் அவறறையே வெறித்து நோக்கிக்கொண்டிருந்தான். சட்டென்று அவனுக்கு விஷயம் விளங்கி விட்டதுபோலத் தோன்றியது. அந்த வேகத்தில் அவன் முகம் சிவந்து சூட்டியது. ஒரு கணம் செய்வதறியாமல் கூண்டிலடைபட்ட மிருகத்தைப்போலத் திகைத்திருந்தான். பிறகு அவன் அந்த ஆடைகளையெல்லாம் அங்கேயே விட்டு விட்டு வாயிற் கதவு வழியாக வெளியேறி விட்டான். அவர்கள் பள்ளியின் முன் மண்டபத்தில் இரண்டு காலடி சத்தத்தைக் கேட்டார்கள். அவ்வளவுதான். ராபி போய்விட்டான்.

மிஸஸ் மன்றோ என்ன செய்வதன்றறியாமல் ஆசிரியையைப் பார்த்தாள். “அவனுக்கென்னதான் குறை?” என்று கேட்டாள்.

“அவனுடைய சுய மதிப்புக்குப் பங்க மேற்பட்டு விட்டதாக நினைத்திருக்கவேண்டும்” என்று மிஸ் மார்கன் சொன்னாள்.

“அவன் ஏன் அப்படி நினைக்கவேண்டும்? நாங்கள் அவனிடம் நல்லபடியாகத் தானே நடந்துகொண்டோம்.”

அவளும் நிலைமையை ஒருவாறு விளக்க முற்பட்டும் கடைசியில் அவர்கள்மீதே சற்று கோபமேற்பட்டது.

“இதோ பாருங்கள்...ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டானென்றால், சற்று நேரத்துக்கு முன்புவரை அவனுக்கு, தான் ஏழை என்பதே தெரியாமலிருந்தது.அப்படித்தானிருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“ஆம் அது என் தவறுதான்....மன்னிக்கவேண்டும்” என்று தன் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டார் ஜான் ஓயிட்ஸைடு.

“அவன் விஷயத்தில் நாம் என்னதான் செய்யலாம்?” என்று பெர்ட்மன்றோ கேட்டார்.

“எனக்குத் தெரியாது...நிச்சயமாக எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லை.”

மிஸஸ் மன்றோ தன் கணவன் பக்கம் திரும்பி “பெர்ட், நீங்கள் வெளியே மிஸ்டர் மல்ட்பியைச்

சந்தித்துப் பேசி வந்தால் உதவியாக இருக்கும். நீங்களும் அன்பாகத்தானிருக்கிறீர்கள். வேறொன்றும் செய்யவேண்டாம். அவரிடம்போய்சிறிய குழந்தைகள் பனியில் செருப்பில்லாமல் வெறுங் கால்களுடன் நடந்து செல்லக் கூடாதென்று சொல்லுங்கள். மிஸ்டர் மல்ட்பி ராபர்ட்டிடம் அந்த உடைகளை எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னால் சௌகர்யமாயிருக்கும். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் மிஸ்டர் ஓயிட்ஸைடு?" என்று அவர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"நான் இதை விரும்பவில்லை; உன் இஷ்டம்; நான் அவன் மனதைத் துன்புறுத்தியது போதும்."

"அவனுடைய உணர்ச்சிகளைவிட உடல் நலம் மிக முக்கியமானதென்று நான் நினைக்கிறேன்" என்று அவள் மேலும் வற்புறுத்தினாள்.

பள்ளிக்கூடம் கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறைக்காக டிஸம்பர் மாதம் இருபதாந் தேதியன்று மூடப்பட்டது. மிஸ் மார்கன் விடுமுறையை லாஸ் ஏஞ்சல்ஸில் கழிக்கத் திட்டமிட்டாள். அவள் ஸாலினாஸுக்குப் போக பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தபோது அந்த ஸ்வர்க்கப் புல் வெளிச் சாலையில் அவளை நோக்கி ஒரு சிறுவனும் ஒரு பெரியவரும் வருவதைக் கண்டாள். அவர்கள் விலை மலிவான புதிய ஆடைகளை அணிந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களிருவரும் காலில் ஏதோ வலியிருப்பது போல மெல்ல நடந்து வந்தனர். அவர்கள் இருவரும் அருகில் வந்தபோது மிஸ்மார்கன் அந்தச் சிறிய பையனை உற்றுப் பார்த்தபோது அவன் ராபிதான் என்றறிந்தாள். அவன் முகம் மகிழ்ச்சியற்று, இருண்டு, விசனமாகக் காட்சியளித்தது.

"ஏன் ராபர்ட்? என்ன விஷயம்? எங்கே போகிறாய்?" என்று அடுக்கடுக்காக ஆவலுடன் கேட்டாள்.

அந்தப் பெரியவர்தாம் சொன்னார்: "மிஸ் மார்கன், நாங்கள் ஸான்பிரான்ஸிஸ்கோவுக்குச் செல்கிறோம்."

அவள் அவர் பக்கம் திரும்பினாள். ஜூனியஸ் தாம் தாடியை கூவரம் செய்துகொண்டு வீட்டபிறகு ஒரு

வயோதிகனாகவே காட்சியளித்தார். அவருக்கு இவ்வளவு வயதாகி விட்டதென்பதையே அவள் அறியவில்லை. அவருடைய குறுகுறுவென்றிருந்த கண்களும் குழிவிழுந்து காணப்பட்டன. அவருடைய தாடி சூரிய உஷணத்தினின்றும் பாதுகாப்பளித்து வந்ததால் அவர் வெளுப்பாகவே இருந்தார். அவருடைய முகத்தில் மட்டும் ஆழ்ந்த கலக்கம் இருந்தது.

“நீங்கள் அங்கு விடுமுறைக்குப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்டு அவள் மேலும் தொடர்ந்து சொன்னாள்: “கிறிஸ்துமஸ் சமயத்தில் நகரத்தில் உள்ள கடைகள் எல்லாம் எனக்கு வெகுவாகப் பிடிக்கும்.”

ஜூனியஸ் சற்றுத் தயங்கியபடியே பதிலளித்தார். “இல்லை.....நாங்கள் விடுமுறைக்காகச் செல்லவில்லை.....இனி அங்கேயே தங்கிவிடலாமென்றுதான் போகிறோம். நான் ஒருகணக்குப் பிள்ளை தான். மிஸ் மார்கன்.....இருபது வருடங்களுக்கு முன்பாக நான் ஒரு கணக்கு எழுதும் வேலை பார்த்திருக்கிறேன். நான் மறுபடியும் அந்த வேலை தேட முயற்சி செய்யப்போகிறேன்.” அவருடைய குரலிலே ஏக்கம் பிரதிபலித்தது.

“நீங்கள் ஏன் அப்படி செய்யப் போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு அவர் “நான் இது வரை இங்கு இந்தப் பையனுக்குப் பெருந்துரோகம் செய்து வந்ததை உணரவேயில்லை; அதைப்பற்றி யெல்லாம் நினைக்கவே இல்லை; அதைப்பற்றி அப்போதே நான் ஆலோசித்திருக்கவேண்டும். அவன் வறுமையில் கஷ்டப்பட்டு வளரக்கூடாதுதான். ஜனங்கள் எங்களைப்பற்றி பேசிக்கொண்டதும் எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று விளக்கமாகச் சொல்லித் ‘தான் சொல்வது சரிதானே’ என்று அவளுடைய அபிப்பிராயத்தையுங் கேட்டார்.

மிஸ். மார்கனுக்கு கோபமாகத்தானிருந்தது. ஆனால் அதே சமயத்தில் அவளுக்கு அழகையும் வந்துவிடும் போல் தோன்றியது.

“முட்டாள் ஜனங்கள் சொல்வதையெல்லாம் ஒரு வரும் நம்புவதில்லையல்லவா?” என்று கேட்டாள்.

அவர் அவனை ஒரு வியப்போடு பார்த்தார். “ஆம்! இல்லைதான்...ஆனால் வளரும் மானிடச் சிறுவனைச் சிறிய மிருகம் போல வளர்க்கக்கூடாதல்லவா?” என்று கேட்டார். அதற்குள் சாலையின் கோடியில் பஸ் வந்தது நன்றாகத் தெரிந்தது.

ஐனியஸ் ராபியைச் சுட்டிக்காட்டி “இவன் வரவே விரும்பவில்லை குன்றுகளுக்கருகே ஓடிவிட்டான். நேற்றிரவு நானும் ஜேகபும்தான் தேடிப்பிடித்தோம். அவன் பல நாட்களாகவே சிறிய மிருகத்தைப்போல வாழ்ந்து வந்துவிட்டதால், ஸான் பிரான்ஸிஸ்கோ எவ்வளவு நேர்த்தியாக இருக்கும் என்பதை உணரவில்லை” என்று அவளிடம் சொன்னார்.

பஸ் ‘கிரீச்’ சென்ற சப்தத்தோடு வந்து நின்றது. ஐனியஸும், ராபியும் பின்ஸீட்டில் ஏறி அமர்ந்தார்கள். மிஸ் மார்கனும் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில்தான் உட்கார் விரும்பினாள். ஏனோ, திடீரென்று திரும்பி டிரைவருக்கருகில் அமர்ந்துகொண்டாள்.

“ஆம் உண்மைதான் அவர்கள் தனியாக இருக்கத்தான் விரும்புவார்கள்” என்று ஏதோ தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

பேயும் டேனியல் வெப்ஸ்டரும்

ஸ்டீபன் வின்செண்ட் பெனெட்

ஸ்டீபன் வின்செண்ட் பெனெட் (1898-1943) பென்ஸில் வேனியாவைச் சேர்ந்த பெத்லஹெமில் இலக்கியரசனையுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவர். பிரான்சுக்கு அவர் சென்ற பொழுது மணம் புரிந்து கொண்டார். பிறகு இலக்கிய சேவையில் ஈடுபட்டார். அவர் எழுதிய ஜான் பிரௌனின் உடம்பு (John Browns Body) என்ற இலக்கியத்தாக்கு 1929-ல் கவிதைக்காகப் புலிட்சர் பரிசு கிடைத்தது. அமெரிக்க முன்னேற்றம்பற்றி அவர் இயற்றிய மகாகாவியம் மேற்கத்திய நட்சத்திரம் (Western Star) என்ற நூல் அவர் இறந்தபிறகு 1943-ல் வெளிவந்தது, அதற்கும் புலிட்சர் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது. அவர் எழுதிய கவிதைகளைப் போலவே அவருடைய கதைகளும் நிலை பெற்றவைகள். பேயும் டேனியல் வெப்ஸ்டரும் என்ற இந்தக் கதை திரைப்படமாக வெளி வந்திருக்கிறது; நாடக மேடைகளிலும் காவிய நாடகமாக நடைபெற்று வருகிறது.

அமெரிக்காவில் வெர்மாண்டும், நியூஹேம்ஷயரும் சேரும் மசாகூசெட்ஸ் என்னும் பிராந்தியத்தின் சுற்றுப்புறத்தில் மக்களிடையே உலவும் கதை இது.

ஆம்! டேனியல் வெப்ஸ்டர் இறந்துவிட்டார். இல்லலை, இறந்துவிட்டதாகக் கருதப்பட்டார். அவருடைய சடலும் சவக்குழியில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. ஆனாலும், அங்குள்ளவர்கள் அவர் வசித்துவந்த மார்ஷ்பீல்ட் பக்கங்களில் இடி முழங்கும் போதெல்லாம் அவருடைய குரலும் அதில் சேர்ந்து ஒலிக்கும் என்று கூறிக் கொள்வார்கள். யாரேனும் அவருடைய சவக்குழிக்கு அருகில் சென்று “டேனியல் வெப்ஸ்டர்! டேனியல் வெப்ஸ்டர்!!” என்று அழைத்தால் உடனே பூமி நடுங்குமாம். மரங்கள் அசையும். அதைத் தொடர்ந்து

“நண்பா! ஐக்கிய நாடு எப்படி இருக்கிறது?” என்று ஒரு குரல் அடித் தொண்டையிலிருந்து வினவுமாம். அப்பொழுது “ஐக்கிய நாடு கற்பாறையின்மேல் எழுப்பப்பட்ட கட்டடம் போல் நிரந்தரமாகச் செவ்வனையுள்ளது. சிறு பகைகூட இல்லாது பிளவின்றி ஒன்றி வாழ்கிறது” என்று பதில் சொல்லவேண்டுமாம். இல்லாவிட்டால் அவர் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வெளியே வந்து விடுவாராம். இப்படி அங்குள்ள மக்கள் கூறுவார்கள். நான் சிறுவகை இருந்த போது ஜனங்கள் அவரைப்பற்றி இப்படித்தான் பேசிக்கொண்டதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

அவர் சில நாட்கள் நாட்டில் மிகப் பெரிய மனிதராகத் திகழ்ந்தார். அவர் ஜனாதிபதியாக பதவி வகிக்க வில்லை எனினும் அவ்வளவு செல்வாக்குடனேதான் விளங்கினார். பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் அவரை முழுதும் நம்பி வாழ்ந்தனர். கடவுளுக்கு அடுத்தபடியாக டேனியல் வெப்ஸ்டர் என்றுகூட அவர்கள் எண்ணினார். அவரைப்பற்றிப் பல கதைகள் உலவியந்தன. தேசத் தலைவர்களுக்கே உகந்த அந்தக் கதைகள் அநேகம். அவர் பேச எழுந்தால் ஆகாயத்திலிருந்து நகூத்திரங்களும், வானவில்களும் அவர் பேச்சைக் கேட்ககீழே இறங்கி வருமாம். ஆற்றை எதிர்த்து ஒரு முறை அவர் பேசினாராம். அதைக்கேட்ட ஆறும் மனம் குன்றிப் பூமியின் அடியில் ஓடி ஒளிந்ததாம். அவர் காட்டில் “கில்லால்” என்ற தூண்டிலை எடுத்துக்கொண்டு நடந்து சென்றால், நீர் நிலைகளிலுள்ள மீன்கள் யாவும் தாமாகவே தத்தம் நிலை பெயர்ந்து அவர் சட்டைப்பைகளை வந்து அடையுமாம். அவரை எதிர்ப்பது பயனற்றது என்று அவைகள்கூட நன்கு அறிந்திருந்தன போலும்.

ஒரு வழக்கை எடுத்து அவர் வாதித்தால், நல்லெண்ணமாகிய வீணையை மீட்டுவதுபோல் இனிப்பாகப் பேசுவாராம். அதே மூச்சில் தேவையானால் பூமியே அதிரும்படி கர்ஜனையும் செய்வாராம். டேனியல் வெப்ஸ்டர் அத்தகைய அபூர்வ மனிதர். மார்க்ஷ்

பீல்டில் அவர் நடத்திய பண்ணை எல்லாவகையிலும் அவருக்கு ஏற்றதே. அங்கு கோழிக் குஞ்சுகள் கொழுத்து வளர்ந்தன; முருங்கை முகிழ்த்து வளர்ந்தன; பசுக்கள் பாலரைப்போல போஷிக்கப்பட்டன. “கோலியத்” என்பது அவர் வளர்த்த செம்மறி ஆட்டுக்கடாவின் செல்லப் பெயர். அதன் கொம்புகள், திராக்கைக் கொடிபோல் முறுக்கியிருக்கும். இரும்புக் கதவுகளையும் பிளக்கும் வலிமைபெற்றவை. மற்றவர்களைப் போல அவர் கௌரவத்திற்காகமட்டும் குடியானவர் அல்ல. அவருக்கு நிலத்தின் பண்புகளைப்பற்றி தெரியாதவைகள் மிகச் சில. உழைப்பால் உரம்பெற்ற உடல் அமைந்தவர். காலைக் கதிரவன் தோன்று முன்னரே வீட்டு வேலைகள் முடிந்ததா எனக் கவனிப்பார். கணக்கிலாப் பல காரியம் செய்வார். நாயைபோல அகன்ற வாய், மலையென உயர்ந்த புருவம், கனலென ஒளி வீசும் கண்—இதுதான் அவர் வாலிபப் பருவத்தில் அவர் தோற்றம். அவர் வாதாடி பேயை எதிர்த்து வெற்றிபெற்ற எல்லா வழக்குகளைக் காட்டிலும் மிகவும் கீர்த்தி வாய்ந்தது ஒன்று ஏட்டிலே பொறிக்கப்படாத ஏற்றம் தரும் நல்ல நிகழ்ச்சி. ஆனாலும் அதை எந்தப் புத்தகத்திலும் எழுதி வைக்கவில்லை. அந்த வழக்கு அசல் பிசாசையே வாதியாகக் கொண்டு நடந்தது. அந்தக் கதை கீழ்க் கண்டவாறு கூறப்பட்டதை நான் கேட்டேன்.

சியூ ஹேம்ஷபரில், கிராஸ்கார்னர்ஸ் என்னும் இடத்தில் ஜேபஸ் ஸ்டோன் என்ற குடியானவன் ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் கெட்ட மனிதன் என்னும் வாக்கத்தைச் சேர்ந்தவனல்ல; ஆனால் அதிர்ஷ்டம் என்பது துளியும் வாய்க்கப்பெறாதவன். அவன் நெல் விதைத்தால் அது நோய் காணும்; உருளைக்கிழங்கு நடடால் அதைக் கொள்ளை நோய் கவ்வும். பரப்பு அதிகம் உள்ள நிலம் இருந்தாலும் குறைந்த விளைவுதான். குடித்தனப்பாங்குள்ள மனைவி, அருமைக் குழந்தைகள் எல்லாம்தான் இருந்தன. மக்கட் பேறு வளர வளர, அவர்களை உண்பிக்க வசதிகள் குறைந்தன. மற்றவர்

கள் நிலத்தில் கூழாங்கற்கள் கிடந்தால், இவன் நிலத்தில் கற்பாறைகள் இருந்தன.

நோயுள்ள குதிரைக்குப் பதில் அதிகப் பணம் கொடுத்து வேறு குதிரை வாங்குவான். இவன் கைக்கு வந்ததும் அது நொண்டிக் குதிரையையாக ஆகிவிடும். மக்களிடையே இப்படியும் சில பிரகிருதிகள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அப்படியும் சிலர் இருக்கவேண்டும் போலும்! இவ்வாறு தொடர்ந்து பீடித்த துரதிருஷ்டத்தினால் அவன் மனமுடைந்தே போனான். ஒருநாள் இவன் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது; மனம் துயரில் அமிழ்ந்தது.

அன்று காலையிலிருந்து மாலைவரை அவன் நிலத்தை உழுதவண்ணம் இருந்தான். திடீரென்று ஏரின் கொழுமுனை ஒரு கற்பாறையில் தாக்கி உடைந்தது. அந்த இடத்தில் பாறையே யில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியும். சத்தியம்கூடச் செய்வான். துரதிருஷ்டம் பாவம். அந்த உடைந்த துண்டை துக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஏரிலிருந்து கழற்றப்பட்ட குதிரைகளுள் ஒன்று இருமத் தொடங்கியது. சாதாரண இருமல் அல்ல, ஸ்டாமல் தொடர்ந்துவந்த இருமல்! குதிரைக்கு நோய்! கால்நடை டாக்டரைத் தேடவேண்டும்!!! செலவு; போதாக்குறைக்கு அவனுடைய இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் அம்மை நோய்; மனைவியோ பிணியின் பிடியிலே படுத்திருந்தாள்; எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவனுக்கே கட்டைவிரலில் நகச் சுத்து. அவனுடைய மன உறுதியைக் குலைக்க இதுவே போதும். அவன் நம்பிக்கை தகர்ந்தது. “சே! சே!! என்ன வாழ்க்கை! இந்தக் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதைக் காட்டிலும் பேய்க்கே அடிமைப்படலாம் போல் தோன்றுகிறதே!! ஏன் இரண்டு காசுக்கு நானே அடிமையாகத் தயார்” என்று மனத்துயர் வெடிக்கக் குமுறினான்.

துயரத்தில் வந்த வார்த்தைகள் தான், எனினும் வாக்கிலிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்த பின்னர், ஏதோ தவறு செய்துவிட்ட உணர்ச்சியுற்றான். தான்

கூறியவைகளுக்காகப் பின்னர் அவன் வருத்தப்பட்டான். என்ன பிரயோஜனம்? நியூ ஹேம்ஷயர் வாசி, அவர்கள் ஒருவரும் சொன்ன சொல் தவறாதவர்கள். மேலும் அவன் தெய்வ நம்பிக்கை உடையவன். சொன்ன வார்த்தைகளைத் திருப்பிப் பெறுவது என்பது முடியுமா? மேலும் அவனால் முடியுமா? சொன்ன வார்த்தையின் விளைவாக ஏதாவது மாறுதல் நிகழுமா என்று மனோவேதனையுடன் மாலைவரை பயத்துடன் கழித்தான். ஒன்றும் நிகழவில்லை. ஒருக்கால் அவன் கூறியவை பேயின் காதுகளில் விழவில்லையோ? அல்லது விழுந்துதான் பேய் அவைகளைப் பொருட்படுத்தவில்லையோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. சற்று மனோநிம்மதி, ஆனாலும் “பைபிளில்” சொல்லியுள்ளபடியார் எதைச் சொன்னாலும் அது உடனடியாகவோ தாமதமாகவோ கட்டாயம் கவனிக்கப்படுகிறதென்பது உண்மையே அல்லவா? இவ்வாறு சிந்தித்து என்ன நடக்குமோ என்று கவலையுடனே இருந்தான்.

கருப்பு உடை தரித்த ஒரு மனிதன் மறுநாள் மத்தியான சாப்பாடு நேரத்தில் ஜேபஸ் ஸ்டோனைத் தேடி வந்தான். அவனைக் கண்டவுடனே ஜேபஸுக்கு அவனைப் பிடிக்கவில்லை. தன்னை ஒரு வக்கீல் ஒரு வழக்கு சம்பந்தமாகத் தேடி வந்திருப்பதாக ஜேபஸ் ஸ்டோன் தன் குடும்பத்தினருக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தான்மட்டும் அந்தப் புதிய மனிதனுடன் போகத் தயாரானான். ஆனால் உண்மையில் அவன் யார் என்பது ஜேபஸுக்குத் தெரியும். உண்மை அவன் மனத்தை உறுத்தியது. புதியவன் பார்வையும், அவன் பல்லிளித்து சிரித்ததும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இரண்டு மூன்று பற்கள் ராவிவிடப்பட்டிருந்ததாகக்கூடச் சொல்லிக் கொண்டார்கள். பற்கள் அவன் வாயை அடைத்துக் கொண்டிருந்தன. வாலே இரு கால்களுக்கு இடையில் புதைத்துக்கொண்டு அவனுடைய நாய் அந்தப் புதியவனைப் பார்த்து ஊனையிட்டு ஓடியது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சொன்ன சொல் தவறக்கூடாது அல்லவா? ஆகையால் அவர்கள் சிறிது தூரம் சென்று பண்ணை

யின் வைக்கோல் போருக்குப் பின்னால் தங்கள் பேச்சை ஆரம்பித்து, ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொண்டார்கள்.

புதியவன் கொடுத்த வெள்ளி ஊசியால் ஸ்டோன் தன் விரலைக் குத்தி ரத்தத்தால் பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டான். அந்தப் புண் சீக்கிரமே மறைந்தது; ஆனால் அந்த இடத்தில் ஒரு வெள்ளை வடுமட்டும் நிலையாக நின்றுவிட்டது.

அன்றிலிருந்து திடீரென எல்லாவற்றிலுமே மாறுதல் காணப்பட்டது. ஜேபஸ் ஸ்டோனுக்கு செல்வம் பெருக ஆரம்பித்தது. பசுக்கள் கொழுத்து வளர்ந்தன. குதிரைகள் வலிவுடன் திகழ்ந்தன. மற்றவர் கண்டு பொருமைப்படும் அளவு பயிர்கள் நன்கு செழித்தன. இடி எங்கு விழுந்தாலும் அவன் கொட்டிலில்மட்டும் வீழ அஞ்சியது. காலம் சுழன்றது; ஸ்டோன் பணக்காரனானான். அந்த ஊர் கவுன்சிலராக ஜனங்கள் அவனை முதலில் நிற்க வைத்தார்கள். பின்னர் அவனை அந்தப் பிராந்திய பிரதிநிதியாக நிற்கவைக்கப் பேச்சு நடந்தது. ஸ்டோனின் குடும்பம் பூராவும் பால் பண்ணையிலுள்ள பூனைகள் போல் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது. எல்லோரும் ஆனந்தத்திலிருந்தார்கள்—ஸ்டோன் ஒருவனைத் தவிர. அவன்மட்டும் தன் தவறுக்காக மனம் வருந்திக்கொண்டே இருந்தான்.

முதலில் சில ஆண்டுகள் அவன் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் துரதிருஷ்டத்திலிருந்து அதிருஷ்டத்திற்கு மாறினால் என்ன ஏற்படும் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? நம் புத்தியிலுள்ள எல்லாவற்றையும் அது துரத்தி விடுகிறது. எப்பொழுதாவது முக்கியமாக—மழைக்காலத்தில் அந்த வெள்ளை வடுமட்டும் சிறிது வலி எடுக்கும். அந்தப் புதியவனும் வருடம் ஒருமுறை, கடிகாரத்தைப் போல் தவறாமல், இவனுக்கு ஞாபகமூட்டும் வகையில் தன்னுடைய அழகான வண்டியில் வருவான், அதேபோல் ஆரும் ஆண்டும் அவன் வண்டியிலிருந்து இறங்கினான். அந்த முறை ஏனோ ஜேபஸ் ஸ்டோனின் நிம்மதி அறவே குலைந்தது. வரப்புகளின்மேல் தன்னுடைய அழகான

கறுப்புப் பூட்ஸ்களைப் பிரம்பால் தட்டிக்கொண்டே நடந்துவந்து கொண்டிருந்தான். ஜேபஸுக்கு இதைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை. அந்தப் பூட்ஸின் நுணிகளை அவன் முக்கியமாக மிக மிக வெறுத்தான் அன்றுமலை.

“என்ன ஸ்டோன்! நீ இப்போது சந்தோஷம் நிறைந்திருக்கிறாய். நிறைய சொத்தும் சேர்ந்து விட்டது. இந்தப் பண்ணை நேர்த்தியாக இருக்கிறதே! உண்மை தானே?” என்று அந்தப் புதியவன் கேட்டான்.

“சிலர் இவ்வகையான செல்வத்தை விரும்புகிறார்கள்; சிலர் வெறுக்கிறார்கள்” என்றான் ஸ்டோன். அவன் ஹாம்ஷயர் வாசியல்லவா? உண்மையைத் தானே உரைக்க வேண்டும்!

“உன் உழைப்பைப் பற்றிக் குறைகூறத் தேவையில்லை” என்றான் அந்தப் புதியவன். “மேலும் பத்திரத்துக்கும் அதில் கண்டுள்ள ஷரத்துக்களுக்கும் ஏற்ற படியே நீ வேலை செய்து பண்ணையை நன்றாக வைத்திருக்கிறாய். நல்லது, சந்தோஷம். அடுத்த ஆண்டு கடைசி ஆண்டு. வேண்டுவன எல்லாம் அனுபவித்து விட்டபடியால் அடுத்த வருஷம் அடமானம் தீர்ந்ததும் உனக்குக் கவலையோ துக்கமோ இருக்கக் கூடாது. இல்லையா?” என்று பல்விளித்தான் அந்தப் புதியவன்.

இந்நிலையில் உதவிக்கு யாராவது வரமாட்டார்கள் என்பதுபோல் ஜேபஸ் ஸ்டோன் இப்படியும் அப்படியும் ஆகாயத்தையும் பூமியையும் பார்த்தான். பின்பு “ஐயா, நம் அடமானப் பத்திரத்தில் எனக்கு ஓரிரண்டு சந்தேகங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்திருக்கின்றன” என்று கூறினான்.

புதியவன் “சந்தேகமா?” என்று நம்ப முடியாமல் கேட்டான். அவன் கேட்டது அவ்வளவு இனிமையாக இல்லை.

“ஆம்! இது அமெரிக்க நாடு. நாளை கடவுள் பக்தி உடையவன்” என்று ஆரம்பித்தான் ஜேபஸ். தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு ஜேபஸ் தொண்டையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டான். மேலும்

தொடர்ந்து சொன்னான் “நம் அடமானப் பத்திரம் சட்டப்படி செல்லுமா என்று எனக்குச் சற்று சந்தேகம்” என்று கூறி முடித்தான்.

“கோர்ட்!...கோர்ட்!! கோர்ட்டுகளில் பலவகைகள் உண்டு” என்று பற்களைக் கடித்தான் புதியவன். “இருந்தாலும் நம்முடைய பத்திரத்தை மற்றும் ஒரு முறை எடுத்துப் பார்த்துவிடலாம்” என்று கூறி, காசி சங்கள் நிறைந்த ஒரு கறுப்புப் பாக்கெட் புத்தகத்தை எடுத்தான். அதில் அட்டவணைக் குறிப்பில் “S” என்ற பகுதியின் கீழே படித்துக்கொண்டே போனான்.

“ஷெர்வின்! ஸ்லாட்டர்!! ஸ்டீவன்ஸ்!!! ஸ்டோன்!!!!” என்று கூவிக்கொண்டே சென்றான். பின்பு ஒரு பத்திரத்தை எடுத்து, “ஜேபஸ் ஸ்டோன் என்பவனாகிய நான், இன்றைய தினத்திலிருந்து ஏழு வருடங்கள், ஹூம்! எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது என்று எண்ணுகிறேன்” என்று அந்தப் புதியவன் கூறினான்.

புதியவன் வாசிப்பதை ஸ்டோன் கவனிக்கவில்லை. கறுப்புப் பாக்கெட்டிலிருந்து வெளியே வந்த வேறு ஒரு வஸ்து அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அது பூச்சிபோல் தோன்றியது: ஆனால் அது பூச்சியும் அல்ல. அதை ஸ்டோன் உற்றுப் பார்த்தான். அது, நடுங்கிக் கொண்டே, குழல் போன்ற குரலில் மனிதன் பேசுவதுபோல் பேச ஆரம்பித்தது. “ஐயா! ஸ்டோன்! ஆபத்து! ஆபத்து! எனக்கு உதவி செய்யுங்கள். கடவுளின் பெயரால் உதவி செய்யுங்கள்” என்று வேண்டியது அந்தப் பூச்சி. ஸ்டோன் அசையும் முன், புதியவன் பட்டுப் பூச்சி பிடிப்பதுபோல் தன் கைக் குட்டையால் அதைப் பிடித்துக் கட்டலானான்.

“நடுவில் ஏதோ நிகழ்ந்து நம் பேச்சுத் தடைபட்டது...மன்னிக்கவும் நான் பேசும்பொழுது...”

பயந்த குதிரைபோல ஸ்டோனின் உடல் நடுங்கியது. “அது ஸ்டீவன்ஸ் குரல் போல் இருக்கிறதே! உன் கைக்குட்டையால் அவனை எப்படிப் பிடித்தாய்?” என்று பயந்துகொண்டே கேட்டான்.

“ஆம்! நான் அதை பூச்சி பிடிக்கும் பெட்டியில் சேர்த்திருக்க வேண்டும். பல புதிய வகைகள் அதில் இருந்தன. இதையும் அதில் ஏன் சேர்க்கவேண்டும் என்று நினைத்தேன். உம்! இப்படிச் சில சம்பவங்கள் நடக்கத்தான நடக்கும்.”

“எதைச் சம்பவம் என்று குறிக்கிறீர்கள்? அந்தக் குரல் உண்மையாக மீஸ்டர் ஸ்டீவன்ஸுடையதுதான். அவரும் இறக்கவில்லை. இறந்துவிட்டார் என்றும் உங்களால் சொல்ல முடியாது. அற்பத்தனமாகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் அவர் தன் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்திருக்கிறார்” என்றான் ஸ்டோன்.

“வாழ்க்கையின் நடுவிலேயே...கவனி!” என்று ஒன்றும் அறியாத உத்தம புருஷனைப்போல அந்தப் புதியவன் சொன்னான். அப்பொழுது அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் மாதா கோவிலிலிருந்து சாவு மணி ஓசை தெளிவாக ஒலித்தது. அது ஸ்டீவன்ஸுக்காக அவர் இறந்ததைத் தெரிவிக்க அடிக்கப்பட்டது என்று ஸ்டோன் ஊகித்துக்கொண்டான்.

புதியவன் பெருமூச்சு விட்டான். “இதெல்லாம் நீண்ட நாளைய பாக்கிகள்... அதைத் தீர்க்க ஒருவரும் விரும்புவதில்லை. ஆனாலும் விட்டுக்கொடுக்க முடியுமா? வியாபாரம் என்றால் வியாபாரம்தான்” என்று முடித்தான். ‘பந்தான’ என்னும் கலர் கைக்குட்டை இன்னும் அவன் கையில் இருந்தது. அது ஆடித் துடிப்பதைக் காண ஜேபஸ் ஸ்டோன் மனம் வருந்தியது.

“இதைப்போலவே மற்றவைகள்கூட சிறியவை தானா?” என்று குரல் தழுதழுக்க அவன் கேட்டான்.

“சிறியதா? என்ன கேட்டாய் என்று புரிந்தது. இல்லை, வேறு விதங்களிலும் இருக்கின்றன” என்று கூறிவிட்டு, தன் கண்களால் அந்தப் புதியவன் ஜேபஸ் ஸ்டோனை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். இது அவனையே அளவுகோல் கொண்டு அளப்பதுபோலிருந்தது. பற்சள் வெளியே எட்டிப் பார்த்தன. “கவலைப்படாதே, ஸ்டோன்! நீ நல்ல பெயரோடு போவாய்; பூச்சிப் பெட்டி’க்கு வெளியிலேயே உன்னை நம்பிவிட்டு

விடமுடியாது. டேனியல் வெப்ஸ்டர் போன்ற மனிதர்களுக்குத்தான் தனியாகவே ஒரு பெட்டி செய்யவேண்டியிருக்கும். அந்த விரிந்த சிறகுகள் அப்பொழுதும் வெளியே வந்து நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்தும். நமக்கு உண்மையிலேயே அவர்தான் மிக நல்ல பரிசு. அவரை நாம் சுலபமாக அடையலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதற்கு நாமிருவரும் சேர்ந்து ஒரு வழி செய்ய வேண்டும். ஆனால் நான் சொன்னதைப்போல், உன் விஷயத்தில்.....”

“வெளியே எறிந்து விடுங்கள் அந்தக் கைக்குட்டையை” என்று ஜேடஸ் ஸ்டோன் மன்றாடினான்; பிறகு வணங்கிக் கேட்டான். கடைசியில் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றப் பல நிபந்தனைகளுடன் மூன்று வருட நீடிப்புத்தான் கிடைத்தது.

இம்மாதிரி ஒரு பேரம் செய்து முடிக்கும் வரையில், நான்கு வருடங்கள் எவ்வளவு வேகமாகப் பறந்துவிடும் என்று நாம் எண்ணுவது கிடையாது. நீடிப்புத் தவணை பறந்ததில் வியப்பில்லை. நீடித்தவருடங்களின் கடைசி மாதங்களில் அந்தப் பகுதியிலுள்ள எல்லோருக்கும் ஸ்டோன் அறி முகமாயிருந்தான். செல்வாக்கும் அதிகரித்திருந்தது. அவரைக் கவர்னராக நியமிக்கக்கூட பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்தன. அவனுக்கு மட்டும் அவைகள் குப்பையையும், சாம்பலையும் வாய் நிறைய அடைத்ததைப்போல் இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் படுக்கையை விட்டு எழும்போது “ஒரு இரவு கழிந்துபோய் விட்டதே” என்று வருத்தப்படலானான். ஒவ்வொரு இரவும் படுக்கும்பொழுது அந்தக் கறுப்புப் பாக்கெட் புத்தகமும், அடைபட்டுக் கிடந்த ஸ்டீவன்ஸின் ஆத்மாவும் அவன் கண்முன் நிற்கத் தொடங்கின. அவன் மனத்தை அவை வருத்தின. கடைசியில் மேற்கொண்டு அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. கடைசி வருடத்தில் கடைசி நாளன்று தன்னுடைய குதிரையை எடுத்து வண்டியில் பூட்டிக் கொண்டு அவன் டேனியல் வெப்ஸ்டரை நோக்கி விரைந்தான். அவர் பிறந்த நியூ ஹேம்ஷயர் கிராஸ்

சார்னருக்கு அருகில் சில மைல்களுக்கு அப்பால்தான் இருந்தமையால் அவர் பழைய அண்டை ஊர்வாசிகளிடம் ஒருதனி அன்பு வைத்தார்.

அவன மார்ஷ்பீல்டை அடையும்பொழுது அதி காலை நேரம் தான். ஆனால் டேனியல் அதற்கு முன்பே எழுந்து, குடியானவர்களிடம் லத்தீன் மொழியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார். “கோவியத்” என்ற செம்மறி ஆட்டுக்கடாவிடம் கொஞ்சம் குஸ்தி போட்டார். புதிய குதிரை ஒன்றைப் பழக்கிக் கொண்டிருந்தார். ஜான் காலனுக்கு எதிராகப் பேச, குறிப்புகள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படி அவர் பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். நியூ ஹேம்ஷயர் வாசிகாண வந்திருக்கிறார் என்றதும் தான் செய்து கொண்டிருந்தவைகளை அப்படியே போட்டு விட்டார். இது அவர் வழக்கம். வந்தவரை வரவேற்றார். ஐந்து மனிதர்கள்கூட சாப்பிட முடியாத சிற்றுண்டியை அவனுக்கு அளித்தார். கிராஸ்கார்னர் வாசிகளின் சொந்த விவகாரங்களையும் கேட்கலாபங்களைப் பற்றியும் அக்கறையுடன் விசாரித்தார். இப்படிப் பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கடைசியில் தான் அவனுக்கு எவ்வாறு உதவ முடியும் என்று அக்கறையுடன் விசாரித்தார்.

ஒரு அடமான விஷயமாகத் தான் வந்திருப்பதாக ஜேபஸ் ஸ்டான் சொல்லி பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“ரொம்ப நாட்களாக அடமான வழக்குகளை நான் வாதிப்பதில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் நான் தலைமை நீதிமன்றத்தைத் தவிர வேறு இடங்களில் அடமான வழக்குகள் நடுத்துவதில்லை. ஆனால் உங்கள் விஷயத்தில் என்னால் முடியுமானால், உதவுகிறேன்” என்று கூறினார்.

இந்தப் பதில் ஜேபஸுக்குச் சந்தோஷத்தை அளித்தது.

“பத்து வருடகாலத்தில் முதல்முதலாக இப்போது தான் எனக்கு நம்பிக்கை கிடைத்திருக்கிறது” என்று வாய் விட்டுக்கூறிவிட்டு, அடமானத்தின் மற்ற விவரங்களை யெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் விவரித்தான். அறை

யில் முன்னும் பின்னும் நடந்துகொண்டே கைகளை பின்னால் கட்டிக்கொண்டு அவைகளை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். அவ்வப்போது தரையை ஊடுருவிப் பார்ப்பதுபோல பார்வையைச் செலுத்தினார். ஜேபஸ் ஸ்டோன் கூறிமுடித்ததும், கன்னத்தை உப்பி ஊதினார். ஜேபஸ் ஸ்டோன் இருக்குமிடத்திற்குபின்னர் திரும்பினார். மானடக் குன்றின் உச்சியில் கதிரவன் எழுவதைப் போன்ற அழகுச் சிரிப்பு அவர் முகத்தில் அரும்பியது.

“அதன் இஷ்டப்படி உன்னை ஆட்டுவிப்பதற்கு பிசாசுக்கு இடமளித்து விட்டாய். அதனிடம் இட்டடி மாட்டிக் கொள்ளலாமா? இருந்தாலும் உனக்காக நான் வாதாடுகிறேன்” என்று கூறினார்.

“வழக்காடுகிறீர்களா? உண்மையாகவா?” என்று தன் காதுகளை நம்ப முடியாமல் கேட்டான்.

“ஆமா! எழுபத்தைந்து இதர வேலைகள் இன்னும் எனக்குப்பாக்கியிருக்கின்றன. அதுவன்றி, மிஸ்ஸௌரி சமாதானத்தை வேறு சரி செய்யவேண்டும். இருந்தாலும், உன் வழக்கை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன். இரண்டு நியூஹேம்ஷயர் வாசிகளால் ஒரு பேயைச் சமாளிக்க முடியவில்லை யென்றால், இந்த நாட்டையே இந்தியர்களுக்குத் தந்து விடலாமே!” என்றார் உணர்ச்சிப் பொங்க.

பிறகு அவர் ஜேபஸ் ஸ்டோனிடம் “இங்கு மிக அவசரமாக வந்தீர்களா?” என்று கூறிக்கொண்டே கைகுலுக்கினார்.

“நான் தாமதமாக வந்தேன் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்” என்றார் ஸ்டோன்.

“மிகவும் வேகமாத் திரும்பிப் போவீர்கள்” என்று ஸ்டோனைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு வேலைக்காரர்களை நோக்கி “அரசியல் அமைப்பு, நகடித்திர மண்டலம் என்ற இரு குதிரைகளை இந்த வண்டியில், பூட்டுங்கள்” என்றார் வெப்ஸ்டர். அவை இரண்டும் சாம்பல் நிறமுள்ள ஜோடிக் குதிரைகள். அவற்றில் ஒன்று முன் காவில் வெண்ணிறம் உடையது. அவைகள் ஓடும் போது

மின்னலைப்போல அந்த வெண்மை பிரகாசித்தது.

அவர்கள் இருவரும் வீடுவந்து சேர்ந்தனர். டேனியல் வெப்ஸ்டரை விருந்தினராகக் கொள்ளப்போகிறோம் என்று ஸ்டோன் குடும்பம் எவ்வளவு வியந்து மகிழ்ந்தது என்பதை நான இங்கு விவரிக்கத் தேவையில்லை. போகும் வழிகளை காற்றைவிட கடிது கடந்தான் ஸ்டோன். அவன் தொப்பி ஒன்று காற்றில் பறந்து போயிற்று. ஆனால் அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. டேனியல் வெப்ஸ்டருடன் மிக முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசவேண்டி இருந்ததால் தன் குடும்பத்தினரை இரவு சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு படுத்து உறங்கச் சொன்னான்.

ஸ்டோனின் மனைவி டேனியல் வெப்ஸ்டரை முன்கட்டில் உட்காரச் சொன்னாள். ஆனால் வெப்ஸ்டர் முன்கட்டு அறை ரகசிய விவகாரங்களுக்கு உகந்தவை அல்ல என்னும் விஷயத்தை அறிந்தவராதலால், சமையல் அறையையே விரும்புவதாகக் கூறினார். எனவே சமையல் அறையிலேதான் இருவரும் பக்கத்தில் கண்பும் மேஜையில் ஒரு கூஜா ஒன்றும் வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து அந்தப் புதுமனிதனின் வரவை எதிர்நோக்கியிருந்தனர். அன்றிரவு நடுநிசியில்தான் அந்தப் புதிபவர் வருவதாக ஏற்பாடு.

உறுதுணைக்கு டேனியல் வெப்ஸ்டரும் ஒரு சாராயக் குடுவையும் கிடைத்துவிட்டால் வேறு எதையும் எவரும் விரும்பமாட்டார்கள். கடிகாரம் 'டிக! டிக!!' என்று ஒலித்தது. ஸ்டோனின் மனம் துன்பத்திற்கு மேல் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் கண்கள் சுழன்று துருவிப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தன. சாராயம் சிறிது குடித்தான்; ஆனால் அதைச் சுவைக்க முடியவில்லை. 11-30 மணி அடித்தது. ஸ்டோன் நடுங்கிக்கொண்டே, டேனியல் வெப்ஸ்டருடைய தோளைப்பற்றினான். பயம் நன்றாக அவனை ஆட்கொண்டது.

“ஐயா, வெப்ஸ்டர்! ஐயா, வெப்ஸ்டர்!!” என்று

அழைத்தான். அவன் குரல் அசட்டு தைரியத்தாலும், பயத்தாலும் நடுங்கியது. “கடவுளுக்காகவாவது, குதிரைகளைப் பூட்டிக்கொண்டு நேரம் இருக்கும்போதே நீங்கள் இங்கிருந்து சென்று விடுங்கள்” என்று மன்றாடினான்.

“நண்பனே! தொலைவிருந்து என்னை அழைத்து வந்தாய். இப்போது நான் உங்களுடன் இருப்பது பிடிக்கவில்லை என்பது அவ்வளவு.....” என்று சாராயக் குடுவையை இழுத்துக்கொண்டு நிதானமாகக் கூறினார்.

“நான்தான் அதிர்ஷ்டக் கட்டை! அது போதாதென்று உங்களையும் நான் பேயிடம் அழைத்து வந்தேனே! என் தவறை இப்பொழுதுதான் உணர்கிறேன். அவன் என்னை வேண்டுமானால் எடுத்து கொள்ளட்டும். எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அதைத் தாங்களும் என்னை முடியும்; ஆனால் நீங்கள் நாட்டிற்கு, முக்கியமாக நியூஹேம்ஷயருக்குச் சொந்தமானவர்கள். ஆகையால் வெப்ஸ்டர் அவர்களே! நீங்கள் போகத்தான் வேண்டும். அவன் உங்களை பிடித்துப் போகக்கூடாது. நீங்கள் அவனிடம் சிக்கிக் கொள்ளக் கூடாது.” என்று உணர்ச்சியுடன் மன்றாடினான் ஸ்டோன்.

டேனியல் வெப்ஸ்டரின் உடல் சிவந்தது; நடுங்கித் தடுமாற்றமடைந்து தத்தளிக்கும் மனிதனை அவர் பார்த்தார். அவன் தோள்மேல் தன் கைகளை வைத்தார்.

“ஸ்டோன்! என் நண்பா!! உனக்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். உன் அன்புதான் இவ்வாறு பேசச் செய்கிறது. ஆனால் வழக்கு என்கையில் இருக்கிறது; சாராயக்குடுவை மேஜைமேல் இருக்கிறது. இதுவரை நான் சாராயக் குடுவையையும், வழக்கையும் அரைகுறையாக முடித்தது கிடையாது,” என்று நிதானமாக பதில்சொன்னார்.

கதவைத் தட்டும் சத்தம் அந்தச் சமயத்தில் நன்றாகக் கேட்டது. “ஆ! உங்கள் க்டிகாரம் மெதுவாகச் செல்லுகிறது என்று எண்ணினேன். அது சரியாகப்

போய் விட்டதே” என்று கூறிக் கொண்டே, டேனியல் வெப்ஸ்டர் கதவைத் திறந்தான்.

“வாருங்கள்!” என்று வரவேற்றார். புதியவன் உள்ளே புகுந்தான். உயர்ந்த கரிய உருவமாக நெருப்பு வெளிச்சத்தில் அவன் தோன்றினான். கையில் காற்றுப் புக துவாரமுள்ள மூடியுடன் கருப்புப் பெட்டி ஒன்று இருப்பதைப் பார்த்தான் ஸ்டோன். பயத்தால் குழறினான்: அறையின் மூலையில் முடங்கினான்.

காட்டில் நரிகளின் கண்கள் பிரகாசிப்பதைப் போல புதியவன் கண்கள் பிரகாசித்தன. “மிஸ்டர் வெப்ஸ்டர் என்று எண்ணுகிறேன்” என்று பேச்சை மெதுவாக மரியாதை குறையாமலே ஆரம்பித்தான்.

“ஆம்! பிரசித்திபெற்ற வழக்கறிஞன். ஸ்டோனுக்காக இங்கு வந்திருக்கிறேன். உங்கள் பெயர்?”

“பல பேர்களால் என்னை அழைக்கிறார்கள். இன்றைய பொழுதுக்கு என்னைக் “கீறல்” (Mr Scratch) என்று அழைத்தால் போது மென்று நினைக்கிறேன். அவ்வாறு தான் இப்பகுதி மக்கள் என்னை அழைக்கிறார்கள்.” என்றான் அசட்டையாக.

நாற்காவியில் அமர்ந்தான். சரராயக்குடுவையிலிருந்து சாராயத்தை ஊற்றிக் குடிக்க ஆரம்பித்தான். குடுவையில் ஜில்லிட்டிருந்த சாராயம், டம்ளரில் நுரைத்து நிரம்பியது.

“சட்டம் வழுவாத குடிமகன் என்ற முறையிலே என்னுடைய சொத்தை நான் அடைய எனக்கு உதவ வேண்டும் என்று உங்களை நான் வேண்டுகிறேன்” என்று புதியவன் பல்லிளித்துக் கொண்டே நிதானமாகக் கூறினான்.

ஆம். இதிலிருந்து வாதப்பிரதிவாதங்கள் ஆரம்ப மாயிற்று பின்னர் தடித்தது: சூடேறியது. ஆரம்பத்தில் ஜேபஸ் ஸ்டோனுக்கு ஒரு துளி நம்பிக்கையாவது இருந்தது. ஆனால் ஒவ்வொரு வாதத்திலும் டேனியல் வெப்ஸ்டர் தோற்று வருதைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு நம்பிக்கையே போய் மூலையிலேயே முடங்கி விட்டான். அவன் கண்கள் அந்தக்கருப்புப் பெட்டியின்

மீதே பதிந்திருந்தன. பத்திரத்தில் தவறுதல் ஒன்று வில்லை: கையெழுத்திலோ சந்தேகமில்லை. என்ன செய்வார், பாவம், டேனியல் வெப்ஸ்டர். அவர் தன்கைகளை ஆட்டினார், முஷ்டியை மடக்கினார், மேஜைமேல் ஒங்கி அடித்தார். ஆனால் அவரால் அந்தப் பத்திரத்தை மறைக்கவோ, கையெழுத்தை மறுக்கவோ முடியவில்லை. எனவே வேறு தந்திரத்தை கையாண்டார். அந்த வழக்கை சமாதானம் செய்ய முயன்றார். புதியவன் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ள வில்லை. தன் பொருள் விலையேறி யுள்ளதை அவன் சுட்டிக் காட்டினான். மாகாண சட்ட சபைப் பிரதிநிதி என்றால் அவன் சொத்துக்கு அதிக விலை அல்லவா? அடமானபத்திரத்தின் வாசகங்களையே அமல் செய்ய வேண்டுமென்று விடாப் பிடியாக நின்றான்.

டேனியல் வெப்ஸ்டர் பெரிய வல்லுநர்தான். ஆனால் வேத புத்தகத்திலே வழக்கறிஞர்களுக்கெல்லாம் அரசன் "சைத்தான்" என்றுதானே குறித்திருக்கிறது. இது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

டேனியல் வெப்ஸ்டர் தனது வாழ்க்கையில் முதல் முதலாக தனக்கு நிகரான சாமார்த்தியுள்ள ஒரு வழக்கறிஞனை, எதிர்த்துப் போராட ஏற்பட்டது இப்போதுதான், கடைசியில் புதியவன் ஆயாசத்தினால் கொட்டாவி விடத் தொடங்கினான்.

"வெப்ஸ்டர்! உங்களுடைய கட்சிக்காரனுக்காக உயிரைக் கொடுத்து வாதாடினீர்கள். இது உங்கள் சிறப்பை மேலும் அதிகரிக்கிறது. மேலும் கூற உங்களுக்கு வாதங்கள் இல்லாவிட்டால், வீணாக நேரம் கடக்கிறது என்பதை நீங்கள் கருத்தில் கொள்ள....." என்று புதியவன் மேலும் சொன்னான். ஜேபஸ் ஸ்டோன் நடுங்கினான்.

டேனியல் வெப்ஸ்டரின் புருவம் கார்மேகத்தைப் போல கருத்துக் காணப்பட்டது.

"காலதாமதம் ஆனாலும் சரி, ஆகாவிட்டாலும் சரி, நீ அந்த மனிதனை எப்படியும் வசப்படுத்த முடியாது. ஸ்டோன் ஒரு அமெரிக்கக் குடிமகன். எந்த அமெரிக்கக்

குடிமகனையும் அயல் நாட்டு அரசர்களுக்கு அடிமையாக்க வற்புறுத்துவது சட்டவிரோதம், அதற்காகத்தான் நாங்கள் 1812ல் இங்கிலாந்துடன் போரிட்டோம். மறுபடியும் அதே கொள்கைக்காக நரகமே எதிர்த்து வந்தாலும் போராடத்தயார்” என்று அவர் முழங்கினார்.

“அயல் நாடு! யார் என்னை அயல் நாட்டான் என்று கூறுவது?”

“எப்பேற்பட்ட பெயரும் உன்னை அமெரிக்கக் குடிமகன் என்று கூறி நான் இதுவரை கேட்டதே இல்லை” என்றார் வெப்ஸ்டர். ஆச்சரியம் அடைந்தவனாக அந்தப் புதியவன் ஒரு கோபச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“அமெரிக்கக் குடிமகன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதற்கு என்னைக் காட்டிலும் எவனுக்கு அதிக உரிமை இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். முதன் முதல் இந்த நாட்டு இந்தியன் ஒருவனுக்கு அநீதி புரிந்தபொழுதும் நான் இருந்தேன். அடிமைக் கப்பல் காங்கோவுக்கு முதன் முறையாக புறப்பட்டபொழுதும் கப்பலின் மேல் தளத்தில் நான் இருந்தேன். நீங்கள் இந்நாட்டில் முதன் முதலாகக் குடியேறியதிலிருந்து உங்கள் புத்தகங்கள், கதைகள், எண்ணங்கள் இவைகளிலெல்லாம் நான் நிலைபெற்று வாழ்ந்து வருகிறேன். எல்லா மாதா கோவில்களிலும் புதிய இங்கிலாந்து பிராந்தியத்தில் (New England) இப்பொழுதும் என்னைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். என்னை வடபகுதியிலுள்ளவர்கள் தென் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவன் என்கிறார்கள்; தென் பகுதியிலுள்ளவர்கள் வட பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்தவன் என்கிறார்கள். அவ்வளவுதான். ஆனால் உண்மையில் நான் இரண்டும் அல்ல; நானும் உங்களைப்போல நாணயமான அமெரிக்க குடிமகன்தான். பெருமைக்காகப் பேசவில்லை. உண்மையிலேயே உங்கள் எல்லோரையும்விட நான்தான் இந்நாட்டில் மிகப் பழமையானவன்.” என்று பயங்கரமாகச் சிரித்துக் கொண்டே அந்தப் புதியவன் கூறினான்.

தன் தலை நரம்புகள் புடைத்து நிற்கும்படி “ஓஹோ! ஓஹோ!!” என்று சிரித்தார் டேனியல் வெப்ஸ்டர்.

“அப்படியானால் குடியரசு சட்டத்தின்படியே வழக்கு நடத்த விரும்புகிறேன். என் கட்சிக்காரன் தன் வழக்கை ஒரு நீதி ஸ்தலத்தில் வாதிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும்.”

“சாதாரண நீதி மன்றத்தினால் இந்த வழக்கை ஆராயமுடியாது. அதுவன்றியும், காலம் வேறு கடந்து விட்டது” என்று புதியவன் கனல் கக்கும் கண்களுடன் மொழிந்தான்.

“எந்த நீதி மன்றத்தை நீங்கள் குறிப்பிட்டாலும் எனக்கு சம்மதம். நீதி மன்றம் வேண்டும், அதில் அமெரிக்க நீதிபதியும், அமெரிக்க ஜூரிகளும் இருக்கும் வரை எனக்குக் கவலை இல்லை. சீக்கிரம் நடக்கவேண்டும். அவர்கள் எப்படித் தீர்ப்பளித்தாலும் அதன்படி நான் கட்டுப்படுகிறேன்.” என்றார் பெருமையுடன்.

“நீங்கள் சொல்லிய பிறகு என்ன செய்வது? அப்படியே ஆகட்டும்” என்று கூறி அந்தப் புதியவன் கதவு பக்கமாகச் சுட்டு விரலை நீட்டினான். உடனே, திடீரென்று காற்று வேகமாக வெளியிலே வீச ஆரம்பித்தது; காலடிச் சத்தங்கள் கேட்கலாயின. இரவின் அமைதியில் அவை நன்றாகத் தெளிவாகக் கேட்டன. ஆனால் அவை உயிருள்ள மனிதரின் காலடிச் சத்தத்தைப் போல கேட்கவில்லை.

“கடவுளே! இந்த அகால வேளையில் யார் இங்கு வருவது” என்று கதறினான் பயமே உருவாயிருந்த ஜேபஸ் ஸ்டோன். டம்ளரிலுள்ள சாராயத்தைப் புதியவன் கொஞ்சம் அருந்தினான்; சுவைத்தான்.

“வெப்ஸ்டர் கேட்டாரே, அந்த ஜூரிகள். இவர்கள் ஒரிருவர் சிறிது அநாகரீகமாகத் தோன்றலாம். அதை நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் வெகு தூரத்திலிருந்து வருகிறார்கள்” என்று புதியவன்.

உடனே அந்த அறையிலிருந்த நெருப்பு நீலமாக எரிந்தது. கதவுகள் படரென்று திறந்தன. பன்னிரண்டு மனிதர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

ஜேபஸ் ஸ்டோன் முன்பு பயத்தால் நடுங்கினான் : இப்பொழுது பயம் அவனை குருடாகவே அடித்து விட்டது.

“மோவக்” பிரதேசத்தில் புரட்சியின்போது கொடுஞ் செயல் புரிந்த வால்டர் பட்லர் என்ற ராஜ விசுவாசி அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்தார். உயிருடனேயே வெள்ளையரை எரித்து இந்தியரோடு கொம்மாளமிட்ட ஸைமன் கிரீட்டு துரோகி அதில் இருந்தார். பச்சை பச்சேலென்று அவர் கண்கள் பூனையின் கண்கள் போல ஒளி வீசின. அவர் ஷர்ட்டில் ரத்தக் கறை படிந்திருந்தது. ஆனால் அது மான் வேட்டையின்போது ஏற்பட்டது அல்ல. வாழ்க்கையில் எப்படி கர்வத்துடனும் கொடுரத்துடனும் இருந்தாரோ அதைப் போலவே பிலிப்ஸ் அரசர் அவர்களுள் இருந்தார். சக்கரத்தில் மனிதர்களை மோதிக் கொலைகள் பல புரிந்த கொடுங்கோல் கவர்னர் டேல் இருந்தார். தன் சிவந்த அழகு முகத்தாலும், கடவுளை எதிர்க்கும் கொள்கையாலும், பிளிமெளத் காலனியை வருத்திய மெர்ரிமாண்டு வாசியான மார்ட்டன் இருந்தார். இரத்தவெறி பிடித்த கடற் கொள்ளைக்காரனான டீச் இருந்தான். சுருண்ட கருந்தாடி அவன் மார்பில் தவழ்ந்தது. சிறையினின்று மீண்ட கைதியைப்போல கம்பீரமான நடையோடு ஜெனிவா கவுனை அணிந்துத் தன் “கொலை பிடி” கைகளுடன் வந்தான். கயிற்றூல் ஆன சிவப்புத் தழும்பு அவன் சுழுத்தை விட்டு மறையவில்லை. மணம் கமழும் கைக்குட்டை அவனுடைய மற்றொரு கையை அலங்கரித்தது.

நரகஜுவாலை வீச, ஒருவர்பின் ஒருவராக அவர்கள் யாவரும் அறையுள் நுழைந்தார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் முக்கிய செயல்களை ஒவ்வொருவரும் நுழைகையில் கூறிக்கொண்டே வந்தான் புதியவன் பன்னிரண்டு மனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் கூறியாய்விட்டது. அவர்களும் அமெரிக்க சரிதத்திலே பங்கு கொண்டார்கள் என்பது உண்மைதான்.

அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அமர்ந்தார்கள். “வெப்ஸ்டர்! ஜூரிகளை உங்களுக்குப் பிடிக்கிறது அல்லவா?” என்று வெற்றித்திமிருடன் புதியவன் கேட்டான்.

டேனியல் வெப்ஸ்டரின் புருவங்களில் வியர்வை அரும்பியது. அவர் குரல் தெளிவாகக் கேட்டது.

“இவர்களுள் ஜெனரல் ஆர்னால்டை காணவில்லையே! இருந்தாலும் சம்மதம்தான்” என்றார் அவர்.

“வேறு வேலையிலே ஈடு பட்டிருக்கிறார். ஆர்னால்ட். ஹ! ஹ! நீங்கள் நியாயம் தானே கேட்டீர்கள்? நீதிபதி வேண்டுமல்லவா?” என்று கும்மாளக் குரலில் கூறினான்.

தன் சுட்டுவிரலை மறுபடியும் சுட்டினான். பைத்தியத்தைப் போன்ற சாயலுடன் பாதிரியின் உடை அணிந்து கொண்டு ஒரு உயரமான மனிதன் உள்ளே நுழைந்து நீதிபதியின் இடத்தில் அமர்ந்தான்.

“மிசுந்த பழக்கமுள்ள சட்ட நிபுணர் ஜஸ்டிஸ் ஹாதாரன்! சேலத்தில் சில சமயங்களில் நடந்த கடினமான வழக்குகளில் இவர் தலைமை தாங்கி இருக்கிறார். இவருடன் வேலை செய்தவர்கள் தங்கள் தவறுக்காக பிறகு வருந்தினார்கள். ஆனால், இவர்! வருந்தவே இல்லை” என்று நீதிபதியை அறிமுகப்படுத்தினான் புதியவன்.

“சே! குறிக்கத்தகுந்த ஆச்சரியமான செயல்கள்; அவைகளுக்காக ஏன் வருந்துவது! வருந்துபவர்களை எல்லாம் தூக்கிலிடுங்கள்! தூக்கிலிடுங்கள்!!” என்று அந்தக் கிழநீதிபதி கூறினான். அந்தப் பேச்சைக் கேட்டதும் ஜேபஸ் ஸ்டோனின் உள்ளம் உறைந்தது.

வழக்கு ஆரம்பமாயிற்று. நீங்கள் எண்ணுவதைப் போலவே அவ் வழக்கு பிரதிவாதிக்கு ஒரு பயனையும் தரவில்லை. ஜேபஸ் ஸ்டோன் கூட தன்னுடைய சாக்ஷியத்தையே திருப்திகரமாகக் கூறவில்லை. சைமன் கிரீட்டி மேல் தன் பார்வையை அவன் செலுத்தினான். “கிறீச்” என்ற சத்தத்துடன் மயக்கமானான். அவனை அவர்கள் ஒரு முலையில் கிடத்தினார்கள்.

அதனால் வழக்கை நிறுத்தவில்லை. மற்ற வழக்குகளைப் போலவே இதுவும் நடந்துகொண்டே இருந்தது. டேனியல் வெப்ஸ்டர் எத்தனையோ மோசமான ஜூரிகளையும், கடுமையான நீதிபதிகளையும் சந்தித்திருக்கிறார். ஆனால் இதைப் போன்ற படுமோசமான நிலைமையை அவர் கண்டதில்லை. இதை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். கண்கள் ஒளிவீச அவர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். தங்கு தடையின்றி சரளமாகப் புதியவன் பேசிக் கொண்டே சென்றான். டேனியல் வெப்ஸ்டர் சொல்லுவதைப் புதியவன் இடையில் மறுத்தால் அதை மாத்திரம் நீதிபதி அனுமதித்தார்; ஆனால் வெப்ஸ்டர் மறுப்புரை கூற எழுந்தால் அதை அனுமதிக்கவில்லை.

மிஸ்டர் “கீறல்” ஆட்களிடம் நாம் அதிகமாக நேர்மையை எதிர்பார்க்க முடியாது அல்லவா?

இந்த எண்ணமே டேனியலை சூடாக்கின—உலையிலுள்ள இரும்பைப் போல் சூடாக்கின. உணர்ச்சிகளை எல்லாம் ஒரு முகப்படுத்தி தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டார். தனக்குத் தெரிந்த வித்தைகளை உபயோகித்து நீதிபதியையும், ஜூரியையும் அந்த வாதியையும் உயிருடனே பொசுக்கி விடும்படி பேசத் திட்டமிட்டார். கோர்ட்டை அவமதிக்கிறார் என்று சொன்னாலும் கவலைப் படுவதில்லை என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். ஜேபஸ் ஸ்டோனுக்கு என்ன நடக்கிறது என்று கூட இப்போது அவர் கவலைப்படவில்லை. எப்படித் தன்வாதத்தை அமைத்துக் கொள்வது என்று சிந்தித்து சிந்தித்து அவர் மனம் குழம்பியது. ஆனால் ஒரு ஆச்சரியம். என்ன காரணத்தாலோ, எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சிந்தனை செய்தாரோ. அவ்வளவுக்கவ்வளவு பேச்சை ஒழுங்குடன் தொகுக்க முடியவில்லை.

அவர் எழுந்துபேச வேண்டிய நேரம் வந்தது. மின்தாக்குதல்கள் கண்டனம் செய்து கர்ஜிக்கவேண்டுமென்றுதான் எழுந்தார். ஆரம்பிப்பதற்கு முன், வழக்கறிஞர்கள் செய்வதுபோல பேச முன், அவர் வழக்கப்படி நீதிபதியையும் ஜூரியையும் ஒரு கணம் உற்றுக்கவனித்தார். அவர்கள் கண்களில் ஒளி முன்னேக்காட்

டினும் இரட்டித்திருப்பதை அவர் கண்டார். அவர்களும் முன்னோக்கி சாய்ந்து அமர்ந்தார்கள். நரியை பிடிக்க வேட்டை நாய்கள் பார்ப்பதுபோல இருந்தது அவர்கள் பார்வையும். தீமையே உருவாகிக் கொண்டிருந்த சமையலறையில் மேலும் தீமை கட்டிக்கொண்டது.

இந்தக் கணத்தில்தான் தான் செய்யப்போகும் செயலை எண்ணினார் வெப்ஸ்டர். உடனே ஒரு திடீர் மாறுதல். இருட்டில் குழியில் விழ இருந்தவன் விழாது தப்பினால் என்ன செய்வானோ அதைப்போல தன் நெற்றியிலுள்ள வியர்கவையைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

ஜேபஸ் ஸ்டோனுக்காக மாத்திரம் அவர்கள் வரவில்லை; தனக்காகவும் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அவர் ஒரு கணத்தில் அறிந்துகொண்டார். அவர்களுடைய கண்களின் ஒளி அதை நிச்சயப்படுத்தியது. ஒரு கையால் வாதி தன்னுடைய வாயை மூடிக் கொண்டு பல்விளிப்பதிவிருந்தும் தெரிந்து கொண்டார். அவர்களுடைய முறையிலேயே அவர்களைத் தாக்கலாம்; ஆனால் அவ்வாறு செய்தால் அவர்களுடைய வலையிலே விழுந்து விடுவார். இவ்வுண்மையை அவர் அந்த வினாடியில் கண்டு கொண்டார். எப்படி அவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொள்வார் என்று பிறருக்கு அவரால் எடுத்து உரைக்க அப்போது முடியாது. ஆனால் இதை மட்டும் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். தன்னுடைய கோபம் தான் அவர்களுடைய கண்களில் பிரதிபலித்து வீசியது என்பதை உணர்ந்தார். அதை நீக்க முற்பட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தன் கட்சி தோற்பது நிச்சயம். ஒரு கணம் அப்படியே நின்றார்; நிலக்கரித் தண்டல் போல் அவர் கண்கள் பிரகாசித்தன. பிறகு அவர் பேசத் தொடங்கினார்.

மெதுவான குரலில் பேசத் துவங்கினார். ஆனால் அவர் பேசியது நன்றாக எல்லோர் காதிலும் விழுந்தது. அவர் முயன்றால் சான்றோரின் மன வீணையை மீட்ட முடியும் என்று எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். அம்மாதிரி ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம் இது. எளிமையுடன்

மனிதர்கள் எவ்வாறு பேசுகிறார்களோ அதைப் போல இந்தக் காரியம் மிக எளிதானது. இப்போதும் அதே போல் மிருதுவாகவும் எளிமையாகவும் பேச ஆரம்பித்தார். அவர்களை எதிர்த்தோ அல்லது ஏசியோ அவர் பேசவில்லை. ஒரு நாட்டை நாடாகச் செய்வது எது? மனிதனை மனிதனாகத் திகழச் செய்வது எது? என்பதைப்பற்றி நயமாகப் பேசினார்.

எல்லோரும் அறிந்து நன்கு உணர்ந்த விஷயத்தி லிருந்து அவர் ஆரம்பித்தார். இளமையில் இளங் காலை யை எவ்வாறு நாம் ரசிக்கிறோம், பசித்துப் புசிக் கையில் உணவை நாம் எவ்விதம் சுவைக்கிறோம், நாட் கள் மாறுவதை குழந்தை உள்ளம் எவ்வளவு விரும்பு கிறது, இவைகளை எல்லாம் கூறி ஒவ்வொன்றைப்பற்றி யும் பல கோணங்களில் அமைத்து மேன்மைகளை விளக்கினார். இவை யாவும் எல்லோருக்கும் நன்மை பயக்கும் விஷயங்கள். இவைகள் எல்லாம் இருந்தா லும் சுதந்திரம் இல்லை யென்றால், இவை யாவும் நலி யும், நசித்து விடும். அடிமைகளைப் பற்றியும், அவர்கள் படும் அல்லல்கள் பற்றியும் பேசினார். இதைப் பற்றிக் கூறும்போது அவர் குரல் உயர்ந்தது. ஆராய்ச்சி மணி போல் கணீரென்று ஒலித்தது.

அமெரிக்க நாட்டின் இளமைக்காலச் சம்பவங்களை விவரித்தார். அச்சம்பவங்களை உருவாக்கிய உத்தமர் களைப் பற்றித் தெரிவித்தார். அப்பேச்சு அவர்களைக் கவரவில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு உண்மையை விளக்குவதாய் அமைந்தது. இது வரை நிகழ்ந்த குற்றங் களை அவர் ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் நேர்மைக்கும் கொடுமைக்கும் மத்தியிலேயே, பசிக்கும் பிணிக் கும் இடையிலேயே, புதிய ஸ்தாபனங்கள் எவ்வாறு உரு வாயின என்று விவரித்தார். அதற்கு இந்தப் புதிய உரு வத்துக்கு எல்லோரும்—தேசத் துரோகிகள் உட்பட— உழைத்திருக்கிறார்கள்.

ஜேபஸ் ஸ்டோனை அவர் சுட்டிக் காட்டினார் சாதா ரண அதிர்ஷ்டக் கட்டையான மனிதன், அவன் அதை மாற்ற விரும்பினான். அந்த ஒரே குற்றத்திற்காக அவனை

ஊழிக்காலம் வரை தண்டிக்கப் போகிறார்கள். ஜேபஸ் ஸ்டோனிடம் நற்குணங்களும் இருந்தன; அவைகளை அவனும் அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தினான். பார்க்க அற்பனாகவும், கொடூரமாகவும் அவன் இருக்கிறான். ஆனால் அவனும் மனித உள்ளம் படைத்தவன் தான். மனிதனாகப் பிறப்பதில் எல்லையற்ற துன்பம் இருக்கிறது; ஆனால் அத்துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வதில் தான் நிறைய பெருமை இருக்கிறது. மனிதத்தன்மையின் பெருமையைப் பிறர் உணரும் வரையில் அவன் பிரதிபலித்தான். நரகத்தில்கூட மனிதன் மனிதனாயிருந்தால் அவனைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

எந்தத்தனிமனிதனுக்காகவும் இப்போது டேனியல் பேசவில்லை. அவர் குரல் குழலென ஒலித்தது. மனித வாழ்வாகிய முடிவற்ற பயணத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களையும், தவறுதல்களையும் பொதுப்படையாகவே எடுத்துரைத்தார். மக்கள் ஜீவியத்தில் ஒரு சமயம் மயங்குவார்கள்; புத்திதடுமாறி வலையில் விழுவார்கள்; ஒன்றும் தெரியாமல் விழிப்பார்கள். எனினும் வாழ்க்கை ஒரு பிராயாணம். இந்த வாழ்க்கை பிராயாணத்தின் மேன்மையை அதனுள் ஊடுருவித் துளைக்கும் பெருமை உணர்ச்சியை, உட்கருத்தை எந்தப் பிசாசாலும் அறிந்து கொள்ள முடியாது; அதை அறிய வேண்டுமானால் அது மனிதன் ஒருவனால்தான் முடியும்.

கண்ப்பில் உஷ்ணம் தணிய ஆரம்பித்தது. விடியற்கால இளங்காற்று வீசியது. டேனியல் வெப்ஸ்டர் தன் பேச்சை முடிக்கும் தருவாயிலிருக்கும் போது அந்த அறையில் வெளிச்சம் கூட கொஞ்சம் பரவ ஆரம்பித்தது. தன் பிரசங்கத்தை முடிக்குமுன் அவர் நீயூ ஹேம்ஷயரைப் பற்றியும் ஒவ்வொருவருக்கும் தனக்கென்ற மைந்த இடத்தின் மேன்மையைப் பற்றியும், எல்லோரும் வாழவேண்டும் என்று இடையருது வீரும்பும் தன்மையைப் பற்றியும் பேசினார். ஜூரிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் அவர்களுக்கு நினைவுக்குக் கொண்டுவர அருமையான சொற்சித்திரங்கள் பல தீட்டினார். மனதைத் துருவி ஆராய்

வதில் அவர் நிபுணர். அதற்கேற்றவாறு பேசுவதற்கு அவர் குரலும் அமைந்தது. அது அவருடைய அதிர்ஷ்டம்; அதுதான் அவருடைய பலமும்.

காடும் அதன் இரகசியத்தைப் போலவும் அவர் குரல் ஒருவனுக்கு தோன்றியது. கடலைப்போலவும், கடற் காற்றைப் போலவும் மற்றொருவனுக்குத் தோன்றியது. வீழ்ந்த நாட்டினுடைய குரலை அவருடைய பேச்சிலே இன்னொருவன் கண்டான். குற்றமற்ற நிகழ்ச்சியை, இவ்வளவுநாள் காணாத ஒரு ஏற்றம்தரும் சம்பவத்தை ஒருவன் கண்டான். ஒவ்வொருவரும் அவருடைய பேச்சிலே ஒவ்வொரு பாகத்தைக் கண்டார்கள். அவர் பேச்சு முடிந்த பிறகு, ஜேபஸ் ஸ்டோனெக்காப்பாற்றினோமா, இல்லையா என்று அவராலேயே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் ஒரு அற்புதச் செயலைப் புரிந்துவிட்டோம் என்ற நிம்மதி அவர் மனத்தில் அந்தச்சமயம் குடிகொண்டது. ஏனெனில் நீதிபதி ஜூரிகள் ஆகிய இவர்களுடைய கண்களில் ஆரம்பத்திலிருந்த கனல் இப்பொழுது கொடுமையாகக் காணப்படவில்லை. பைசாசங்களாக இருந்த அவர்கள் சிறிது நேரத்தில் மனிதர்களாக மாறினார்கள்; தங்களுடைய உள்ளத்தின் ஆழத்தில், பொதிந்திருந்த மனிதத்தன்மையை—பண்பை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

“என்னுடைய வாதம் முடிந்தது” என்று டேனியல் வெப்ஸ்டர் முடித்துவிட்டு, சிறிதுநேரம் அப்படியே மலைபோல் நின்றார். அவருடைய பேச்சு இன்னும் அவர் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டதான் இருந்தது. கடைசியில் “முடிவு கூற ஜூரிகள் இப்போது தனித்து ஆலோசிப்பார்கள்” என்று நீதிபதி ஹாதாரன் சொன்னார்.

வால்டர் பட்லர் ஜூரிகளின் சார்பில் முடிவைத் தெரிவிக்க தன் இருப்பிடத்திலேயே எழுந்தார்; அவர் முகம் பெருமையால் மலர்ந்தது.

“ஜூரிகள் ஏகமனதாக முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள்” என்று கூறிவிட்டு வாதியை நேராக உற்று நோக்கினார்.

“ஜேபஸ்ஸ்டோன் என்னும் பிரதிவாதிக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது,” என்று கூறினார் பட்லர்.

கேட்டான் அந்தப் புதியவன்; முகத்திலிருந்து மகிழ்ச்சி மறைந்தது. ஆனால் வால்டர் பட்லர். அஞ்சவில்லை.

“சாட்சியங்களின் பேரில் நீதி வழங்கப்படவில்லை. ஆனாலும் வெப்ஸ்டருடைய பேச்சுத்திறனுக்கு தோல்வியுற்ற கட்சிக்காரன்கூட தலைவணங்க வேண்டும்” என்றான் அவன்.

சிவந்த காலை வானத்தைப்பிளந்து கொண்டு பறவையின் குரல்கள் கிளம்பின. நீதிபதி, ஜூரிகள் யாவரும் புகைமண்டலம் விலகுவது போல அறையிலிருந்து மறைந்தார்கள். யாருமே அங்குவந்து போன அடையாளங்கூட தெரியாமல் அந்த அறை காட்சியளித்தது.

ஒரு வரட்டுச்சிரிப்புடன் புதியவன் வெப்ஸ்டரிடம் திரும்பி வந்தான்.

“மேஜர் பட்லர் மிகவும் தைரியசாலி என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் இவ்வளவு தைரியத்துடன் நீதி வழங்குவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இரண்டு பண்புள்ள மனிதர்கள் என்ற முறையில் நான் உங்களுக்கு என் பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறினார்.

“அந்தக் காகிதத்தை முதலில் கொடுங்கள்” என்று டேனியல் வெப்ஸ்டர் அந்த அடமான பத்திரத்தை வாங்கி நான்கு துண்டுகளாகக் கிழித்து எறிந்தார்.

அந்த அடமான பத்திரம் தொடுவதற்கே உஷ்ணமாக இருந்தது. “இப்பொழுது, உங்கள் கணக்கைத் தீர்க்கத் தயாராக இருக்கிறேன்” என்று வெப்ஸ்டர் கூறினார். பேசிக் கொண்டே அவருடைய கைகள் புதியவன் கைகளைக் கரடிப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டது. “மிஸ்டர் ஸ்க்ரேச்” போன்றவர்கள் ஒரு முறை நியாயமான முறையில் முறியடிக்கப்பட்டால் பிறகு மற்றவர் மேல் அவர்களுக்கு ஒரு அதிகாரமும் செய்ய முடியாது என்று அவருக்குத் தெரியும். இவ்விஷயம்

திரு. கீறல் அவர்களுக்கும் தெரிந்ததுதான். டேனியலும் அறிந்திருந்தார்.

புதியவன் திமிரிக் கொள்ள கைகளைத் திருப்பினான்: உதறினான். ஆனால் அந்தப்பிடியிலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. மெதுவாகச் வெப்ஸ்டரிடம் அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டே "வெப்ஸ்டரே! வெப்ஸ்டரே!" என்று புதியவன் கெஞ்சினான். "இத்தகையதான நிகழ்ச்சி வெட்க-ஆம்-வெட்கமானது. வழக்குச் சம்பந்தமான செலவுகளை வேண்டுமானால், நான், உண்மையாகவே, அவைகளைத் தர மகிழ்ச்சியுடன் தயாராயிருக்கிறேன்—" என்றான். "கொடுத்தே ஆக வேண்டும்" என்று அவனை உலுக்கிய உலுக்கில் அவனது பற்கள்கூட "கடகட" வென்று ஆடத்தொடங்கின. பிறகு அந்த மேஜை அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ஜேபஸ்ஸ்டோனுக்கோ, அவன் சந்ததிக்கோ, அவனால் நியமித்தவர்களுக்கோ, அல்லது எந்த நியூ ஹேம்ஷயர் வாசிக்கோ ஊழிக்காலம் வரை எந்தவிதமான தொந்தரவும் கொடுப்பதில்லை என்று சத்தியம் செய்து ஒரு பத்திரம் எழுதித் தரவேண்டும். உங்களுடைய உதவியில்லாமலேயே நாங்களே இந்தப் பகுதியில் நல்ல வீளைச்சல்களை உண்டுபண்ண முடியும்."

"ஹா!, ஹா! அவர்களால் இதுவரை அவ்வாறு செய்ய முடிய வில்லையே! ஆனாலும் நான் உங்கள் நிபந்தனைக்கு ஒத்துக் கொள்கிறேன்."

அவன் உட்கார்ந்து அந்தப்பத்திரத்தை எழுதினான். அவன் எழுதும்போது அவன் ஓடாமலிருக்க அவனுடைய கோட்டுக்காலரைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டே யிருந்தார் வெப்ஸ்டர்.

டேனியல் அந்தப்பத்திரத்தைச் சரியாகச் சட்டபடி இருக்கிறதா என்று சரி பார்த்தார். பிறகு அதில் அவன் கையெழுத்தை வாங்கிக் கொண்டார். நான் இனி போகலாமா? என்று மெதுவாக விசாரித்தான் புதியவன்.

மற்றொரு உலுக்கு உலுக்கி "போ!" என்றார் டேனியல். "உன்னை இன்னும் என்ன செய்யலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். செலவுக்கு

பணத்தைக் கட்டி விட்டாய்! ஆனால் என்னுடைய குறையைத் தீர்க்க வில்லையே! உன்னை மார்ஷ்பீல்ட்டுக்கு திருப்பி அழைத்துச் செல்லப் போகிறேன்” என்று யோசித்துக் கொண்டே கூறினார். “கோலியத்” என்னும் செம்மறிக் கடா அங்கு இருக்கிறது. அதன் கொம்புகள் இரும்புக் கதவையும் பிளக்கும் வலிமை வாய்ந்தவை. உன்னை கட்டவிழ்த்து விட்டு அது உன்னை என்ன செய்கிறது என்று பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்டதும் புதியவன் கெஞ்சினான்; மன்றாடினான். அவன் மிகவும் பரிதாபமாக வணங்கினான்; மன்றாடினான். கருணை உள்ளம் படைத்த டேனியல் அவனை விட்டு விட சம்மதித்தார். அதைக் கேட்டு அவன் மிகவும் மகிழ்ந்தான், நன்றி உணர்ச்சி யடைந்தான். தாங்கள் நண்பர்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்ட, போகு முன், டேனியலுடைய அதிர்ஷ்டத்தைக் கை ரேகை மூலம் கூறலானான். இம்மாதிரியான ஜாதகக் காரர்கள் மேல் டேனியலுக்கு நம்பிக்கை யில்லை; இருந்தாலும் அதற்கு டேனியல் சம்மதித்தார். ஏனென்றால், மற்ற எல்லா ஜாதகக்காரரைப் போலல்ல அந்தப் புதியவன். சைத்தானே நேரில் வந்திருக்கிறான் அல்லவா?

ஆம், டேனியல் கைகளிலுள்ள ரேகைகளை உற்றுக் கவனித்தான். மிக முக்கியமான சில விஷயங்களைக் கூறினான். ஆனால் அவைகள் நடந்தவைகள்.

“ஆம்! உண்மை தான்! அவைகள் யாவும் நடந்தவை! நடக்கப் போவதைப்பற்றிச் சொல்லுங்கள்” என்றார் டேனியல் வெப்ஸ்டர்.

டேனியல் தலையை ஆட்டினார். சந்தோஷமாக பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தார்.

“நீங்கள் நினைப்பதுபோல் வருங்காலம் அமைய வில்லை. அது இருளடைந்ததாக இருக்கிறது. மிஸ்டர் வெப்ஸ்டர்! நீங்கள் மிகவும் ஆசைப்படுகிறீர்கள்,” என்றான் புதியவன்.

“ஆம், அப்படித்தான் நிரம்ப ஆசைப்படுகிறேன்”

என்றார் டேனியல் அழுத்தமாக. அவர் ஜனாதிபதியாக வர விரும்புவதை யாவரும் அறிந்திருந்தனர்.

“உங்கள் கைக்கு எட்டும்படியாகவே இருக்கிறது; ஆனால் அதை நீங்கள் அடையமுடியாது. உங்களுக்குக் கீழான மனிதர்களெல்லாம் ஜனாதிபதியாவார்கள், உங்களை விட்டுவிட்டு” என்றான் புதியவன்.

“அப்படியானாலும் ஆகட்டும்; அப்பொழுதும் நான் டேனியல் வெப்ஸ்ட்ராகத்தான் நடந்துகொள்வேன். மேலும் கூறுங்கள்” என்று ஊக்கினார் டேனியல்.

“உங்களுக்கு இரண்டு வலிமையான பிள்ளைகள் பிறப்பார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பெரும் புகழை அடையாமலே சண்டையிலே இறப்பார்கள்” என்று தலையை ஆட்டிக்கொண்டே புதியவன் கூறினான்.

“இறக்கட்டும், அல்லது இறவாது வாழட்டும்; அப்பொழுதும் அவர்கள் என் பிள்ளைகள்தான். மேலும் கூறுங்கள்” என்றார் டேனியல் வெப்ஸ்டர்.

“பல புகழ்பெற்ற சொற்பொழிவுகளை நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள்; இன்றும் இவைகளைப் போல பல சொற்பொழிவுகளைச் செய்வீர்கள்” என்றான் புதியவன்.

“ஹா!” என்றார் டேனியல் வெப்ஸ்டர்.

“நீங்கள் நிகழ்த்தப்போகும் கடைசி சொற்பொழிவு உங்களுடைய ஆதரவாளர்களையே உங்களுக்கு எதிரிகளாகச் செய்துவிடும். உங்களை “இச்சாபு” என்று திட்டுவார்கள். மற்றும் பலவாறு திட்டுவார்கள். புதிய இங்கிலாந்திலும் நீங்கள் கட்சி மாறியதாகவும் நாட்டை காட்டிக் கொடுத்ததாகவும் இகழ்வார்கள். நீங்கள் இறக்கும்வரை தொண்டைவற்ற உங்களைப் பழிப்பார்கள்.”

“ஒரே கேள்வி! என் வாழ்நாள் பூராவும் நாட்டிற்காக நான் உழைத்திருக்கிறேன்; பாடுபட்டிருக்கிறேன். நாட்டை துண்டாட விழையும் மனிதர்களை என்னுடைய “நம் தேசம்” என்ற பிணைப்பு வெல்வதை என்னால் பார்க்க முடியுமா?” என்றார் டேனியல்.

“நீங்கள் உயிருடனிருக்கும் பொழுது அல்ல; அது வெற்றிபெறும். நீங்கள் இறந்தபிறகு, உங்க

ளுடைய கொள்கைக்காக ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பாடுபடுவார்கள். நீங்கள் பேசிய பேச்சுக்காகப் பாடுபடுவார்கள்.

“ அப்படியானால், சரிதான் பீப்பாய் போன்ற சரீரமே! சதுரக் கட்டை போன்ற உடலுடையவனே! லாந்தர் போன்ற தாடை உடையவனே! அதிர்ஷ்டம் கூறி பணம் பறிப்பவனே! நான் குறி வைப்பதற்கு முன் உன்னுடைய இடத்திற்கு ஓடிப்போய் வீடு! பதின்மூன்று காலனிகள் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன்! நாட்டை காக்க நான் நரகத்திற்கும் போகத் தயாராயிருக்கிறேன்.”

உதைப்பதற்காக தன் காலை தூக்கினார்; அவ்வுதை குதிரையையும் மயங்கச் செய்திருக்கும். அவருடைய பூட்ஸின் நுனிதான் புதியவனைத் தொட்டது: ஆனால் ‘பூச்சிப்பெட்டி’யை தோளில் கட்டிக்கொண்டு புதியவன் வாயில் வழியாகப் பறந்து சென்றுவிட்டான்.

ஜேபஸ் ஸ்டோன் மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தான். “ ஐயா! நாம் இப்பொழுது சாராயக் குடுவையில் ஏதாவது மீதி யிருக்கிறதா பார்ப்போம்! இரவு முழுவதும் பேசிக்கொண்டே இருப்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். காலை டிபனுக்கு பட்டாணி இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன் ” என்றார் டேனியல்.

இப்பொழுதும் ஏதாவது பேய் மார்ஷ்பீல்ட் பக்கம் வந்தால் அந்த இடத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு வெகு தூரம் தள்ளித் தான் உலவுவதாக கூறுகிறார்கள். ஆனால் நியூ ஹேம்ஷயர் பிராந்தியத்திலே அன்றுமுதல் இந்நாள்வரை பேய் என்கிற பேச்சே கிடையாதா.

மாஸ்காசட்ஸ் வெர்மாண்ட் இவைகளைப்பற்றி நான் பேசவில்லை.

திறந்த படகு

ஸ்ரீபன் க்ரேன் : (1871—1900)

[‘தி ரெட் பாட்ஜ் ஆப் கரேஜ்’ என்ற புத்தகத்தின் மூலம் அமெரிக்க இலக்கியத்தில் நிரந்தரமான ஒரு ஸ்தானம் பெற்றவர் ஸ்ரீபன் க்ரேன். அமெரிக்க உள் நாட்டுப் போரைப்பற்றிய இப்புத்தகத்தில் தத்ருபமாக யுத்தக்காட்சி களை மயிர்க் கூச்செறியும் வண்ணம் வர்ணித்துள்ள இவர், தனது ஆயுள் காலத்தில் ஒரு சிறு சண்டையைக்கூட நேரில் பார்த்ததில்லை என்ற உண்மை மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கது. ‘தி ரெட் பாட்ஜ்’ புத்தகம் ஒன்றே இவருடைய மேதையை எடுத்துக் காட்டப் போதுமான சான்றாகும். எனினும் ‘திறந்த படகு’ முதலிய இவரது மற்ற சிறுஷ்டிகளும் ‘சிறந்த அமெரிக்க எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர்’ என்ற உண்மையைப் படிப்படியாக ஊர்ஜிதப்படுத்தக் காரணமாயிருந்தன.]

அமெரிக்காவில், நியூ ஜெர்ஸி மாகாணத்தில் நிவார்க் என்னுமிடத்தில் பிறந்தவர் ஸ்ரீபன் க்ரேன். இவரது குறுகிய ஆயுள் காலம் முழுவதும் நோய் முதலிய கஷ்டங்கள் நிறைந்திருந்ததால் எழுத்தாளராகவும், யுத்த நிருபராகவும் இவர் செயலாற்றி யுள்ளதைப் பற்றிக் கூறும் குறிப்புகளில் தோல்வியும் ஆதரவின்மையுமே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. எழுத்துத் துறையில் இவர், தன்னுடைய காலத்திற்கு மிகவும் முற்போக்காக விளங்கிய தீவிரமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் இவருடைய நூல்களைப் பிரசுரித்த ஆசிரியர்களில் அநேகர் இவரது கருத்துக்களை வன்மையாக எதிர்த்தனர்.

ஜோஸப் கான்ராட் என்பவர் பாராட்டி எழுதிய புத்தகங்களில் ‘திறந்த படகும்’ ஒன்று. “மிகச் சிறிய படகு ஒன்றில் செல்லும் நான்கு பேரைப் பற்றிய இவ்

ருடைய இயற்கையான கதை அமைப்பு வாழ்க்கையின் சாரத்தையே பிரதி பலிக்கிறது” என்று ஜோஸப் காண்ராட் எழுதியுள்ளார்.

*

*

*

வான வெளியே அவர்களில் யாருக்கும் தெரியவில்லை. தங்களை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்த அலைகளின் மீதே அவர்கள் எல்லோரின் பார்வை நிலைத்திருந்தது. நுரையுடன கூடிய அலைகளின் வெளுப்பான மேல்பாகத்தைத் தவிர மற்ற எல்லாம் அவர்களுக்கு ஒரே கருஞ் சாம்பல் வர்ணமாகத் தெரிந்தது. அலைகள் ஓயாமல் எழும்பி விழுந்துகொண்டிருந்ததால் அடிவானம் ஏறி இறங்குவது போலவும் குறுகி விரிவது போலவும் காணப்பட்டது. கடலில் பாறைகள் போல குத்திட்டு எழும்பிய அலைகள் வான முகட்டைக் கிழித்து விடுவது போல் தோற்றமளித்தன.

இம்மாதிரியான சூழ்நிலையில் தான் ஒரு சிறிய படகு கடலில் மிதந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. சாதாரணமாக ஒரு குளிக்கும் தொட்டிகூட இன்னும் சற்றுப் பெரியதாக இருக்கும். அதைக் காட்டிலும் இந்தப் படகு சிறியதாக இருந்தது. கடலில் செங்குத்தாகவும் மிக உயரமாகவும் எழும்பி நின்ற பயங்கரமான அலை ஒவ்வொன்றும், அந்தச் சிறிய படகைச் செலுத்துவதில் ஒவ்வொரு பிரச்சனையாக இருந்தது.

படகின் அடிப்பாகத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஆறு அங்குல கனமுள்ள அதன் விளிம்பையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார் சமையற்காரர். சட்டையை முழங்கைக்கு மேல் சுருட்டி விட்டுக்கொண்டு படகிலிருந்த தண்ணீரை இறைப்பதற்காகக் குனிந்த போதெல்லாம், அவருடைய பித்தான் போடாத உள் சட்டைத் தலைப்புகள் இரண்டும் காற்றில் அடித்துக் கொண்டிருந்தன. அடிக்கடி அவர், “கடவுளே! இப்போதைக்குத் தப்பினோம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். சொல்லிவிட்டுக் கடலின் கீழ்த் திசையை பரிதாபகரமாக நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

படகிவிருந்த மற்றவர்களில் ஒருவர் கட்பலில் என்ஜினை கவனிக்கும் சிப்பந்தி. மேனி முழுதும் எண்ணெய்ப்பசைபடர்ந்திருந்தது. படகில் இருந்த இரண்டு துடுப்புகளில் ஒன்றை இயக்கிக் கொண்டிருந்த அவர் படகின்மேல் தெறித்துவிடும் அலையைப் புறக்கணிப்பதற்காக ஒவ்வொரு சமயம் திடீரென்று எழுந்தே நின்று விடுவார். துடுப்பு மிகவும் மெல்லியதாக இருந்ததால் எந்த நிமிஷமும் உடைந்துவிடுமோ என ஐயுறவேண்டி இருந்தது.

மற்றொரு துடுப்பை இயக்கிக் கொண்டிருந்த திருபர் அலைகளை நோக்கிய வண்ணம் தான் அந்தச் சமயத்தில் அங்கு வந்து சிக்கிக்கொண்ட விதத்தைப் பற்றி ஆச்சரியம் அடைந்தவராய் சிந்தனையில் மூழ்கி யிருந்தார்.

படகின் பின் புறத்தில் காயங்களுடன் கிடந்தார் படகின் தலைவன். 'வியாபாரம் நொடித்துவிட்டது; படை தோற்றுவிட்டது; கப்பல் கவிழ்ந்துவிட்டது' என்ற செய்திகளைக் கேட்கும்பொழுது, மிகத் தைரியமும், சகிப்புத் தன்மையும் கொண்டவர்கள் கூட சிறிது நேரம் எதிலும் பற்றில்லாமல் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்திருப்பார்கள். அந்த நிலையில்தான் படகின் காப்டனும் அப்போது இருந்தார். ஒரு படகின்மீது அதன் காப்டனுக்கு உள்ள ஆதிக்கம், ஒரு நாளானாலும் சரி, பத்து வருஷங்களானாலும் சரி, அவருடைய சிந்தனை எல்லாம் படகின் ஆயுள் ஒன்றில்தான் வேரூன்றியிருக்கும். அதேபோல் இந்தக் காப்டனுக்கும் அன்று விடியற்காலையில் தான் கண்ட ஒரு பரிதாபகரமான காட்சி கவனத்தில் நன்றாக பதிந்திருந்தமையால் அதன்நினைவே மீண்டும் மீண்டும் வந்தது.

மூழ்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு கப்பல். அதன் தளத்திலிருந்து தன்னையே பரிதாபமாக நோக்கும் ஏழு முகங்கள். பிறகு அந்தக் கப்பலின் கொடிமரத்தின் மேல்பாகமும் அதன் நுனியில் ஊசலாடிக் கொண்டு, அலைகளால் மோதப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு வெண்மையான பந்து போன்ற வஸ்துவும் தெரிந்தது. கொடி மரம் சிறிது சிறிதாகக் கடலுக்குள் ஆழ்ந்துவிட்டது. ஆம்,

அந்த ஏழு மனிதர்களுடன்தான். இந்தக் காட்சி நினைவுக்கு வந்தவுடன் காப்டனின் குரலில் அதிசயமான ஒரு மாறுதல் காணப்பட்டது. தெளிவாக இருந்த போதிலும் அதில் கண்ணீர் பொங்கிவரச் செய்வதற்கும் மேலான வருத்தம்—விளக்கத்திற்கும் மேலான தன்மை வாய்ந்த வருத்தம்—இருந்தது.

“பில்லி! படகை இன்னும் சிறிது தெற்காகச் செலுத்து!” என்று காப்டன் உத்தரவிட்டார்.

“இன்னும் சிறிது தெற்காகவா? அப்படியே” என்று சிப்பந்தி பதிலளித்தார் படகின் முன்பக்கத்திலிருந்து.

அந்தப் படகிலிருந்தவர்களின் நிலை அடிக்கடி பின்னங்கால்களில் எழும்பி நிற்கும் ஒரு பழக்கப்படாத காட்டுக் குதிரை மேலிருப்பவனின் நிலையைப் போலவே இருந்தது. மேலும், இப் படகைக் காட்டிலும் ஒரு குதிரை இன்னும் சற்றுப் பெரிதாக இருக்கும் என்று கூடச் சொல்லலாம். கடலில் அப் படகு முன்னும் பின்னுமாகப் பாய்ந்து சென்றது ஒரு குதிரை முன்னும் பின்னும் செல்லுவது போலத்தான் இருந்தது. ஒவ்வொரு அலைக்கும் அது உயரே எழும்பும்போது, உயரமான ஒரு வேலையைத் தாண்டும் குதிரையைப் போலத் தோன்றியது. அலைகளின் மேல் அது எழும்பிக் குதிக்கும் விதத்தைக் காற்றில் துள்ளிக் குதிக்கும் குதிரைக்கு நிகர் எனலாம். அலையின் உச்சிக்குப் போனால் அங்கும் பிரச்சனைகள்தான்! அலையின் நுரைகள் உச்சியிலிருந்து வேகமாகக் கீழ் நோக்கிச் சரிந்து மற்றொரு பாய்ச்சலுக்குத் தயாராகும். படகு ஒரு அலையைத் தாண்டிவிட்ட பெருமையோடு அதனின்றும் வழக்கி வேகமாக கீழே செல்லும். நேரே ஆடி அசைந்து சமநிலைக்கு வந்ததும் அடுத்த படையைச் சமாளிக்கத் தயாராகவேண்டி வரும்.

கடலில் வேறு எதிலும் இல்லாத ஒரு அசவுகரியம் என்னவென்றால் ஒரு அலையை வெற்றிகரமாகக் கடந்து வுடன் முன்னதைப் போலவே பயங்கரம் பொருந்திய மற்றொரு அலையும், அதற்கடுத்து அதே போன்ற இன்-

ஒரு அலையும் தாண்டுவதற்கு இருக்கின்றன என்பதுதான். கடலில் பிரயாணம் செய்து பழக்கம் உடைய வனயினும் ஒரு 10 அடி நீளமுள்ள படகில் ஏறி நடுக் கடலில் சென்று பார்க்கும் பொழுதுதான் ஒருவனுக்கு அலைகளை உண்டாக்குவதில் சமுத்திரத்திற்குள்ள எல்லையற்ற சக்தி சிறிதளவாவது தெரியவரும். ஒவ்வொரு தடவையும் அலை எழும்பி வரும்போது படகில் இருப்பவர்களின் பார்வைக்குத் திரை போட்டு மற்ற எல்லாக்காட்சிகளையும் முடி மறைத்துவிடும். அப்பொழுது, 'இந்த ஒரு அலைதான் முடிவானது; சமுத்திரமே பொங்கிவந்து விட்டது! கொந்தளிக்கும் கடலின் கடைசி முயற்சிதான்!' என்ற எண்ணம் சுலபமாக எழக்கூடியதுதான். அலைகளின் அசைவில் ஒரு கம்பீரமான அழகு இருக்கிறது. அவைகளின் உச்சி எழுப்பும் சீறலைத் தவிர மற்றபடி அவை பயங்கரமான அமைதியுடன்தான் வருகின்றன.

அந்த இருள் ஒளியில் அம் மனிதர்களின் முகங்கள் மங்கலாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். படகின் வெளியே அவர்கள் வெறித்துப் பார்த்தபோது, அவர்களுடைய கண்கள் வித விதமாக ஜொலித்திருக்கும். ஒரு மாடி முகப்பிலிருந்து பார்த்தால் அக் காட்சி முழுவதும் நிச்சயமாக ஒரு கோரச் சித்திரமாகத் தெரிந்திருக்கும். ஆனால் அப் படகிலிருந்தவர்களுக்கு அதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு நேரமில்லை. அப்படி அவர்களுக்கு அவகாசம் இருந்தாலும் அவர்கள் மனத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ள வேறு விஷயங்கள் இருந்தன. வானத்தின் உச்சியை நோக்கிப் பகலவன் சிறிது சிறிதாக ஏறிக் கொண்டிருந்தான். கடலின் நிறமும் சாம்பல் கருப்பிலிருந்து மரகதப் பச்சையாக மாறிக்கொண்டு வந்ததிலிருந்து, பகற்பொழுது வந்துவிட்டது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். கடல் நுரைகள். சிதறும் பனிக்கட்டிகள் போல் காணப்பட்டன. பொழுது எப்பொழுது விடிந்தது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்களை நோக்கி உருண்டு வந்து கொண்டிருந்த அலைகளின் நிறத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கொண்டு

தான் அவர்கள் பொழுது புலர்ந்ததை உணர முடிந்தது.

கோர்வையில்லாத வாக்கியங்களில் சமையற்காரரும் நிருபரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு உயிர் பாதுகாப்பு நிலையத்திற்கும், அகதி விடுதிக்கு மிடையே உள்ள வித்தியாசத்தைப் பற்றி அவர்கள் விவாதத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். மஸ்கிடோ இன்லெட் லீட் ஹவுஸுக்குச் சிறிது வடக்கே அகதி விடுதி ஒன்று இருக்கிறது. “அவர்கள் நம்மைப் பார்த்தவுடன் தங்கள் படகில் நம்மை ஏற்றிக்கொண்டு செல்வார்கள்” என்று சமையற்காரர் சொல்லியிருந்தார்.

“யார் பார்த்தவுடன்?” என்று நிருபர் கேட்டார்.

சமையற்காரர்:—படகுக்காரர்கள்தான்.

நிருபர்:—அகதி விடுதிகளில் படகுக்காரர்கள் கிடையாது. எனக்குத் தெரிந்தவரை கப்பல் கவிழ்ந்து போய்க் கரை சேருகிறவர்களின் நலனை உத்தேசித்துத் துணிமணிகளும், உணவும் சேகரித்து வைக்கப்படும் இடங்களே அவை. அவைகளில் படகுக்காரர்கள் இல்லை.

சமையற்காரர் —ஓ! அவைகளில் நிச்சயம் படகுக்காரர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்.

நிருபர்:—இல்லை! கிடையாது!

படகின் பின்னாலிருந்த சிப்பந்தி இப்போது குறுக்கிட்டு, “சரி! சரி! அது எப்படியிருந்த போதிலும் நாம் இன்னும் அங்கு போகவில்லையே!” என்றார்.

“ஒருகால் ‘மஸ்கிடோ இன்லெட் லீட் ஹவுஸு’க்கு அருகில் இருப்பதாக நான் சொன்னது அகதி விடுதியாக இருக்காது. ஒருவேளை உயிர் பாதுகாப்பு நிலையமாகவே இருக்கலாம்” என்றார் சமையற்காரர்.

“நாம் இன்னும் இங்கு சேரவில்லையே!” என்று மீண்டும் சிப்பந்தி வற்புறுத்தினான்.

படகு ஒவ்வொரு அலையைத் தாண்டும்போதும் படகிலிருந்தவர்களின் தலையிர் காற்றில் பிய்ந்து விடுவதுபோல் வேகமாய்ப் பறந்தது. அவர்களின் தலையில் தொப்பி கிடையாது. படகின் பின்புறம் தண்ணீரில்

மூழ்கும்போது அவர்கள் மீது தண்ணீர் வாரியடித்தது. ஒவ்வொரு அலையும் ஒரு குன்றாக எழுந்து நின்றது. அதன் உச்சிக்குப் படகு வரும் போதெல்லாம், அவர்கள் தங்களைச் சுற்றிலும் கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்த விஸ்தாரமான கடற் பரப்பைக் கண்டனர். காற்றின் வலிமையால் பிளவுகள் தோன்றி ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தது கடற்பரப்பு. மரகதப் பச்சையும், தூயவெள்ளையும், மஞ்சள் நிறமும் கலந்த வெளிச்சத்தில் ஜொலித்துக்கொண்டிருந்த—கரை காணமுடியாத—கடலின் வீளையாட்டு பார்ப்பதற்கு மிகவும் ரம்மியமாக இருந்தது. மற்ற சமயங்களில் இந்த அழகை ரசித்துக்கூட இன்புறலாம். ஆனால் இப்பொழுது, இந்த சூழ்நிலையில்.....

நல்ல வேளையாக காற்று கரையை நோக்கி வீசுகிறது. இல்லாவிட்டால் நாம் எங்கிருப்போம்? நம் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி மீள முடியாது” என்றார் சமையல்காரர். அவர் சொல்வதை நிரூபரும் ஆமோதித்தார். சிப்பந்தி தமது வேலையில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டிருந்தாலும், மௌனமாகத் தலையை அசைத்துத் தமது ஆமோதிப்பை வெளியிட்டார்.

படகின் முன்புறம் இருந்த காப்டன், வருத்தம், ஹாஸ்யம், வெறுப்பு எல்லாம் கலந்த தோரணையில் மௌனமாகச் சிரித்தார். பிறகு, “தோழர்களே! இப்போது மட்டும் நாம் என்ன சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி விட்டோம்!” என்றார்.

பிறகு அம்முவரும் பேசவில்லை. அதற்குப் பதிலாக மெதுவாக முணு முணுத்துக்கொண்டனர். இந்தச் சமயத்தில் நம்பிக்கை தரும் விஷயமாக எதையும் வாய்விட்டுப் பேசுவது முட்டாள்தனமாக இருக்கும் என்று அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். எனினும் அவர்கள் மனத்தில் நம்பிக்கை துளிர்விட்டுக் கொண்டதான் இருந்தது. இதைப் போன்ற சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு இளம் உள்ளம் விடா முயற்சியுடன் சிந்திக்கும். ஆனால் அவர்கள் அப்போது இருந்த நிலையானது அவநம்பிக்கையை விளைவிக்கும் எந்த யோசனைக்கும் எதிரானதேயாகும். ஆதலால் அவர்கள் மௌனமாக இருந்தனர்.

காப்டன் தன்னுடைய சகாக்களைத் தேற்றும் வகையில் சொன்னார், “எப்படியும் நாம் கரை சேரத் தான் போகிறோம்”.

அவருடைய குரலில் மற்றவர்களை யோசனை செய்யத் தூண்டும்படி ஏதோ இருந்தது. “ஆம்! இந்தக் காற்று இப்படியே நீடித்தால்!” என்றார் சிப்பந்தி.

“அலைகளால் நமக்கு எதுவும் இடையூறு ஏற்படாமல் இருந்தால்—!”—இது சமையற்காரர். படகில் புகும் கடல் தண்ணீரை இறைத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

கடற்பறவைகள் அவர்களுக்கு அருகாமையிலும் வெகு தூரத்திலுமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. சில சமயம் கடலில் கம்பளம் விரித்தாற்போல் அலைகளுடன் மிதந்து வந்து கொண்டிருந்த கடற்பாசிகளுக்கு அருகாமையில் அவை வந்து உட்காரும். அவை கூட்டமாக வந்து மிகவும் சுலபமாக கடற்பரப்பின் மேல் உட்காருவதைக் காணப் படகிலிருந்த சிலருக்குப் பொருமையாகக் கூட இருந்தது. கடலிலிருந்து ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் சம வெளியில் திரிந்து கொண்டிருந்த கோழிக் குஞ்சுகளுக்கு கடலின் கொந்தளிப்பினால் உண்டான பயம் எப்படி சிறிதளவுகூட இல்லையோ அதே போல் அந்தக் கடற்பறவைகளுக்கும் அலைகளின் பயங்கரம் கொஞ்சமேனும் இருக்கவில்லை. அவை அடிக்கடி அந்த மனிதர்களுக்கு அருகாமையில் வந்து தங்களுடைய கண்ணின் கண்ணாடி போன்ற கருமணிகளால் அவர்களை உறுத்துப் பார்த்தன. அப்படி இமை கொட்டாமல் அவர்களை ஆராயும் தினுசில் அவை பார்த்தது மிகவும் விசித்திரமாகவும் “ஆபத்து வருகிறது” என்று அச்சுறுத்துவது போலவும் இருந்தது. அந்த மனிதர்கள் ஆத்திரத்துடன் அவைகளை விரட்டியடித்தனர். பறவைகளில் ஒன்று காப்டனின் தலையில் உட்காருவதற்காக இறங்கி வந்தது. படகைச் சுற்றி வட்டமிடாமல் படகு செல்லும் திசையிலேயே அது பறந்து வந்து அடிக்கடி பக்கவாட்டில் கோழிக் குஞ்சுபோல் சிறகடித்துப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அதனுடைய கருமை

யான கண்கள் காப்டனின் தலையையே ஆவலுடன் குறி வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

“அட சனியன்! என்ன, குத்திவிடுகிறாப்போல் பார்க்கிறாயே!” என்று சிப்பந்தி பறவையை நோக்கிக் கத்தினார். சமையற்காரரும், நிருபரும் அதைச் சபித்தார்கள். படகில் கட்டப்பட்டிருந்த கனமான கயிற்றால் அந்தப் பறவையை அடித்து வீழ்த்த வேண்டும் என்று காப்டனுக்கு ஆசைதான். ஆனால் கொஞ்சம் பலமாக அசைந்து கொடுத்தாலும் ஏற்கனவே அளவுக்கு மீறிய சுமையைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்த அந்தப் படகு கவிழ்ந்து விடக் கூடுமாகையால் அவர் அதற்குத் துணிய வில்லை. எனவே நிதானமாகவும், வெகு ஜாக்கிரதையோடும் பறவையை நோக்கிக் கையை வீசி விரட்டிக் கொண்டிருந்தார். பறவை படகைத் தொடர்வதை நிறுத்தியபிறகு, காப்டன் தன் தலையிர் தப்பியது குறித்து நிம்மதியாக மூச்சு விட்டார். அந்தப் பறவையை ஒரு குரூரமான அபசகுனம் என்று நினைத்த மற்றவர்களும் நிம்மதியடைந்தனர்.

இதற்கிடையில் சிப்பந்தியும், நிருபரும் துடுப்பை தள்ளிக் கொண்டே இருந்தனர். கூடவே அவர்கள் தங்கள் வெறுப்பையும் அள்ளிவீசிக் கொண்டிருந்தனர். ஒரே ஆசனத்தின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு ஆளுக்கு ஒரு துடுப்பாக போட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பிறகு சிப்பந்தி மட்டும் ஒரு துடுப்பினால் படகைத் தள்ளினார். பிறகு நிருபர் மட்டும் ஓட்டினார். பிறகு ஒருவர் மாற்றி ஒருவராக இரண்டு துடுப்புகளையும் ஒருவரே இயக்கினார். படகை ஓட்டினார்கள், ஓட்டினார்கள். அப்படி ஓட்டினார்கள். ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் சிறுசச்சரவிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஒருவர் தன் ஓய்வு முடிந்து துடுப்புப் போடும் வேலையை மேற்கொள்ளப் போகும் சமயத்தில் தான் இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. படகில் இம்மாதிரி இடம் மாற்றிக் கொண்டிருந்தது அவர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது உண்மையில் ஒரு பெட்டைக் கோழியிடமிருந்து அடைகாக்கப்பட்ட முட்டைகளைக்

கூட சுலபமாக எடுத்து விடலாம். ஆனால் இந்தப் படகில் ஒருவர் இடத்தை மற்றவர் மாற்றிக்கொள்ளுவது அதைவிடக் கடினமான காரியமாக இருந்தது. மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இடம் மாற்றிக் கொண்டனர். முதலில் ஒருவர் படகின் ஒரு பக்கத்தில் தன் கைகளை நீட்டித்தான் முன் பக்கமாக சாய்வார். அதே சமயம் மற்றவர் படகின் மறுபக்கத்தில் எதிராக தன் கைகளை நீட்டிப்பின்னுக்குச் சாய்வார். இப்படி இருவரும் வெகு ஜாக்கிரதையாக ஒரு பீங்கான் ஜாடியை இடம் விட்டு இடம் நகர்த்துவது போல, இடம் மாறுவார்கள். ஒரு வரை யொருவர் தாண்டிச் செல்லும்போது, படகிலிருந்த மற்றவர்கள் தங்களை நோக்கிவரும் அலையையே கவனமாக உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். இடம் மாறுபவர்களைப் பார்த்த காப்டன், “அதோ! அலை வருகிறது; ஜாக்கிரதை!” என எச்சரிக்கை செய்தார்.

அவ்வப்பொழுது கடலில் பாசிக் குப்பல்கள் சிறு தீவுகள் போலத் தோன்றின. பார்வைக்கு அவை எத்திசையிலும் நகர்வதாகத் தோன்றவில்லை. அவை ஒரே இடத்தில் நிலைத்திருப்பதாகத் தான் அம்மனிதர்களுக்குப் பட்டது. படகு கரையை நோக்கி மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது என்பதை அவை ஒருவாறு புலப்படுத்தின. ஒரு பெரிய அலையுடன் படகு மேலே எழும்பிய போது படகின் பின்புறத்திலிருந்த காப்டன் ஜாக்கிரதையாக எழுந்து நின்று கொண்டு “மஸ்கிடோ இன்ஸெட்” பகுதியிலுள்ள லீட் ஹவுஸைத் தான் பார்ப்பதாக அறிவித்தார். உடனே சமையற்காரரும் அவ்விதமே கூறினார். அச்சமயம் துடுப்பை இயக்கிக் கொண்டிருந்த நிருபரும் எக்காரணத்தினாலோ தானும் லீட் ஹவுஸைக் காண ஆவல் கொண்டார். ஆனால் கரை அவருடைய முதுகுப் புறத்திலிருந்ததாலும், அலை மிகவும் உயரமாக இருந்ததாலும் சிறிது நேரம் தலை திரும்பிப்பார்க்க அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. கூடைசியில் எல்லா அலைகளையும் விட சாதுவான ஒரு அலை வந்த போது அதன் உச்சியிலிருந்து அவர் மேற்

குத் திசையில் அடிவானம் தெரிவதைக் கண்ணுற்றார். அவர் கவனிப்பதைக் காட்டும் கவனித்தார்.

“தெரிகிறதா?” என்று காப்டன் கேட்டார்.

“இல்லை, நான் எதையும் காணவில்லை” என்று நிருபர் மெதுவாகப் பதிலளித்தார்.

காப்டன் ஒரு திசையில் சுட்டிக் காட்டி, “மறுபடியும் பாருங்கள். நான் காட்டிய அதே திசையில் தான் லைட் ஹவுஸ் இருக்கிறது” என்று குறிப்பிட்டார். அவர் சொன்ன பிரகாரம், நிருபர் மற்றொரு அலையின் உச்சிக்குப் படகு வந்த போது, ஏறி இறங்கித் தெரிந்த அடிவானத்தின் முனையில் அசையாமல் நிற்கும் ஒரு சிறிய பொருளைக் கண்டார். ஒரு குண்டுசி முனை போலத் தான் அது தெரிந்தது. ஒரு லைட் ஹவுஸ் அவ்வளவு சிறியதாகத் தெரிவது அவருக்கு சிறிது ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

“அதை நாம் அடைய முடியும் என்று நினைக்கிறேன், காப்டன்!” என்று அவர் சொன்னார்.

“காற்று மாறாமல் இருந்து, படகும் முழுகாமல் இருந்தால் நாம் அதை அடையாமல் இருக்கமுடியாது!” என்று காப்டன் கூறினார்.

ஒவ்வொரு அலைக்கும் மேலே எழும்பி, அதன் உச்சியிலிருந்து திடீரெனக் கீழே சரிந்து விழுந்த வண்ணம் அந்தச் சிறு படகு கரையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. கடற்பாசிகள் தோன்றாத சமயங்களில், படகு நகருவதாகவே அதிலிருப்பவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதிசயமான வகையில் கடலின் தயவை எதிர்பார்த்து மேலும் கீழுமாக அல்லாடிக் கொண்டிருந்தது அந்தத் திராணியில்லாத படகு. சில சமயம் வெண்மையான தீ ஜுவாலை போன்ற தண்ணீர்ப் பரப்பு படகை நோக்கி வேகமாகப் படையெடுத்து வரும்.

“தண்ணீரை இறை!” என்று சமையற் காரரைப் பார்த்து வெகு நிதானமாக ஆனால் அழுத்தமாகச் சொன்னார் காப்டன்.

“அப்படியே, காப்டன்!” என்று பதிலளித்தார் உற்சாகமாகக் காணப்பட்ட சமையற்காரர். நடுக்கடலில்

இம் மனிதர்களிடையே இருந்த நுணுக்கமான சிநேக பாவத்தை விவரிக்கவே முடியாது. அவ்விதம் பரஸ்பரம் ஒரு சிநேகபாவம் இருக்கிறதென்று யாரும் கூறவும் இல்லை. அதைப்பற்றி குறிப்பிடவும்கூட இல்லை. எனினும் அந்தப்படகில் இருந்தவர்களிடையே ஒருவிதமான சிநேகபாவம் இருக்கத்தான் செய்தது. அதை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்தார்கள். அதன் கதகதப்பை அனுபவித்தார்கள். ஒரு காப்டன், ஒரு சிப்பந்தி, ஒரு நிருபர்,—ஒரு சமையற்காரர்—இவ்வளவு பேர் தான். அவர்கள் எல்லோரும் நண்பர்கள், நண்பர்கள் என்று பொதுப்படையாகச் சொல்வதைக் காட்டிலும் இரும் புத் தனையால் கட்டுண்டதைப் போன்ற நெருங்கிய சிநேகிதர்கள் என்று விசேஷமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். காயமடைந்திருந்த தலைவன் படகிலிருந்த குடிதண்ணீர்ப் பீப்பாய் மீது சாய்ந்தபடியே எப்போதும் மிகவும் அடக்கமான அமைதியான குரலில்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தார். சொல்லுவதற்கு முன் செய்கையில் ஈடுபடத் தயாராக இருந்த இவர்களை விட மேலான சிப்பந்திகளை அந்தக் காப்டன் ஒரு போதும் கண்டதில்லை. எல்லோருடைய நலத்தை உத்தேசித்தே அவர்கள் அவ்விதம் நடந்து கொண்டார்கள் என்றாலும், அதைக் காட்டிலும் இன்னும் விசேஷமாக ஒவ்வொருவனும் தனது செய்கைகளை யெல்லாம் மனப்பூர்வமாகவே தான் செய்தான். அதை முதலில் குறிப்பிட வேண்டும். அது அவர்களுக்கே உரித்தான, விசேஷமான குணம் தான். காப்டனிடம் அவர்கள் காட்டிய இந்த மரியாதை ஒரு பக்கம் இருக்க, அவர்களிடையே நிலவி யிருந்த நட்பும் விசேஷமானது தான். அதிலும் குறிப்பாக மனிதவர்க்கத்தையே வெறுப்புடன் நோக்கக் கற்றிருந்த நிருபருக்கு இந்த விதமான நட்பும் அப்போதைய அனுபவமும் அவரது வாழ்க்கையிலேயே மிகவும் சிறந்ததாக இருந்தது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. ஆனால் இதைப் பற்றி எல்லாம் ஒருவரும் வாய்விட்டுக் கூறவில்லை. குறிப்பிடவும் இல்லை.

“ஒரு பாய் விரிப்பு இருந்தால் நல்லது என்று

நினைக்கிறேன். என்னுடைய மேலங்கியை உபயோகிக்கலாம். நீங்கள் இருவரும் சிறிது ஒய்வெடுக்க வாய்ப்பு கிடைக்கும்” என்று காப்டன் சொன்னார். அதன்படியே, சமையற்காரரும் நிருபரும் பாய்மரத்தை நிமிர்த்திப் பிடித்தார்கள். அதன்மேல் காப்டனுடைய மேலங்கி விரித்துப் பிடிக்கப்பட்டது. துடுப்பில்லாமலே படகைச் சரியான திசையில் செலுத்துவதில் சிப்பந்தி தான் ஈடுபட்டார். இந்தப் புதிய சாதனத்தால் அந்தச் சிறு படகு சற்று வேகமாகவே செல்லத் தொடங்கியது. சில சமயம் அலை தண்ணீர் படகுக்குள் வந்து புகா வண்ணம் தடுப்பதற்காக சிப்பந்தி துடுப்பையும் உபயோகிக்கவேண்டி யிருந்தது. மற்றப்படி பாய்மரம் உபயோகித்தது நல்ல பலனையே தந்தது.

இதற்குள் லைட் ஹவுஸ் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பெரிதாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது. இப்பொழுது அநேகமாக அதன் நிறமும் கண்ணுககுப் புலப்பட்டது. வானத்தில் ஏதோ மங்கலான ஒரு நிழல்போல அது தெரிந்தது. இந்தச் சிறிய மங்கலான நிழலைக் காணுவதற்காக துடுப்புத் தள்ளுபவர் அடிக்கடி கரைப்பக்கம் திரும்புவதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

கடைசியில் ஒவ்வொரு அலையின் உச்சிக்கும் வந்த போது ஆடி அலைக் கழிந்து கொண்டிருந்த அந்தப் படகிலிருந்து அவர்கள் கரையைக் கண்ணால் காணமுடிந்தது. வானத்தின் பின்னணியில் லைட் ஹவுஸ் செங்குத்தான ஒரு நிழல்போல் தெரிந்தது. ஆனால் கரையோ கடலின் பரப்பில் ஒரு நிழல் போன்று நீளமாக உருவமற்று காட்சி யளித்தது ! ஒரு காகிதத்தையும்விட அவ்வளவு மேன்மையாக அந் நிழல் காணப்பட்டது. “ நாம் ‘நியூஸ்மீர்னா’ என்ற பகுதிக்கு நேராக வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது ” என்று சமையற்காரர் சொன்னார். அடிக்கடி சிறு சிறு கப்பல்களில் சென்று அந்தக் கரையில் இறங்கி அவருக்குப் பழக்கம் உண்டு. “காப்டன்! இந்தக் கரையிலிருப்பவர்கள் சுமார் ஒரு வருஷத்திற்குமுன்பே அங்கு உயிர் மீட்பு நிலையம் நடத்துவதைக் கைவிட்டு விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன் ” என்று அவர் கூறினார்.

“ அப்படியா ?” என்றார் காப்டன்.

சாற்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிற்கத் தொடங்கியது. எனவே சமையற்காரரும் நிருபரும் முன்னைக் காட்டிலும் இப்போது ஓயவு எடுத்துக்கொள்ள சாத்தியமாயிற்று. இருந்தாலும் கரையோரத்தில் படகு இருந்ததால் அலைகளின் மோதல்கள் அதிகமாகிக் கொண்டதான் இருந்தன. படகு இப்போது மேலே செல்லமுடியாமல் அலைகளின் நடுவே சிக்கித் தவித்தது. மறுபடியும் சிப்பந்தி அல்லது நிருபரில் யாராவது ஒருவர்துடுப்பு போடவேண்டி யிருந்தது.

கடலில் கப்பல் விபத்து நேருவதென்பதும் அதைக் கண்டு நடுங்குவதும் சந்தர்ப்பங்களைப் பொருத்து உள்ளன. விபத்தைச் சமாளிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் ஒன்றாகப் பயிற்சி பெற்று அவர்களும் நல்ல ஆரோக்கிய நிலையில் இருந்தால் கப்பல் விபத்தைப்பற்றிப் பயப்பட வேண்டியதில்லை. ஒரு உயிர் கூட சேதமாகாது. ஆனால் இந்தப் படகின் நிலை அத் தன்மையதல்ல. பிரயாணம் துவங்குவதற்கு முன்னாலேயே இரண்டு நாள் இரவும் பகலும் அந் நால்வரில் ஒருவராவது கொஞ்சம் கூட தூங்கவேயில்லை. மூழ்கிக் கொண்டிருந்த கப்பலிலிருந்து தப்பியவாள் தானே இந் நால்வரும். அந்தக் கப்பல் தளத்தில் அவர்கள் தப்புவதற்காக தாறுமாறாக ஓடிக் கொண்டிருந்த களேபரத்தில் சரியாக சாப்பிடக் கூட மறந்து விட்டனர்.

இந்தக் காரணத்தால் முன்னிட்டும் இன்னும் இதர காரணங்களுக்காகவும் நிருபர் சிப்பந்தி ஆகிய இருவரில் எவரும் இந்தச் சமயத்தில் துடுப்புப் போட விரும்பவில்லை. ‘படகு தள்ளுவது ஒரு வேடிக்கை விளையாட்டு என்று நினைப்பவர்கள் யார்தான் இருக்க முடியும்?’—இவ்வாறு நிருபர் ஆச்சரியப்பட்டார். படகு தள்ளுவது ஒரு தமாஷான காரியமே அல்ல, ஒரு கொடூரமான தண்டனை என்றே சொல்லவேண்டும். கோணல் வழிகளிலேயே தன் மூளையை உபயோகிப்பதில் சாமர்த்தியம் வாய்ந்த ஒரு மேதாவிக்கூட படகு தள்ளும் வேலையைத் தன் உம்புக்குத் தானே இழைத்

துக்கொள்ளும் ஒரு அநீதி என்பதைத் தவிர வேறு எந்த முடிவுக்கும் வரமாட்டார். படகு தள்ளும் “தமாஷ்” பற்றித் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை நிருபர் இவ்விதம் மற்றவர்களிடம் பொதுப்படையாக குறிப்பிட்டார். களைப்பின் மிகுதியால் அவர் இவ்வாறு சொல்லித் தன் ஆயாசத்தை வெளிப்படுத்தினார். மிகவும் களைப்படைந்த முகத்தோடு காணப்பட்ட சிப்பந்தியும் நிருபர் சொன்னதைக் கேட்டு அதை ஆமோதிப்பவர் போல இரக்கம் கலந்த ஒரு புன்னகை புரிந்தார். கப்பல் மூழ்குவதற்கு முன்பு அதன் யந்திர அறையில் அவர் ஏற்கனவே இரட்டிப்பு நேரம் காவல் புரிந்தவர்! அவர் அடைந்திருந்த களைப்பு எவ்வளவு என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்!

“படகைமெதுவாகவே செலுத்துங்கள்! உடம்பை அலட்டிக்கொள்ள வேண்டாம்! ஏதாவது கடல்பாறைகள் மீது மோதிவிட்டால் பிறகு நாம் நம்முடைய தேகவலிமையை யெல்லாம் சேர்த்து நீந்துப்படி ஆகிவிடும். ஆகையால் கொஞ்சம் நிதானமாகவே செல்லுங்கள்!” என்று காப்டன் சொன்னார். அவர்களது நிலையை அவர் நன்றாகவே உணர்ந்து கொண்டார்.

சிறிது சிறிதாக கடலுக்கு மேல் நிலப்பரப்பு தெரிய ஆரம்பித்தது முதலில் ஒரே கருங்கோடாகத் தெரிந்த இது போகப் போக கறுமையும் வெண்மையும் ஆகிய இரு கோடுகளாகத் தனித் தனியே பிரிந்து காணப்பட்டன—மரங்களும், மணற்பரப்பும்! கடைசியில் கரையில் ஒரு வீடு போல் ஏதோ தெரிவதாக காப்டன் சொன்னார் “அதுதான் அகதிகளின் விடுதி. நிச்சயம் சீக்கிரமே அங்குள்ளவர்கள் நம்மைப் பார்த்துவிட்டு எதிர்நோக்கி வருவார்கள்!” என்று சமையற்காரர் கூவினார்.

தொலைவில் இருந்த லைட்ஹவுஸ் இப்போது உயர்ந்து நன்றாகவே காணப்பட்டது. “ஒரு தூர திருஷ்டிக் கண்ணாடி மூலம் அவ்விடுதிக்காரர் நம்மைப் பார்த்தாரானால் இத்தனை நேரம் நம்மைக் கண்டிருப்பார். உயிர் மீட்புக்காரர்களிடமும் தகவல் கொடுத்திருப்பார்” என்று காப்டன் சொன்னார்,

“கப்பல் மூழ்கியது குறித்துக் கரையிலிருப்பவர்களுக்குச் செய்தி தெரிவிக்க, மற்றப் படகுகள் எதுவும் இது வரை கரை சேர்ந்திருக்காது. அப்படிச் சேர்ந்திருந்தால் இதற்குள் மீட்புப் படகு நம்மைத் தேடி வந்திருக்கும்” என்று சிப்பந்தி மெதுவான குரலில் இதுவரை உதவி வாராமைக்குக் காரணம் கூறினார்.

கடலிலிருந்து நிலப்பரப்பு மெதுவாகவும், அழகாகவும் உருவெடுத்தது. காற்று மறுபடியும் வீசியது. வடகிழக்குத் திசையிலிருந்து வீசிய காற்று இப்போது எதிர்ப்புறமாகத் தென் கிழக்கிலிருந்து வீசத் தொடங்கியது. கடைசியில் ஒரு விநோதமான சப்தம் படகிலிருந்தவர்களின் காதுக்கு எட்டியது. அலைகள், கரைமீது மோதுவதால் உண்டான சப்தமே அவ்விதம் மெல்லிய இடி முழக்கம்போல் கேட்டது. “பில்லி! இப்போது நாம் லீட் ஹவுஸை அடைவது சாத்தியமில்லை. படகைச் சிறிது வடக்குப் புறமாகத் திருப்பு” என்றார் காப்டன்.

“இன்னும் கொஞ்சம் வடக்குப் புறமாகவா?” என்று சிப்பந்தி கேட்டார்.

அதன் மேல் படகு மீண்டும் ஒருமுறை காற்றடிக்கும் திசையில் திரும்பி கடலை நோக்கியே செல்லத் தொடங்கியது. துடுப்புப் போடுகிறவர்களைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் இப்போது கரையைக் கண்ணால் கண்டார்கள். இவ்விதம் மேன் மேலும் கரை தெளிவாகத் தெரிய ஆரம்பித்து விட்டதால் அம்மனிதர்களின் மனத்திலிருந்த சந்தேகமும் பீதியும் நீங்கத் தொடங்கின. படகைச் சமாளிப்பது இன்னும் கூட கஷ்டமாக இருந்த போதிலும், அவர்களுடைய அமைதியான உற்சாகத்தை அது தடை செய்வதாக இல்லை. இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் அவர்கள் எப்படியும் கரையை அடைந்துவிடக் கூடும்.

படகின் ஆட்டத்தைச் சமாளிக்கக்கூடிய அளவுக்கு அவர்கள் இப்போது நன்றாகப் பழகி விட்டனர். காட்டுக் குதிரைபோன்ற அந்தப் படகை அவர்கள் சர்க்கஸ் காரர்களைப் போல பழக்கி வெகு திறமையுடன் செலுத்

தினார். உடல் முழுவதும் தொப்பமாக நனைந்துவிட்டதை உணர்ந்த நிருபர் தன்னுடைய சட்டைப் பையில் கையை விட்டுத் துழாவிப் பார்த்த போது அதில் எட்டு சுருட்டுகள் இருக்கக் கண்டார். அவைகளில் நான்கு கடல் தண்ணீரில் நனைந்திருந்தன. மற்ற நான்கும் கெடாமலிருந்தன. நெருப்புக் குச்சிக்காக சிறிது தேடியபோது, அவர்களில் ஒருவர், நனையாமலிருந்த மூன்று நெருப்புக் குச்சிகளை எங்கிருந்தோ எடுத்துக் கொடுத்தார். பிறகு, அந்த நான்குபேர்களும், தங்களுடைய சிறிய படகில் மிகவும் அலட்சியமாக பொழுது போக்கத் தொடங்கினர். கரை சேரப் போகும் குதூகலம் கண்களில் பிரதிபலிக்க அவர்கள் தங்கள் சுருட்டுகளை அனாயசமாக ஊதிய வண்ணம், மனித வர்க்கத்தின் நன்மை, தீமைகள் பற்றிய நினைவில் ஆழ்ந்திருந்தனர். ஒவ்வொருவரும் சிறிது தண்ணீர் கூட அருந்தனர்.

“ நீ குறிப்பிட்ட அகதிகள் விடுதியில் மனிதர்களின் நடமாட்டம் இருப்பதற்கான அறிகுறியே தென்படவில்லையே ” என்று சமையற்காரரைப் பார்த்து காப்டன் கேட்டார்.

“ அப்படியல்ல, அவர்கள் நம்மைப் பார்க்கவில்லை. என நினைக்கிறேன். அது விநோதமாகத்தான் இருக்கிறது ” என்றார் சமையற்காரர்.

அவர்களின் கண் முன்னால் நிலப்பரப்பு மிகவும் தாழ்ந்து விஸ்தாரமாகக்காணப்பட்டது. அந்தத் தாழ்ந்த மணற் பரப்பு சற்றுநேரத்திற்கெல்லாம் மேடும் பள்ளமுமாக தென்பட்டது. அதில் கரும் பசுமையான தாவர வர்க்கங்கள் நிறைந்திருந்ததையும் கண்டார்கள். அலைகள் கரைமேல் மோதும் சப்தம் இப்போது மிகத்தெளிவாகக் கேட்டது. சில சமயம் அலைகள் கரைமேல் பரவி ஓடும்போது ஏற்படக்கூடிய வெண்மை நுரைகள் கூட அவர்கள் கண்ணுக்குப் புலனாகியது. வானத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு ஒரு சிறிய வீடு கரையில் கருமையாகத் தோன்றியது. லைட் ஹவுஸ் இப்போது இன்னும் சிறிது உயரமாகத் தெரிந்தது. அதன் நிறமும் மங்கலாகக் காணப்பட்டது.

காற்றும் அலைகளும் சிற்றலைகளும் அந்தப் படகை இன்னும் வடக்காகத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தன. “அவர்கள் இன்னமும் நம்மைப்பாராதது மிகவும் ஆச்சரியமே!” என்றனர் அந்த மனிதர்கள். அலைகளின் ஓசை இப்போது சிறிது அடங்கிக் கேட்டது. எனினும் அந்த ஓசை கூட இடி முழக்கம்போல பலமாகத் தான் காதில் வந்து மோதியது. அலைகளின் மேல் படகு நீந்திச் சென்று கொண்டிருந்தபோது அம்மனிதர்கள் அதில் அமர்ந்த வண்ணம் அலைகளின் பேரிரைச்சலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். “நாம் நனைந்து போவது நிச்சயம்” என்று ஒவ்வொருவரும் சொன்னார்கள்.

எத்திசையிலும் 20 மைல் தூரத்திற்கு உயிர் பாதுகாப்பு நிலையம் எதுவும் இல்லை என்ற உண்மையை இங்கு குறிப்பிடுவது நல்லது. ஆனால் இந்த உண்மை அவர்களுக்குத் தெரியாது. அதன் விளைவாக அவர்கள், அந்தப் பிரதேசத்திலிருக்கும்படியான உயிர் மீட்பாளர்களின் கண் பார்வையைப் பற்றிக் கிண்டலாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். மிகவும் வெறுப்படைந்துபோன அவர்கள் வசவுச் சொற்களை அள்ளி வீசுவதில் ஒருவரை ஒருவர் மிஞ்சி விட்டார்கள்!

“நம்மை அவர்கள் பார்க்காதது பெரும் விந்தையே!” என்று மீண்டும் ஒருவர் சொன்னார்.

பழைய நாளில் இருந்த இரக்கத் தன்மை இப்போது அடியோடு மறைந்து விட்டது போலும்! கரையிலிருந்தவர்களின் செயலற்றத் தன்மை, கண்முடித்தனம், கோழைத்தனம் இவைகளைப் பற்றி எல்லாவகையிலும் கற்பனை செய்வது அவர்களுடைய தீவிரமான உள்ளங்களுக்கு அந்த சூழ்நிலையில் எளிதாக இருந்தது. ஜனக்கூட்டம் நிறைந்த நிலப்பரப்பு அதோ தான் இருக்கிறது! ஆனால் அதிலிருந்து எந்தவிதமான அடையாளமும் வரவில்லை! இதை நினைத்த போது அம்மனிதர்களுக்கு துக்கத்துக்கு மேல் துக்கமாக வந்தது.

“சரி, நாமே முயற்சி செய்து பார்க்கவேண்டியது தான் போலும். அதிக நேரம் இங்கு தங்கியிருந்தால்,

படகு முழுகிப் போன பிறகு நம்மில் எவருக்கும் நீந்துவ தற்குக் கூட சக்தி மிச்சம் இராது” என்று காப்டன் இறுதியாகக் கூறினார்.

எனவே, படகில் துடுப்புப் போட்டுக் கொண்டிருந்த சிப்பந்தி கரையை நோக்கி படகைத் திருப்பி நேராக செலுத்தத் தொடங்கினார். திடீரென்று அவர்க ளுடைய தசைகளில் புது உற்சாகத்தினால் முறுக்கேறியது. சிறிது நேரம் அவர்கள் சிந்தனை செய்தனர்.

“நாம் எல்லோரும் கரை சேரவில்லை யென்றால்— எல்லோரும் ஒன்றாகக் கரைசேரவில்லை யானால்—என்னுடைய முடிவைப்பற்றி யாருக்குத் தகவல் தெரிவிக்க வேண்டியது என்பதை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டாமா?” என்று காப்டன் கேட்டார்.

பிறகு அவர்களிடையே சில விலாசங்களும் எச்சரிக்கைகளும் பரிமாறிக்கொள்ளப்பட்டன. அவர்களின் மனத்தே பெரிய கொந்தளிப்பு இருந்ததை அவர்களின் தோற்றங்கள் பிரதிபலித்துக் காட்டின. வார்த்தைகள் மூலம் உள்ளக் கிளர்ச்சியை உருவாக்க வேண்டுமானால், கீழ்க்கண்டபடி தொகுத்துக் காட்டலாம். ஏ, கடல் காக்கும் தெய்வங்களே! நான் கடலில் முழுகிச் சாக வேண்டும் என்றிருந்தால்... முழுகிச் சாகத்தான் வேண்டும் என்று விதி இருந்தால்... எதற்காக இவ்வளவு தூரம் கரைக்குச் சமீபமாக என்னைக் கொண்டு வந்தீர்கள்? அதற்கு ஏங்கவேண்டும்! புனர் ஜன்மம் எடுக்கப் போகிறோம் என்றிருந்த சமயத்தில் விதி குறுக்கிட்டு என் மூக்கைப் பிடித்து மறுபடியும் கடலுக்கே இழுத்துக் கொண்டு போகிறதே! இது இயற்கைக்கு மாறான அநீதி அல்லவா? விதியாகிற இந்த முட்டாளப் பெண்ணால் இதைத் தவிர வேறு எதுவும் நன்மை செய்ய முடியாதென்னும் பட்சத்தில் மனிதர்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தின் பேரில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் உரிமையை அவளிடமிருந்து பறிக்கவேண்டும்! தன்னுடைய எண்ணம் தனக்கே தெரியாத பேதைதான் அவள்! என்னை மூழ்கடிக்க வேண்டுமென்று அவள் தீர்மானித்திருந்தால் ஆரம்பத்தில் கடல் மத்தியிலேயே அதைச் செய்

திருக்கக் கூடாதா? எனக்கு இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் இல்லாமல் போயிருக்குமே! எல்லாம் பைத்தியக்காரத்தனம்தான்—ஆ! அப்படியல்ல! என்னை மூழ்கடிக்க வேண்டும் என்று அவளால் எண்ணவே முடியாது! அதற்கு அவள் துணியவும் மாட்டாள். என்னை மூழ்கடிக்க அவளால் முடியாது—இவ்வளவும் செய்த பிறகு மேகக் கூட்டங்களை நோக்கி முஷ்டியை உயர்த்திக்காட்டி, “என்னை மாத்திரம் நீ மூழ்கடி! பிறகு நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் கேள்!” என்று அவர்களுக்குக் கத்த வேண்டும் போல் இருக்கும்.

இந்தச் சமயத்தில் வீசிய அலைகள் முன்னேவிடப் பலம் பொருந்தியவைகளாயிருந்தன. கொந்தளிக்கும் நுரைகளோடு அப்படியே படகின் மேல் கவிழ்ந்து அதைக்கப்பளீகரம் செய்து விடுவதுபோல் அவை தோன்றின. முன் கூட்டியே ஆயத்தம் செய்து கொள்வதற்கு அறிகுறியான ஒரு நீண்ட உறுமல் அவர்களின் பேச்சில் வெளிப்பட்டது. இந்த அலை உயரங்களைப் படகு கணத்தில் தாண்டிவிட முடியும் என்ற விஷயம் கடலில் பழக்கமில்லாத எந்த உள்ளத்தாலும் தீர்மானிக்க முடியாததாகும். கரை இன்னும் வெகு தூரத்தில் இருந்தது. படகுகளைச் சமாளிப்பதில் அந்தச் சிப்பந்தி மிகவும் தந்திரம் வாய்ந்தவர். அவர் சொன்னார்—“தோழர்களே! படகு இனி மூன்று நிமிஷத்திற்கு மேல் தாங்காது. நீந்திச் செல்வதற்குக் கூட நாம் வெகு தூரத்தில் இருக்கிறோம். காப்டன்! படகை மறுபடியும் கடலுக்கே கொண்டு செல்லட்டுமா?”

“ஆம்! செல்” என்றார் காப்டன்.

அவர் அடுத்தடுத்துப் பல தந்திரங்களைக் கையாண்டார். தன்னுடைய துரிதமான படகோட்டும் திறமையினால் அலைகளுக்கு நடுவில் படகைத் திருப்பி மீண்டும் கடலுக்கே செலுத்திச் சென்றார்.

உழுது விட்ட நிலம் போல் காட்சியளித்த கடல் பரப்பின் மேல் படகு எழும்பிக் குதித்தவாறே ஆழ் கடலை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தபோது சிறிது மேளனம் நிலவியது. பிறகு மந்தமான அந்தச் சூழ்

நிலையில் யாரோ பேசினார். “எப்படியும் இதற்குள் கரையிலிருந்து அவர்கள் நம்மைப் பார்த்திருப்பார்கள்” என்றார் அவர்.

ஒரே அந்தகாரமாய்க் கிடந்த அந்த ஏகாந்தமான வெளியில், கிழக்குத் திசையை நோக்கி எதிர்காற்றில், கடற்பறவைகள் சாய்வாகப் பறந்து சென்று கொண்டிருந்தன. திடீரென்று தென் கிழக்குத் திசையில் புயல் காற்றுடன் மங்கலான மேகப் படலமொன்று திரண்டெழுந்தது. எரியும் வீட்டிலிருந்து வரும் சிவப்பு கலந்த புகையைப் போல அம்மேகப்படலம் தோற்றமளித்தது.

“அந்த உயிர் மீட்பாளர்களைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? அவர்களுக்குத் தகவல் அறிவிக்கிறவர்கள் யாரும் இல்லையோ?” இது ஒருவரின் கேள்வி.

“அவர்கள் நம்மைப் பார்க்கவில்லை! வேடிக்கை தான்!” இது மற்றவரின் பதில்.

“ஒரு வேளை நாம் இங்கு விளையாடுவதற்காக வந்துள்ளோம் என்று அவர்கள் நினைக்கக்கூடும்! மீன்பிடிக்கிறோம் என்றுகூட நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்!! அல்லது நம்மைப் படு முட்டாள்கள் என்று நினைத்திருக்கலாம்!!!”

அந்த மாலைப் பொழுது அவர்களுக்கு மிக நீண்டதாகத் தோன்றியது. திசை மாறி வந்த அலை ஒன்று அவர்கள் இருந்த படகைத் தெற்குப் புறமாக ஒதுக்கித் தள்ளப் பார்த்தது. ஆனால் காற்று படகை வடக்குப் பக்கம் தள்ளியது. வெகு தூரத்தில் கடற்கரையும் கடலும், வானமும் ஒன்றாகக் கூடிப் பெரியதொரு கோணத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த இடத்தில் ஒரு நகரம் உள்ளது என்பதைக் குறிக்கும் வகையில் சில புள்ளிகள் தெரிந்தன.

“செயின்ட் அகஸ்டைன் தான், இல்லையா?”

காப்டன் தன் தலையை அசைத்தார். “மஸ்கிடோ இன்லெட் பிரதேசத்திற்கு மிகவும் அருகாமையில்தான் உள்ளது” என்றார்.

சிப்பந்தியும், திருபருமாக மாறி மாறிப் படகைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அது மிகவும் களைப்பை

உண்டாக்கும் காரியமாக இருந்தது. ராணுவத்தில் சேருகிறவர்களின் உடல் எவ்வளவு சிரமத்தைத்தாங்க முடியும் என்பதை வரையறுத்துக் காட்டும் ஒரு புத்தகத்தில் இருந்த குறிப்புகளைக் காட்டிலும் அதிக அளவு சிரமத்தை தாங்க மனித உடம்பால் முடியும் என்பதை அவர்களுடைய கடினமான உழைப்பு நிரூபித்துக் காட்டியது. அந்தப் படகுக்குள் ஒரு சிறிது இடம்தான் இருந்தது. எனினும் அதுவே கணக்கில்லாத தசைக்கோளாறுகளையும், சுளுக்கு, மூட்டுநழுவுதல், பிடிப்புமுதலிய பிணிகளையும் உண்டாக்கப்போதுமான அரங்கமாக விளங்கியது.

“பில்லி! நீ எப்பொழுதாவது படகுதள்ள விரும்பியது உண்டா?” என்று நிருபர் கேட்டார்.

“ஐயோ! வேண்டாம் அந்தப்பேச்சையே விட்டுத் தள்ளு!” என்றார் சிப்பந்தி.

படகின் தளத்தில் போய் படுப்பதற்காக துடுப்புப் போடும் இடத்தை விட்டு எழுந்து சென்றவர்கள் அப்படியே அடித்துப் போட்டது போல விழுந்தார்கள். அப்போது வேறு எதிலும் அக்கரை கொள்ள நினையாதவர்கள் ஒரு சுண்டு விரலை அசைக்க வேண்டுமென்றாலும் ‘ஐயோ’ என்று கதறக்கூடிய நிலையிலிருந்தார்கள். படகின் உட்புறத்தில் கீழே ஜில்லென்ற கடல் தண்ணீர் அங்கு மிங்கும் பரவி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தத் தண்ணீரில் தான் அவர் படுக்க வேண்டியிருந்தது. படகு தள்ளுபவரின் ஆசனத்தில் தலையை வைத்துப் படுத்திருப்பார். சுழன்று வரும் அலையின் நாக்குகள் படகினுள் வந்து விழும்போது அவருடைய தலைக்கும் அலைகளுக்கும் ஒரு அங்குல இடை வெளிதான் இருக்கும். சில சமயம் பேரிரைச்சலோடு கூடிய ஒரு அலை படகினுள் பாய்ந்து, கீழே விழுந்து கிடப்பவரின் உடலை மீண்டும் ஒரு முறை நன்றாக நனைத்து விடும் எனினும் கீழே படுத்திருப்பவரை எவ்விதக் கவலைக்கும் உள்ளாக்குவதில்லை. படகு கவிழ்ந்தால் கடல்மேல அவர் இன்னும் சௌகரியமாக இருக்க முடியும் என்பது என்னவோ நிச்சயம். கடல் பரப்பை ஒரு மெத்தை விரிப்புப்போல் அவர் நினைக்கக் கூடும்.

“அதோ பாருங்கள் ! கரைமேல் ஒரு ஆள் நிற்பது தெரிகிறது !”

“எங்கே !”

“அதோ ! அந்த இடத்தில்தான் ! தெரிகிறதா ?”

“ஆம் ! நிஜந்தான் ! கரையோடு நடந்து செல்கிறான்.”

“இப்போது பாருங்கள் ! அவன் நின்று நம்மைக் கவனிக்கிறான் !”

“நம்மை நோக்கிக் கையை வீசுகிறான் !”

“ஆம் ! நிச்சயமாக நம்மை நோக்கித்தான் கையை வீசுகிறான் !”

“ஆம். நமக்குக் கதிமோட்சம் வந்து விட்டது. இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் நமக்காக ஒரு படகு வந்து சேரும்.”

“இப்போது ஓடுகிறான் ! அதோ ! அந்த வீட்டிற்குத்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறான் !”

அடைய முடியாத நிலையிலிருந்த அந்தக் கடற்கரை, கடற்பரப்பையும் விடத் தாழ்வாக இருந்ததால், கரும் புள்ளி போலத் தெரிந்த அவ்வுருவத்தைத் தெளிவாகப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் பிரயாசைப்பட்டுத் தேடவேண்டியிருந்தது. கடலில் ஒரு தடிக்கம்பு மிதப்பதைக் காப்டன் பார்த்தார். உடனே படகை அங்கு செலுத்திக்கொண்டு சென்றனர். அதிருஷ்டவசமாகப் படகில் ஒரு துவாலை கிடந்தது. அதைத் தடிக்கம்பு ஒன்றின் நுனியில் கட்டி உயரே தூக்கி அசைத்தார் காப்டன். துடுப்புப் போட்டுக் கொண்டிருந்தவர் திரும்பிப் பார்க்கத் துணிய வில்லை. எனவே அவர் கேள்விகள் மூலமே தன் ஆவலைத் தணித்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

“அவன் இப்போது என்ன செய்கிறான் ?”

“மீண்டும் அவன் அசையாமல் நின்று கொண்டு பார்க்கிறான் என நினைக்கிறேன். அதோ, மறுபடியும் போகிறான்—அந்த வீட்டை நோக்கி—இப்பொழுது மீண்டும் நின்று விட்டான்”

“நம்மை நோக்கிக் கையை வீசுகிறானா ?”

“இல்லை ! இப்போது வீசவில்லை !”

“அதோ, பார்! இன்னொரு மனிதன் வருகிறான்.”

“ஓடிக்கொண்டிருக்கிறான்.”

“அவனையே கவனி! கவனிக்கிறாயா!”

“அட! அவன் ஒரு சைக்கிளில் போகிறான். இப்பொழுது இன்னொருவனை சந்திக்கிறான். இரண்டு பேரும் நம்மை நோக்கிக் கையை வீசுகிறார்கள்!”

“கரையை நோக்கி ஏதோ வருகிறது!”

“அது என்ன?”

“ஒரு படகுபோல் காணப்படுகிறது!”

“ஏன்! நிச்சயமாய்ப் படகுதான்!”

“படகு ஒன்றுமில்லை! சக்கரங்கள் இருக்கின்றன பார்!”

“ஆமாம்! அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு வண்டியில் அதை வைத்துக் கரைக்கு இழுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.”

“அது உயிர் மீட்புப் படகுதான்! நிச்சயம்!”

“இல்லை! கடவுள் மீது ஆணை! அது ஒரு பிரயாணிகள் பஸ்.”

“அது உயிர் மீட்புப் படகுதான் என்று நான் உனக்குக் கூறுகிறேன்!”

“இல்லவே இல்லை! பிரயாணிகள் பஸ்தான்! நான் அதைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது. உனக்குத் தெரிகிறதா, பார், ஏதோ ஹோட்டலைச் சேர்ந்த பிரயாணி பஸ்களில் ஒன்று தான் அது!”

“ஆ! ஆமாம்! நீ சொல்வது விதியைப்போன்று உண்மையே! பிரயாணிகள் பஸ்தான்! அதை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்று நீ நினைக்கிறாய்? சுற்றிலும் சென்று உயிர் காப்பாளர்கள் ஏற்றிக் கொண்டு வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்! எப்படி?”

“அப்படியும் இருக்கலாம்! அதோ பார்! ஒருவன் ஒரு சிறிய கருப்புக்கொடியை ஆட்டுகிறான். அவன் அந்தப் பஸ்ஸின் படிகளில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். மற்ற இருவரும் அதோ வருகிறார்கள். இப்பொழுது எல்லோரும் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

கிறார்கள். கொடி வைத்துக் கொண்டிருப்பவனைப் பார்! அவன் அதை இப்போது ஆட்டவில்லையே!”

“அது ஒரு கொடியா! இல்லை போல் தோன்றுகிறதே! அது அவனுடைய கோட்டு. ஆம், நிஜமாக அவனுடைய கோட்டுத்தான்.”

“ஆம்! அவனுடைய கோட்டுத்தான். அதை அவன் கழற்றித் தலைக்கு மேல் வீசுகிறான். ஆனால், உனக்கு அவன் அப்படி வீசுவது தெரிகிறதா?”

“ஓ! அங்கு உயிர் காக்கும் நிலையம் எதுவுமில்லை என்று நினைக்கிறேன். குளிர்கால வாஸத்திற்காக வந்திருப்பவர்கள் தங்கியிருக்கும் ஹோட்டல் ஒன்றின் பஸ்தான் அது. நாம் முழுகுவதை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக அவர்களை ஏற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறது அது!”

“அதோ, அந்த முட்டாள் கோட்டைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு என்ன சைகை செய்கிறான்! அது எதைக் குறிக்கிறது? சொல், பார்க்கலாம்!”

“நம்மை வடக்கு நோக்கிச் செல்லும்படி கூற அவன் முயற்சிக்கிறான் எனத் தோன்றுகிறது. அங்கே ஒருகால் ஏதாவது உயிர் மீட்பு நிலையம் இருக்கக் கூடும்.”

“அதெல்லாம் இல்லை! நாம் மீன் பிடிக்கிறோம் என்று அவன் நினைக்கிறான். நமக்கு உற்சாகமுட்டுவதற்காக கையை வீசுகிறான். ஆ! அதைப்பார், பிலலி!”

“நல்லது! அந்த அடையாளங்களைக் கொண்டு ஏதாவது ஊக்க முடியும் என்று நான் நினைக்கிறேன்! அவன் சொல்ல விரும்புவது எதுவாக இருக்கும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?”

“அவன் எதுவும் சொல்ல நினைக்கவில்லை! நம் மோடு விளையாடுகிறான்! அவ்வளவுதான்!”

“சரி! நம்மைக் கரையை நோக்கித்தான் வரச் சொல்கிறானே; அல்லது ஆழ் கடலுக்குப் போய்க் காத்திருக்கும்படி கூறுகிறானே; வடக்கே போகச் சொல்கிறானே, தெற்கே போகச் சொல்கிறானே; அல்லது நரகத்திற்கே தான் போகச் சொல்கிறானே; அம்மாதிரி

ஏதேனும் உட்கருத்திருந்தால், அவன் கோட்டை வீசுவதற்கு அர்த்தமிருக்கும். ஆனால், அதோ பார், அவனை! சும்மா நின்றுகொண்டு, கோட்டை சக்கரம்போல் சுழற்றுகிறானே! கழுதைப்பயல்!”

“அதோ, இன்னும் அதிகப் பேர் வருகிறார்கள்!”

“இப்போது ஒரு பெரிய கூட்டமே கூடிவிட்டது. அதோ! அது ஒரு படகுதான், இல்லையா?”

“எங்கே! ஒஹோ! நீ காட்டுமிடத்தில்தான் நானும் பார்க்கிறேன். இல்லை! அது ஒன்றும் படகு இல்லை!”

“அந்த ஆள் தன் கோட்டை இன்னும் சுழற்றிக் கொண்டுதானிருக்கிறான்!”

“அவன் அப்படி செய்வதை நாம் பார்க்க விரும்புகிறோம் என்று நினைக்கிறான் போலும்! அதை ஏன் அவன் விட்டுத் தொலைக்கவில்லை? அர்த்தமற்ற செய்கைதான்!”

“அது எனக்குத் தெரியாது. நம்மை வடக்கே போகும்படி செய்ய அவன் முயற்சிக்கிறான் என்று நான் நினைக்கிறேன். அங்கே ஏதோ ஒரு இடத்தில் உயிர் மீட்பு நிலையமிருக்கிறது என்பதைத்தான் அது குறிப்பிடுகிறது!”

“அவன் இன்னும் சளைக்கவில்லை! அதோ பார், அவன் சுற்றுவதை!”

“எவ்வளவு நேரம் தான் அப்படிச் சுற்றுவானோ, எனக்கு அதிசயமாக இருக்கிறது. எப்பொழுது நாம் அவன் கண்களில் பட்டமோ, அப்பொழுது முதற்கொண்டே அவன் தன் கோட்டைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். முட்டாளாய்! ஏன் சில மணிதார்களுடன் ஒரு படகை வரச்செய்யவில்லை? மீன் பிடிக்கும் படகுகளில் பெரிதாக ஒன்று இருந்தாலும் போதும். இந்த இடத்திற்கு வந்து சேர முடியும். ஏன் அவன் ஏதாவது செய்யக் கூடாது?”

“ஓ! இப்பொழுது எல்லாம் சரியாகி விட்டது.”

“அவர்கள் நம்மைப் பார்த்து விட்டபடியால், இன்னும் சற்று நேரத்திற்குள் நமக்காக ஒரு படகைக் கொண்டு வந்து விடுவார்கள்.”

அடி வானத்தில் மெல்லிய மஞ்சள் புகைப்படலம் ஒன்று கிளம்பியது. கடலின்மேல் படிந்த நிழல்கள் சிறிது சிறிதாகக் கறுத்துக்கொண்டே வந்தன. காற்று குளுமையை வாரிக்கொண்டு வந்து வீசியது; கடலிலிருந்தவர்களின் உடல் முழுவதும் குளிரால் நடுங்க ஆரம்பித்தது.

நெஞ்சிலிருக்கும் கலக்கம் குரலில் தொனிக்க, “அடக் கடவுளே! நாம் இங்கேயே தவித்துக் கொண்டிருக்க நேரிட்டு விட்டால்! இரவு பூராவும் நிர்க்கதியாகக் கிடக்கும்படி ஆகிவிட்டால்...” என்று ஒருவர் சொன்னார்.

“ஊஹும்! இரவு முழுவதும் நாம் இங்கு தங்கும் படியிராது. கவலை வேண்டாம். அவர்கள் இப்போது நம்மைப் பார்த்து விட்டார்கள். நம்மைத் தொடர்ந்து வருவதற்கு வெகு நேரம் பிடிக்காது.”

கரையில் இருட்டவாரம்பித்து விட்டது. கோட்டைக் கையால் சுற்றியபடி யிருந்த மனிதன் அவ்வந்த காரத்தில் மூழ்கி விட்டான். பஸ்ஸும், ஜனக்கூட்டமும் கூட இருளோடு கலந்துவிட்டன. கடலில் அலைச் சிதறல்கள் படகின் பக்கவாட்டில் பேரிரைச்சலுடன் மோதும் போது, படகிலிருந்தவர்கள், சூடு போடப்பட்டவர்களைப் போல் நடுங்கியவாறே, அலைகளைத் தூற்றினர்.

“கோட்டை வீசிக்கொண்டிருந்த அந்தக் கயவாளிப் பயல் மட்டும் என் கைகளில் அகப்பட்டால்—! ஒங்கி ஒரு உதைகொடுக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது!”

“ஏன்? அவன் என்ன செய்தான்?”

“ஒன்றுமில்லை! ஆனால், அவனுக்கென்ன, அவ்வளவு உற்சாகம்!”

இதற்கிடையில், சிப்பந்தி படகைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். பிறகு, அவரும் நிருபருமாக மாறி மாறிப் படகு தள்ளினர். இருண்ட முகத்துடன் காணப்பட்ட அவர்கள், முன்னால் குனிந்தபடி யந்திரம் போல மாறி மாறித் துடுப்புகளைப் போட்ட வண்ணமிருந்தனர். தென் பக்கத்து அடிவானத்தினின்றும்

லைட்ஹவுஸின் உருவம் மறைந்து, அது இருந்த இடத்தில் இப்போது ஒரு மங்கிய நட்சத்திரம் கடலிலிருந்து எழும்பியது போலத் தோன்றியது. மேற்குத் திசையில், வானத்தில் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த கோடுகள், கவும் இருளில் மறைந்து கொண்டு வந்தன. நிலப்பரப்பு மறைந்து விட்டதெனினும், கரை அருகிலிருப்பதை அதன் மீது மோதும் அலைகள் புலப்படுத்தின.

“ ஏ! கடல் காக்கும் தெய்வங்களே! நான் மூழ்கிச் சாக வேண்டும் என்று இருந்தால்... நான் மூழ்கிச் சாக வேண்டும் என்று விதி இருந்தால்... எதற்காக இவ்வளவு தூரம் கரைக்குச் சமீபமாக வர வேண்டும்! அதற்கு ஏங்க வேண்டும்? புனர் ஜன்மம் எடுக்கப் போகிறோம் என்றிருந்த சமயத்தில் விதி குறுக்கிட்டு என் மூக்கைப் பிடித்து மறுபடியும் கடலுக்கே இழுத்துக் கொண்டு போகிறதே!”

படகில் தண்ணீர் பீப்பாய் மேல் சாய்ந்துகொண்டு பொறுமையுடனிருந்த காப்டன், சில சமயம் துடுப்புத் தள்ளுகிறவரிடம், “ படகை நேராகச் செலுத்து,” என்று சொல்லவேண்டி யிருந்தது.

படகிலிருந்த மற்றவர்களும் அதையே சொன்னார்கள்.

அந்திப் பொழுது மிக அமைதியாக இருந்தது. துடுப்புக்காரரைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் படகின்தளத்தில் அடித்துப் போட்டதுபோல் கிடந்தனர். துடுப்புப் போடுபவர், தன்னை நோக்கிப் பயங்கரநிசப்தத்துடன் எழும்பி வந்து கொண்டிருந்த கருமையான அலைகளையும், சற்று நேரத்துக்கு ஒரு முறை அந்த அலைகளின் உச்சி எழும்பிய குமுறல் சப்தத்தையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சமையற்காரர் படகு தள்ளும் ஆசனத்தின் மேல் தலை வைத்துப் படுத்திருந்தார். தன் முகத்தருகே வந்து பாயும் அலைத் துளிகளை அசிரத்தையாகப் பார்த்த வண்ணம், ஏதோ யோசனைகளில் ஆழ்ந்திருந்தார். கடைசியாக, ஏதோ கனவில் முணுமுணுப்பது போல் அவர் பேசினார்; “ பில்லி! உனக்கு மிகவும் பிடித்த சாப்பாடு எது?”

“சாப்பாடு! சாப்பாடா! அம்மாதிரி விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசாதே!” என்று நிருபரும், சிப்பந்தியும் எரிச்சலுடன் ஒரே சமயத்தில் கூறினர்.

“நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தது என்ன வென்றால், பன்றிக்கறி, ரொட்டித் துண்டுகள்...” இவ்வாறு அடுக்கிக் கொண்டே போனார், சமையற் காரர்.

நடுக்கடலில், திறந்த படகு ஒன்றில் இருந்து கொண்டு இரவைக் கழிப்பதென்றால் மாளவே மாளாது! நன்றாக இருட்டிய பிறகு, தென் திசையில் தெரிந்த வெளிச்சத்தின் ஜோதி கடல் பரப்பின் மேல் தங்கப் பாளையப் பிரதி பலித்தது! வடக்குத் திசையின் அடிவானத்தில் இப்போது ஒரு புதிய வெளிச்சம்— கடற்பரப்பின் கோடியில் நீல நிறமான ஒளிக்கதிர்— தோன்றியது. இவ்விரு வெளிச்சங்களுமே இப்பரந்த உலகில் அவர்களுக்குத் துணையாக நின்றன! மற்றப்படி அவர்கள் கண்டதெல்லாம் வெறும் அலைக்கூட்டங்களைத் தவிர வேறு எதுவுமில்லை.

படகின் பின் பக்கத்தில் இருவர் முடங்கிக் கிடந்தார்கள். படகை ஒட்டுபவர் தன்னுடைய கால்களைக் கீழே படுத்துக் கொண்டிருந்த சகாக்களின் உடலோடு உராசி, அவர்கள் உடலின் உஷ்ணத்தினால் தங்கள் கால்களையும் உஷ்ணமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். படகில் அவர்களுக்குள் இருந்த இடைவெளி குறுகி இருந்ததால் இதை விட தாராளமாக இருக்க முடிய வில்லை. படகிலிருந்தவர்களின் கால்கள் படகு தள்ளும் ஆசனத்தின் கீழே காப்டனின் கால்களையும் தொடும் அளவுக்கு நீண்டு கிடந்தன. களைத்துப் போயிருந்த துடுப்புக்காரர் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் சில சமயம், அந்தஇரவில் படகில் பனிக்கட்டிபோல் குளிர்ச்சியான அலைகள் வந்து வீழத்தான் செய்தன. அப்போது அவர்களின் உடம்பு பூராவும் மற்றுமொருமுறை அந்தக் குளிர் ஜலத்தில் ஊறும். ஒரு கண நேரம் அவர்கள் தங்களுடைய உடலை முறுக்கியபடியே முன்குவார்கள், பிறகு மீண்டும் தூக்கம், ஆழ்ந்த தூக்கம் தான்!

படகு அசைந்து ஆடும்பொழுதெல்லாம் அவர்களைச் சுற்றிலும் தண்ணீர் பரவி ஓடும்.

நிருபர், சிப்பந்தி இருவரும் செய்து கொண்ட திட்டத்தின்படி, ஒருவர் தன சகதியெல்லாம் ஓயும் வரை படகு தள்ளியபிறகு, படகின் தளத்தில் தண்ணீர்மேல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தவரை எழுப்ப வேண்டும்.

தன்னுடைய தலை ஆடி விழும்வரை சிடபந்த் படகு தள்ளினார். பிறகு அவரை வெல்லும் தூக்கம் அவரது இமைகளை மூடச் செய்தது! அதற்கு மேலும் சிறிது படகு தள்ளிய பிறகு, படகின் அடி தளத்தில் படுத்திருந்த ஒருவரைத் தட்டி அழைத்து “எனக்குப் பதிலாக நீ கொஞ்சம் படகு தள்ளுகிறாயா?” என்று கேட்டார்.

“ஓ! தாராளமாக, பில்லி!” என்றவாறே நிருபர் விழித்துக் கொண்டு மெதுவாக ஊர்ந்து உட்காரும் இடத்தை அடைந்தார். இருவரும் வெகு ஜாக்கிரதையாக இடம் மாறினர். தண்ணீர் மேல் சமையற்காரருக்குப் பக்கத்தில் நெருங்கிப் படுத்துக் கொண்ட சிப்பந்தி அந்தக் கணமே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டதாகக் காணப்பட்டார்.

கடலின் அந்தக் குறிப்பிடத்தக்க ஆக்கிரோஷம் இப்போது அடங்கிவிட்டது. அலைகள் சீறல் இல்லாமல் வந்து கொண்டிருந்தன. அலைகளின் மோதல் காரணமாகப் படகு கவிழ்ந்து விடாமல் அதை நேர் முகமாகச் செலுத்துவதும், அலைகள் படகைத் தாண்டிச் செல்லும்போது அவற்றின் சிதறல்கள் படகுக்குள் புகாமல் தடுப்பதும் துடுப்புப் போடுகிறவரின் முக்கிய கடமை. நிசப்தமாக இருந்த அந்தக் கரிய அலைகளை இருளில் காண்பதே அரிதாக இருந்தது. படகு தள்ளுபவர் உணர முடியாத வகையில் அவை வந்து படகின் மேல் தாக்கின.

தாழ்ந்த குரலில் காப்டனை விளித்துக் கூறினார் நிருபர். “காப்டன்! வடக்கில் தெரியும் வெளிச்சத்தை நோக்கிப் படகைச் செலுத்தட்டுமா?” காப்டன் விழித்துக் கொண்டிருந்தாரா என்பது நிருபருக்குத் தெரி

யாது. அந்த 'இரும்பு மனிதன்' எப்பொழுதுமே விழித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தான் தோன்றியது.

அதே நிதானமான குரல் நிருபரின் கேள்விக்குப் பதிலளித்தது. "நேர் வடக்குக்கு அப்பால் சிறிதுதூரம் தள்ளிப் படகைச் செலுத்து".

சமையற்காரர் தன்னைச் சுற்றி ஒரு 'மிதக்கும் பெல்ட்'டைப் பிணைத்துக் கொண்டு படுத்திருந்தார். இந்தக் கோணங்கி ஏற்பாட்டின் மூலம், முடிந்த அளவுக்கு அவர் கத கதப்பாகப் படுத்துக்கொண்டிருக்க முடிந்தது. படகு தள்ளிவிட்டு வந்து கீழே படுத்துக்கொள்ளுபவரின் பற்கள் குளிரினால் ஒன்றோடொன்று தந்தி அடித்துக் கொண்டிருந்த சமயம், இந்த சமையற்காரர் ஒரு எரியும் அடுப்பைப்போல 'கத கத' வென்றிருந்தார்.

படகு தள்ளிக்கொண்டிருந்தபோது நிருபர், தன்கால்களின் கீழே படுத்திருந்த இருவரையும் கவனித்தார். சமையற்காரரின் கை சிப்பந்தியின் தோள் பட்டையைச் சுற்றிப் பின்னியிருந்தது. உடலை சிறிதளவு மட்டும் மூடக்கூடிய உடைகளுடன் களைப்படைந்த முகங்களோடு கிடந்த அவர்கள், கடலின் குழந்தைகளெனக் காட்சியளித்தனர்! மரத்தில் செதுக்கப்பட்ட சித்திரங்களைப் போல் இருந்தது, அவர்கள் பின்னிக் கிடந்த காட்சி!

திடீரென்று அலை உறுமும்சப்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு அலை பேரிரைச்சலுடன் படகினுள் பாய்ந்தது. 'மிதக்கும் பெல்ட்' அணிந்திருந்த சமையற்காரர் அந்தத் தண்ணீரில் மிதக்காமல் இருந்தார் என்றால் அது ஆச்சரியமே! அவர் இன்னும் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் சிப்பந்தி மட்டும் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, திடீரென்று ஏற்பட்ட ஜில்லிப்பினால் நடுங்கியவாறே கண்களைக் கசக்கினார். தன் அஜாக்கிரதைக்காக நிருபர் வருத்தப்பட்டார்.

"ஓ! நான் மிகவும் வருந்துகிறேன் பில்லி!" என்றார் அவர்.

"பரவாயில்லையப்பா!" என்று கூறிவிட்டு சிப்பந்தி மீண்டும் படுத்துத் தூங்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

இப்போது காப்டன் கூடத் தூங்கிவிட்டதாகத் தெரிந்தது. பரந்த அந்தக் கடலில், தான் ஒருவனே மிதந்து கொண்டிருப்பதைப் போன்ற உணர்வு நிருபருக்கு ஏற்பட்டது. அலைகளுக்கு மேலாக வந்த காற்றின் ஆதிக்கம் வெகு தீவிரமாக இருந்தது. சாவை விட அது துக்ககரமாக இருந்தது!

படகின் பின்புறத்தை ஒட்டி நோக்கிப் போல் தண்ணீரில் ஏதோ சல சல வென்ற சப்தம் பலமாகக் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து கருமையான அந்த நீர்ப்பரப்பில் நீல நிற ஜோதிபோல் ஏதோ பளிச்சிட்டது. ஒரு பெரிய கத்தியைப் போலத் தெரிந்தது.

நிருபர் “ஆ!” வென்று வாயைப் பிளந்தவண்ணம் கடலை நோக்கினார்! அவ்விதம் நோக்கிய சமயம் கடலில் வெறும் அமைதி நிலவியது.

பிறகு திடீரென்று மறுபடியும் நீரைக் கிழிப்பது போன்ற சப்தம் கேட்டது. மீண்டும் நீலநிற ஜோதி தெரிந்தது. இப்பொழுது படகுக்கு அருகாமையில் ஒரு துடுப்பினால் எட்டக்கூடிய தூரத்தில் அது தெரிந்தது. ஒரு பிரம்மாண்டமான மீனின் செதில்களை நிருபர் கண்டார். தண்ணீரில் நிழல்போல் அதிவிரைவாகத் துள்ளிச் சென்றபோது அதன் செதில்கள் பளிங்குபோன்ற நீர்த்திவலைகளை வாரியிறைத்தன. பிரகாசமானதொரு ஜோதியை வீசிவிட்டு அது மறைந்தது.

நிருபர் தலையைப் பின்புறம் திருப்பி தோள்பட்டைக்கு மேலாக காப்டனைப் பார்த்தார். காப்டனின் முகம் மறைந்திருந்தது. அவர் தூங்குவது போல் காணப்பட்டார். பிறகு தளத்தில் படுத்திருந்த தன் சகாக்களை—கடலின் குழந்தைகளைப் பார்த்தார். அவர்கள் நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். தன்மீது இரக்கம் காட்ட யாருமே இல்லாததால் நிருபர் படகின் ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து நீர்ப்பரப்பை நோக்கிக் குனிந்த வாறு ஏதோ வாய்க்குள் சபித்துக்கொண்டார்.

செதில்களுடன் காணப்பட்ட அந்த மீன் படகின் அருகாமையை விட்டு அகலவில்லை. முன்புறமோ, அல்லது பின்புறமோ, இடதுபுறமோ அல்லது வலது

புறமோ, அடிக்கடி அல்லது விட்டுவிட்டு மின் வெட்டி னாற்போல் அது பளிச்சிட்டுக்கொண்டிருந்தது. கறுமையான அதன் செதில்கள் எழுப்பிய 'விர'ரென்ற சப்தமும் காதில் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. அது னுடைய வேகமும் சக்தியும் அதிசயப்படத் தகக வகையில் இருந்தன. ராட்சஸ உருவம் கொண்டு, கூர்மையான கத்தியைப் போல் கடல் பரப்பைக் கிழித்துச் சென்றது-ஆம். அது ஒரு சுரமீன்தான்!

உல்லாசமாகப் பொழுதுபோக்க வந்தவராக இருந்தால் இந்நிலையில் அவருக்கு எவ்வளவு பயம் ஏற்பட்டிருக்குமோ அந்த அளவுக்குக்கூட அவர் இப்போது பயம் கொண்டவராகத் தெரியவில்லை. கடல்மீது மந்தமான பார்வையைச் செலுத்தியவண்ணம் இருந்தார் அவர்.

அந்தச் சுரமீனைக் கண்டதும் உண்டான பீதியை தான் மட்டும் தனியாக இருந்துகொண்டு அனுபவிக்க அவர் விரும்பவில்லை. சந்தர்ப்ப வசத்தினால் தன் சகாக்களில் யாராவது விழித்துக் கொண்டு தன்னுடன் துணையாக இருந்தால் அவருக்கு அந்த சமயத்திற்குச் சற்று ஆறுதலாக இருக்குமே என்று ஆசைப்பட்டார். ஆனால் காப்டனே தண்ணீர்ப் பீப்பாய் மீது சாய்ந்தபடியே அசையாமல் தூங்கி வழிந்தார். சிப்பந்தியும் சமையற்காரரும் படகின் அடிப்பாகத்தில் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

மீண்டும் ஒரு மனப்பிராந்தி! “நான் ஒருகால் முழுகிப்போக நேர்ந்தால்—! முழுகிவிட்டால்! ஐயோ! கடல்காக்கும் தெய்வங்களே! நான் சாகவேண்டிய வகை இருக்கும்பட்சத்தில் இவ்வளவு தூரம் என்னைக் கொண்டுவருவானேன்? கரையைக் கண்ணில் காட்டி விட்டுக் கரைக்காக ஏங்கும்படி செய்வானேன்?”

சோகமயமான அந்த இரவில், அநீதி என்று கூடப் பாராமல் தன்னைக் காவு கொள்வதே அத்தூர்த்தேவதை களுடைய எண்ணமாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறுவிதமான முடிவுக்கு எவனும் வந்திருக்க முடியாது. இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் ஒருவனை

கடலில் மூழ்கச் செய்வது நிச்சயம் வெறுக்கத்தக்க அநீதியேயாகும். அது இயற்கைக்கு விரோதமான கொடும் குற்றம் என்பதையும் அவன் அறிவான். ஏராளமாகப் பாய் மரங்கள் உள்ள கப்பல்கள்கூட கவிழ்ந்து அநேகர் மூழ்கியிருக்கிறார்கள். எனினும்—!

‘இவன் ஒன்றும் முக்கியமானவன் இல்லை; இவனைத் தீர்த்துக் கட்டுவதன் விளைவாக இப்பிரபஞ்சம் ஒன்றும் முழுகிவிடாது’ என்று இயற்கையன்னை, தன்னைப் புறக்கணிப்பதாக ஒருவனுக்குத் தோன்றிவிட்டால், ‘அவளுடைய கோவில்மீது ஏன் கல்லை விட்டு டெறியக்கூடாது?’ என்ற எண்ணம் தான் அவனுக்கும் உடனே ஏற்படும்! ஆனால் ‘கோவிலும் இல்லை; கல்லும் கிடையாது’ என்ற உண்மை புலனுக்கு எட்டும் போது அவனுக்கு அதிகமான வெறுப்பு ஏற்படுகிறது! கண்ணுக்குப் புலனாகும் வகையில் இயற்கை திருவிளையாடல் புரியும்போது, அது அவனுடைய கேலிக்கு இலக்காவது நிச்சயம்.

பழித்துக்கூற எதுவுமே அகப்படவில்லையென்றால், பிறகு ஒரு வேளை ஏதாவது ஒரு உருவத்தை எதிரில் கற்பனை செய்துகொண்டு, ஒரு காலால் மண்டியிட்டு கைகள் இரண்டையும் எதிரே விரித்து நீட்டியபடி உங்கள் எண்ணம் எப்படி இருந்தாலும் என்னுடைய உயிர் எனக்கு பற்றுள்ளதாகத்தானே இருக்கிறது.” என்று கதறலாம் போல அவனுக்குத் தோன்றும்.

குளிர் காலத்தில் வானத்திலே தெரியும் ஒரு நட்சத்திரமே, இயற்கை அன்னை அவனுக்கு அளிக்கும் பதில் போலத் தோற்றமளித்தது. அதனை நோக்கி மண்டியிட்டுத் துதிக்கலாமா? அல்லது சபிக்கலாமா? எது செய்தும் என்ன பயன்? அவனுடைய நிலையின் பரிதாபத்தை அவன்தான் உணர முடியும்.

இந்த விஷயங்களை யெல்லாம், இப்படிப்பட்ட சிந்தனைகளை எல்லாம் படகிலிருந்தவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் அவைகளைத் தன் மனத்திற்கிசைந்தவாறு மௌனமாகவே எண்ணிப் பார்த்தனர். மிகுந்த களைப்பு ஒன்

றைத் தவிர அவர்கள் முகத்தில் வேறு எவ்விதமான உணர்வும் ஏற்படவேயில்லை. ஏதாவது எப்பொழுதாவது பேசினால் அந்தப் பேச்சுக்கள் படகைப் பற்றியதாகவே இருந்தன.

நிருபரின் உள்ளுணர்வைத் தீட்டியெழுப்பிய போது, அங்கே அவருக்கே புதிராகத் தோன்றும் வகையில் எப்போதோ எங்கேயோ கேட்ட ஒரு பாட்டின் நினைவு ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அந்தப் பாட்டுத் தனக்கு மறந்து போயிருந்தது என்பதையே அவர் மறந்து விட்டார். இப்போது திடீரென்று அவரையும் மீறி அவர் ஞாபகத்தில் முளைத்தது அது. அதன் சாராம்சம் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அல்ஜியர்ஸ் என்ற நகரில் ஒரு படையைச் சேர்ந்த வீரன் செத்துப் போகும் நிலையிலிருந்தான். அவனுக்குப் பணிவிடை செய்ய அங்கே எந்தப் பெண்ணின் தளிக்கரமும் இல்லை. பெண்களின் கண்ணீருக்கே அங்கு பஞ்சமாகிவிட்டது! ஆனால் அவனுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தோழன் நின்றிருந்தான். அந்தத் தோழனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டே அந்த வீரன் “நான் இனிமேல் என்னுடைய சொந்த நாட்டைப் பார்க்கவே முடியாது!” என்று கூறினான். இவனுடைய நிலைமையும் இந்த ஆல்ஜியர்ஸ் வீரனின் நிலைமையும் ஒன்றாகத் தானே யுள்ளது!

அல்ஜியர்ஸ் நகரில் ஒரு வீரன் செத்துக் கொண்டிருந்தான் என்ற உண்மையை சிறு வயதில் யாரோ சொல்லக் கேட்டிருக்கிறார் நிருபர். ஆனால் அந்த சோகத்தின் சிகரம், அதன் உண்மை அப்போது அவருக்கு முக்கியமானதாகப்படவில்லை. ஏன், விளங்கக் கூட இல்லை. அந்த வீரனின் பரிதாப நிலையைப் பற்றி அவருடைய பள்ளித் தோழர்கள் அநேகர் அவருடைய காதுகளில் எடுத்தி ஒதியிருந்தார்கள். ஆனால் அவர் அதைப் பொருட்படுத்தாமலே இருந்துவிட்டபடியால் அந்த ஒலி தானாகவே அவர் காதுகளைவிட்டு நீங்கிப் போய்விட்டது! அல்ஜியர்ஸ் நகரில் எவனோ ஒரு படையீரன் செத்தால் அதில் நமக்கு என்ன இருக்கிறது!

என்று அவர் நினைத்தார். அது துக்கப்படவேண்டிய விஷயமாகவும் அவருக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரு பென்சில் கூர் ஓடிந்துபோனால் எப்படியோ, அதைவிடச் சாதாரணமான விஷயம் என்று அவர் அதை ஒதுக்கித் தள்ளினார்.

எனினும் அது இப்போது ஏதோ ஒரு அதிசயம் போல, மனிதத் தன்மையோடு கூடிய உயிருள்ள விஷயமாகப்பட்டது அவருக்கு! குளிர் காய்ந்துகொண்டே தேநீரை உறிஞ்சும் ஒரு கவிஞனின் இதயத்தில் எழுந்த ஒரு கற்பனை அலைகளாலான வெறும் கவிச்சித்திரமாகப் படவில்லை அது இப்போது! அதில் உண்மையின் சொருபத்தை அவர் கண்டார்!—உறுதியான, சோகம், ததும்பும் மென்மையான உன்னதமான உண்மை!

இப்போது அந்த வீரன் நிருபரின் முன் நிதரிசனமாகக் காட்சியளித்தான். அவனுடைய கால்கள் அசையாமல் நீண்டு கிடக்க, அவன் மண்மேல் வீழ்ந்துகிடந்தான்! உடலைவிட்டுப் பிரியும் உயிரைத் தடுத்து நிறுத்தும் முயற்சியில், அவனுடைய வெளிறிப்போன இடதுகை மார்பின் மேல் படிந்து கிடந்தது. வீரல்களுக்கிடையே ரத்தம் பொங்கி வழிந்தது. அந்திப் பொழுதில் தெரியும் சூரியனின் கடைசி ஒளி வர்ணங்களால், மங்கலாய் மாறிப் பிரகாசித்த வானத்தில் இப்போது ஒரு நகரம்—வெகு தூரத்திலிருந்த அல்ஜீரிய நகரம்—சிறு அளவில் சித்திரம் போலக் காட்சி தந்தது. துடுப்பு போட்டுக் கொண்டே, வீரனின் உதடுகள் மெல்ல அசைவதுபோலக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்த நிருபர், இப்போது ரொம்பவும் தீவிரமான, முற்றிலும் தன்னலமில்லாத ஓர் உள்ளுணர்வினால், உள்ளம் நெகிழ்ந்தார். அல்ஜியர்ஸ் நகரில் செத்துக்கொண்டிருந்த படைவீரனுக்காக இப்போது அவர் வருத்தப்பட்டார்!

இதற்கிடையில் படகைத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த அந்தச் சுரமீன் வெகுநேரம் அப்படி வந்ததினால் ஏற்பட்ட வெறுப்பினால் சலித்துப் போய் மின்றிருக்கவேண்டும். நீரைக் கிழித்துச் செல்வதால் ஏற்படும் சலசலப்பு இப்போது கேட்கவில்லை. நீலமாய் தெரிந்த

அந்த ஜோதியும் இப்போது காணப்படவில்லை. வடக்கில் தெரிந்த வெளிச்சம் இன்னும் மினுக் மினுக்கென்று ஒளி வீசியது. எனினும் அந்த வெளிச்சம் படகுக்கு அருகில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை, அலை கரை மோதும் சப்தம், சில சமயம் நிருபரின் காதுகளில் பேரொலியாய் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அவர் படகை இன்னும் கடல் பக்கமாகத் தள்ளி வேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டு போனார். தெற்கில், கடற்கரையில் யாரோ காவலுக்காகத் தீ வளர்த்திருந்தார்கள். மிகவும் தாழ்வாகத் தெரிந்த அது, கண்ணுக்கே தெரியாத அளவு தூரத்தில் இருந்தது. எனினும் அதன் வெளிச்சம் அவ்வப்போது விட்டுவிட்டுத் தெரிந்தது. கடல் மட்டத்திற்கு மேல் செங்குத்தாகத் தெரிந்த ஒரு கரைப் பகுதியில் அந்தத் தீ ஜுவாலைகளின் சிவப்பு வெளிச்சம் பிரதிபலித்தது. அதைப் படகிலிருந்தபடியே தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. காற்று இன்னும் பலமாக வீசத் தொடங்கியது. சிலசமயம் திடீரென்று ஏதாவது ஒரு அலை சிறுத்தையைப் போலச் சீறும். அலையின் உச்சி மடிந்து விழும்போது அதன் பளபளப்பு கண்ணுக்குத் தெரியும்.

காப்டன் தண்ணீர்ப் பீப்பாய் அருகில் நகர்ந்து நேராக உட்கார்ந்து கொண்டார். “அப்பா! இப்படி இரவு வளர்ந்துகொண்டே போகிறதே!” என்று நிருபரிடம் பேச்சுக்கொடுத்தார். பிறகு கரைப்பக்கம் பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, “அந்த உயிர் மீட்பாளர்கள் வெகு சாவதானமாகத்தான் வருவார்கள் போலிருக்கிறது?” என்றார்.

“ஒரு சுருமீன் படகைச் சுற்றி விளையாடியதே, நீங்கள் பார்த்தீர்களா?”

“ஆம், பார்த்தேன்! மிகவும் பெரியதுதான்!”

“அட்டா! நீங்கள் விழித்துக்கொண்டிருந்தது எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே!”

இந்தச் சம்பாஷணைக்குப் பிறகு நிருபர் படகின் அடியில் குனிந்து “பில்லி!” என்று கூப்பிட்டார். பில்லிப் படுத்திருந்த பாகத்தில் மெதுவாக, படிப்படியாக

அசைவு கண்டது. “பில்லி! நீ சிறிது படகு தள்ளுகிறாயா?”

“ஓ, தாராளமாக!” என்று பதில் கொடுத்தார் சிப்பந்தி.

படகின் அடிப்பாகத்தில் ஜில்லென்றிருந்த கடல் தண்ணீரைத் தொட்டுக்கொண்டே சமையற்காரரிடம் ஒண்டிக்கொள்ளப் போன நிருபர், படுத்தவுடனே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தார். அவருடைய பற்கள் பலவிதமாகத் தந்தியடித்த போதிலும், அவர் நல்ல தூக்கத்தில் இருந்தார். ஒரு கண நேரம் மட்டுமே படுத்துத் தூங்கியதுபோல அவருக்குத் தோன்றியது. அதற்குள் அவருடைய பெயரை, களைப்படைந்து போன ஒரு குரல் அழைப்பதை அவர் உணர்ந்தார். “நீ சிறிது படகு தள்ள வருகிறாயா?” என்றது அந்தக் குரல்.

“ஓ! நிச்சயமாக பில்லி!” என்றவாறே நிருபர் எழுந்தார்.

வடக்கே தெரிந்த வெளிச்சம் எப்படி மறைந்த தென்றே தெரியவில்லை. ஆனால் கண்ணைக் கொட்டாமல் விழித்திருந்த காப்டனின் உத்தரவுகளிலிருந்து படகு செல்ல வேண்டிய வழியை நிருபர் கேட்டுக் கொண்டார்.

இரவு சிறிது நேரம் கழித்து, அவர்கள் படகைக் கடலில் வெகு தூரம் வரை கொண்டுவந்து விட்டார்கள். சமையற்காரரையும் துடுப்புப் போட்ச்சொல்லி அழைத்தார் காப்டன். அலைகளுக்கு நேராகப் படகின் முன்புறம் இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளுமாறும், அலைகளின் பேரிரைச்சல் காதில் கேட்டால் உடனே கூப்பிடும்படியும் அவருக்கு உத்தரவு போட்டுவிட்டு, “இவர்கள் இருவரும் இப்போது ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு தெம்பு அடையட்டும்!” என்றார். அந்த ஏற்பாட்டின் மூலம் நிருபரும், சிப்பந்தியும் சேர்ந்தாற்போல் ஓய்வு எடுக்க முடிந்தது. கீழே சுருண்டு படுத்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் பேச்சில் ஈடுபட்டுவிட்டுப் பிறகு அவர்கள், அடித்துப் போட்டதுபோல் தூங்கினார்கள்! சமையற்காரருக்கு இப்போது துணையாக இருக்க

கும் பாக்கியம் வேறு ஒரு சுரு மீனுக்குக் கிடைத்ததா? அல்லது முன்பு வந்த அதே சுரு மீனுக்கு கிடைத்ததா என்பது அவர்களில் யாருக்கும் தெரியாது.

அலைகளின் மீது படகு தாவிச் சென்றபோது, நீர்த்திவலைகள் எப்பொழுதாவது ஒரு சமயம் படகின் பக்கமாகத் தெறித்து விழும். அப்போது அவர்கள் மீண்டும் அபிஷேகத்துக்குள்ளாவார்கள். ஆனாலும் அவர்களது தூக்கத்தைக் கலைக்கும் சக்தி அதற்கில்லை. அபசகுன்ம போல வீசிய காற்றும், அலைகளும் உயிரற்ற கட்டைகளை எவ்வளவு தூரம் அலைக் கழிக்குமோ அவ்வளவுக்குத்தான் அம்மனிதர்களும் அல்லல் படலனர்.

தூங்குகிறவர்களை எழுப்ப விரும்பாத தயக்கம் நிறைந்த குரலில் சகாக்களை சமையற்காரர் அழைத்து, “கரைக்கு வெகு சமீபத்தில் படகு மிதக்கிறது. உங்களில் யாராவது படகை மீண்டும் கடல் பக்கமாகக் கொண்டுபோனால் நல்லது என்று நினைக்கிறேன்” என்றார். விழிப்படைந்த நிருபர் அலைகளின் உச்சிகள் மோதி விழும் சப்தத்தைக் கேட்டார்.

அவர் துடுப்புப் போட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, காப்டன், அவருக்கு விஸ்கியும் தண்ணீரும் கலந்து குடிக்கக் கொடுத்தார். அதைக் குடித்ததும் நிருபருடைய குளிர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகியது. “நான் எப்பொழுதாவது கரை சேர்ந்து, அங்கே என்னிடம் யாராவது ஒரு துடுப்பின் படத்தைக் காட்டினாலும் போதும்—கிழித்து எறிந்துவிடுவேன்!” என்றார் அவர்.

பிறகு பில்லியை அழைத்தார். “பில்லி, பில்லி! எனக்குப் பதில் கொஞ்சம் துடுப்பு போட வா!”

“அப்படியே!” என்றார் பில்லி.

நிருபர் மீண்டும் கண்களை விழித்தபோது கடலும், வானமும் அதிகாலை நேரத்தின் மங்கலான ஒளி பெற்றுத் திகழ்ந்தன. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு நீர்ப்பரப்பு முழுவும் சிவப்பும், பொன்னிறமும் கலந்த வர்ணம் பூசினாற்போல் மாறியது. கடைசியில் நிர்மலமான நீலவானத்துடன் காலைப் பொழுது மலர்ந்தது. அலைகளின்

நாக்கில் சூரிய வெளிச்சம் பட்டு அவை தீ ஜுவாலையைப்போல் ஒளி வீசின.

தூரத்தில் தெரிந்த மணல் மேடுகளில் அநேக குடிசைகள் கறும்புள்ளிகள் போலக் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. அவைகளுக்குமேல ஒரு காற்றாடி யந்திர சாலை வெள்ளை வெளேரென்று தெரிந்தது. இப்போது கரையில் மனிதனோ, நாயோ, சைக்கிளோ எதுவும் தெரியவில்லை. குடிசைகள் எல்லாம் சேர்ந்து, ஆள் அரவமே இல்லாத பாழடைந்த ஒரு கிராமம்போலக் காட்சியளித்தன.

படகில் இருந்தவர்கள், கரையை உற்றுநோக்கினார்கள். பிறகு எல்லோரும் கூடி ஏதோ விவாதித்தனர். கடைசியில் காப்டன் சொன்னார், “சரி நமக்கு உதவி ஏதும் வராதபட்சத்தில் நாமே அலைகளை நேராகக் கடந்து செல்ல முயற்சி செய்ய வேண்டியதுதான்! இங்கு அதிக நேரம் தங்கினால் பிறகு எதுவுமே செய்ய முடியாத அளவுக்கு நாம் பலஹீனமடைந்து விடுவோம்” என்றார். “வாஸ்தவம்!” என்று மற்றவர்கள் மௌனமாக ஒப்புக் கொண்டனர். தூரத்தில் தெரிந்த காற்றாடி யந்திர சாலையின் உயரமான கூண்டு நிருபரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அதன் மேல் யாருமே ஏறிக் கடல் பரப்பைக் கண்டிருக்கமாட்டார்களோ என்ற ஐயம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. ஈ ஏறும்பு கூட ஏற முடியாத அளவுக்கு ராட்சஸ உருவம் கொண்டு உயர்ந்து நின்றது அந்தக் கூண்டு! தனிப்பட்ட ஒருவரின் முயற்சிகளுக்கு எதிராக இயற்கையின் சக்தி எவ்வளவு மகோன்னதம் வாய்ந்தது என்ற உண்மை நிருபருக்கு அப்போது ஓரளவு விளங்கியது. மனிதர்கள் காணும் காட்சியிலும், காணமுடியாத காற்றிலும் இயற்கையின் மகோன்னத சக்தியை அவர் கண்டார். இதை உணர்ந்த பிறகு, இயற்கையன்னை கொடுமானவள் என்ற எண்ணம் அவரைவிட்டு நீங்கியது. எப்படி கொடுமானவளில்லையோ அதேபோல் உதவி செய்யக் கூடியவளாகவும், சதி செய்கிறவளாகவும், இரக்கம் கொண்டவளாகவும் தோன்றவில்லை. எதையுமே பாராட்டாதவ

ளாக உதாசினத்துடன்தான் இருப்பதாகத் தோன்றியது. இவ்விதம் இயற்கையின் பாரபட்சம்ற்ற தன்மையால் கவரப்பட்ட ஒரு மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் தான் செய்த கணக்கில்லாத குற்றம் குறைகளை மனதில் அருவருப்பாக எண்ணிப்பார்ப்பது நியாயமே. அதை ஈடு செய்யும் வகையில் வேறு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்ப்பதும் இயற்கைதான். சாவு நெருங்கும்போது ஏற்படும் இந்தப் புதிய ஞானோதயத்தில், நல்லது கெட்டது இவை இரண்டிற்குமிடையே உள்ள தாரதமயம் மிகத் தெளிவாக விளங்கிவிட்டதுபோல் அவனுக்குப் படுகிறது. இன்னொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் தன்னுடைய சொல்லையும், நடத்தையையும் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, இனிமேல் புதுப்புது மனிதர்களைக் காண நேரும்போது முன்னேவிட நன்றாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் அவன் நினைக்கிறான்.

காப்டன் கடைசியில் சொன்னார்:—“தோழர்களே, கவனியுங்கள்! படகு இனிமேல் மூழ்கிவிடுவது நிச்சயம். அதை எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் கொண்டு செல்வதுதான் நாம் செய்யக்கூடிய காரியம். அதற்கு மேல் படகு முழுகிய பிறகு வெளியில் குதித்து நீந்திக் கரைசேர முயலுங்கள். அவசரம் வேண்டாம். நிதானமாக இருங்கள். படகு முழுகுவதற்கு முன் குதித்து விடாதீர்கள்!”

பில்லி துடுப்பு போடத் தொடங்கினார். கரைமீது மோதும் அலைகளை அவர் தோள்பட்டையின் புறமாகத் திரும்பிப் பார்த்தார். பிறகு “காப்டன்! படகைக் கடல் பக்கம் திருப்பி, பின்புறமாகக் கரையை நோக்கிப் போகலாமா என்று நினைக்கிறேன்” என்றார்.

“சரி! அப்படியே செய்!” என்றார் காப்டன். சிப்பந்தி படகைத் திருப்பினார். படகின் பின்புறம் உட்கார்ந்திருந்த நிருபரும், சமையற்காரரும் இப்போது கரையைக் காண தோள்பட்டையின் புறமாகத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது.

கரையை நோக்கி வீசிய பயங்கரமான அலைகள் படகை அப்படியே உயரக் கிளப்பின. அப்பொழுது

படகிலிருந்தவர்கள் மீண்டும் வெள்ளை வெளேரென்ற நுரைத் தண்ணீர் சாய்வான கரைமீது பரவி ஓடுவதைக் காண முடிந்தது. “நாம் கரைக்கு மிக அருகில் செல்லவே முடியாது!” என்றார் காப்டன். ஒருவரின் கண் பார்வை, அலைகளுக்குத் தப்பும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் அவர் கரையின் பக்கம் ஆவலோடு திரும்பிப் பார்க்கும்போதும் அந்தக் கண்களில் வீசும் ஒளியின் தன்மையே அலாதியாக இருந்தது. நிருபர் மற்றவர்களை ஆராய்ந்தபொழுது அவர்கள் மனத்தில் இப்போது யீதி இல்லை என்பதைக் கண்டார். எனினும் அவர்களது பார்வையின் முழு அர்த்தம் அவருக்கு விளங்கவில்லை.

அவரைப் பொறுத்தவரை அவர் மிகவும் களைப்பாக இருந்தபடியால் அடிப்படையான உண்மையை அவர் உணர்ந்துகொள்ள முடியாமலிருந்தது. அதைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்ய அவர் தன் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றபோது, அவருடைய தசைகளின் ஆதிக் கம் மேலாக இருந்தது. சிந்தனை செய்வதற்கு அவரை அவைகள் அனுமதிக்கவில்லை. தான் முழுசிலிட நேர்ந்தால் வெட்கக்கேடாக இருக்குமென நினைத்தார்.

படகிலிருந்தவர்கள் பரபரப்பு கொள்ளாமல் முகம் வெளிறிப் போகாமல் நிதானமாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் கொந்தளிப்பு எதுவும் ஏற்படவில்லை. கரையையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். “குதிக்கும்போது படகைவிட்டுச் சிறிது தூரம் தள்ளிக் குதிக்கவேண்டும். அதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று காப்டன் எச்சரித்தார்.

கடல் பக்கத்திலிருந்து ஒரு பெரிய அலை திடீரென்று எழும்பிக் கீழே விழுந்தபோது இடி முழக்கம் போல பலத்த சப்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரே வெண்மையான நுரைப்படலம் பேரிரைச்சலுடன் படகின்மீது பாயவந்து கொண்டிருந்தது.

“ஜாக்கிரதை!” என்று எச்சரித்தார் காப்டன். மற்றவர்கள் மௌனமாயிருந்தனர். கரைமீது நிலைத்

திருந்த பார்வையைத் திருப்பி அலையைப் பார்த்தவண்ணம் அதற்காகக் காத்திருந்தனர். அலைச் சரிவின்மேல் படகு ஏறி ஆக்கிரோஷமான அதன் உச்சிக்கு மேலாகத் தாவி மறுபக்கம் சரிந்து ஓடியது, படகுக்குள் கொஞ்சம் தண்ணீர் புகுந்தது. அதை சமையற்காரர் இறைத்தார்.

இதேபோல் அடுத்த அலையும் பலத்த சப்தத்துடன் முறிந்து விழுந்தது. கொந்தளிக்கும் அந்த வெண்மையான அலை வெள்ளத்தின் நடுவில் சிக்கிய அந்தப் படகு இப்போது அநேகமாய் செங்குத்தான நிலைக்கு வந்துவிட்டது. நாலா பக்கங்களிலும் அலைகள் சூழ்ந்துகொண்டன. படகின்மேல் விளிம்பில் நிருபர்கையை வைத்திருந்தார். அலைத் தண்ணீர் அந்த இடத்தை நெருங்கியபோது அவர் கையை நனைத்துக் கொள்ள விரும்பாதவர்போல் 'சடக்'கென்று இழுத்துக்கொண்டார்.

தண்ணீரின் கனம் தாங்காமல் படகு அலையில் சுழன்றபடியே கடலினுள் மூழ்க ஆரம்பித்தது.

உடனே காப்டன் கத்தினார். "தண்ணீரை இறை! சீக்கிரம் இறைத்து வெளியில் கொட்டு!"

"இஃதா, காப்டன்!" என்று விரைந்தார் சமையற்காரர்.

நண்பர்களே! இப்போது இன்னும் ஒரு அலை போதும். நம்மை ஒழித்துவிட. படகைவிட்டு அப்பால் குதிக்கவேண்டும்! ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றார் காப்டன்.

முன்னுவதாக ஒரு பெரிய ஆக்கிரோஷமான அசைக்கமுடியாத அலை முன்னேறி வந்தது. அநேகமாய் அது படகைக் கபளீகரம் செய்துவிட்டது. அதே சமயம் படகிலிருந்தவர்களும் கடலுக்குள் குதித்தனர்; படகின் அடியில் ஒரு 'மிதக்கும் பெல்ட்' இருந்தது. நிருபர் கடலில் குதிக்கும்போது அதைத் தன் இடது கையில் மார்போடு சேர்த்துக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார்.

ஜனவரி மாதத்திய கடல் தண்ணீர் பனிக்கட்டி

யைப்போல் ஜில்லென்றிருந்தது. பிளாரிடா தீப கற்பத்தினருகே கடல் எவ்வளவு குளிர்ச்சியாக இருக்குமென்று நிருபர் நினைத்தாரோ அதைவிட குளிர்ச்சியாக இப்போது இருப்பதை அவர் உடனே உணர்ந்தார். அச்சமயம் அது மனத்தில் பதிய வைக்கவேண்டிய முக்கியமானதொரு உண்மையே என்று நிருபரின் பிரமை தட்டிய மனதில்பட்டது. சோகத்தை உண்டுபண்ணும் அளவுக்கு அந்தத் தண்ணீர் குளிர்ச்சியாக இருந்தது: துக்ககரமானது என்றும் குறிப்பிடலாம். அதோடு தன்னுடைய நிலைமையைப்பற்றிய எண்ணத்தையும் சேர்த்துப் பார்த்தபோது அதுவே கண்ணீர்பொங்கி வரச் செய்வதற்குப் போதுமானதாக இருந்தது. தண்ணீரில் குளிர்ச்சி அப்படி இருந்தது!

நீர்ப் பரப்புக்குமேல் வந்தபோது தண்ணீரின் பேரிரைச்சல் தவிர வேறு எதையும் அவரால் உணர முடியவில்லை. பிறகு கடலில் தன்னுடைய சகாக்களை அவர் கண்டார். கரையை நோக்கி அவர்கள் நீந்தும் போது அவர்களில் பில்லிதான் முதலாவதாக இருந்தார். மிகவும் தெம்போடு அவர் வேகமாக நீந்திக் கொண்டே போனார். நிருபரின் இடது புறத்தில் சமையற்காரரின் பரந்த வெளுப்பான முதுகு தண்ணீருக்கு மேல் தெரிந்தது, பின்னால் காப்டன் கவிழ்ந்த படகின் அடிபாகத்தை ஒரு கையினால் பிடித்த பிடியே தண்ணீரில் மிதந்துகொண்டிருந்தார். கடலின் இந்தக் கொந்தளிப்புக்கு நடுவில் கடற்கரை எப்படி அசைவற்று அலட்சியமாக திண்மையுடன் இருக்கிறது என்ற ஆச்சரியத்தை அப்போது நிருபர் உணர்ந்தார்.

கடலில் நீந்திச் செலவது வேடிக்கையாக இருந்த போதிலும் தாங்கள் தொடங்கி யிருப்பது மிக நீண்ட பிரயாணம் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். ஆகவே மெதுவாக கைகளைப்போட்டு நீந்திக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அடியில் அந்த மிதக்கும் பெல்ட் இருந்தது. சிறு சமயம் ஒரு அலையின் சரிவில் வேகமாகப் போகும் போது அவருக்கு, குளிர் பிரதேசத்தி பனிக் கட்டி மேல் இருப்பதற்கு உபயோகமாகும் சக்கர

மில்லாத வண்டியில் கையை வைத்துக்கொண்டு வழக்கிச் செல்வதுபோலத் தோன்றும்.

கடைசியில் கடலில் ஓரிடத்துக்கு வந்தபோது நீந்திச் செல்வது மிகக் கஷ்டமாக இருந்தது. 'எந்த மாதிரி சுழலில் மாட்டிக்கொண்டோம்' என்று பார்ப்பதற்காக அவர் நீந்துவதை விட்டுவிடவில்லை. எனினும் அவருடைய வேகம் அந்த இடத்தில் தடைப்பட்டது. ஒரு நாடக மேடைமேல் தெரியும் காட்சிபோல கரை அவருக்கு எதிரே காட்சி யளித்தது. கரையின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் அவருடைய கண்களில் அவர் விவரமாக ஆராய்ந்தார்.

காப்டனின் இடது புறத்தில் வெகு தூரத்தில் சமையற்காரர் வந்தபோது காப்டன் சொன்னார். "அப்படியே மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டு ஒரு துடுப்பை உபயோகித்து முதுகினால் மிதந்து செல்!" என்றார்.

"சரி!" என்று சமையற்காரரும் மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டு ஒரு படகைப்போல துடுப்பை உபயோகித்து நீந்தினார்.

நிருபருக்கு இடது புறத்தில் இப்போது படகு அவரைக் கடந்து சென்றது. அதன் அடிப்பாகத்தைத் தொட்டுக்கொண்டே காப்டன் மிதந்து சென்றார். படகு மட்டும் சர்க்கஸ் வித்தை செய்யாமலிருந்தால் அவர் ஒரு திரைக்கு மேல் எழும்பிப் பார்க்கும் மனிதனைப் போலத் தெரிந்திருப்பார். இன்னும் அந்தப் படகில் அவர் தொத்திக் கொண்டிருந்தது நிருபருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

சிப்பந்தி, சமையற்காரர், காப்டன் மூவரும் கரைக்கு அருகாமையில் நீந்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் படகிலிருந்த தண்ணீர்ப் பீப்பாய் அலைகளினூடே 'ஜாம் ஜாம்' என்று எழும்பிக் குதித்துக் கொண்டே சென்றுகொண்டிருந்தது.

நிருபர் மட்டும் இப்போது ஒரு புதிய எதிரியின் பிடியில்—சுழலில்—சிக்கிக் கொண்டிருந்தார். கரையின் சாய்வான மணல் பரப்பும், அதன் மேலிருந்த தாவர வாக்கங்களும், சிறிய குடிசைகளும் ஏதோ திரையில்

காணும் சித்திரக் காட்சிபோல அவருக்குத் தெரிந்தன. கரை அவருக்கு வெகு அருகாமையில்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அது அவருக்கு அல்ஜிரியா அல்லது பிரிட்டானி தேசத்தில் சினிமா கொட்டகையின் 'காலரி'யி லிருந்துகொண்டு காணும் ஒரு படக் காட்சி போலவே உணர்வில தோன்றியது.

'நான் முழுகிப் போய்விடுவேனோ? அது சாத்தியமா?' என்று அவர் திரும்பத் திரும்ப நினைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஒரு வேளை தன்னுடைய சாவுதான் இயற்கையின் லீலா வினோதங்களில் இறுதியானதோ என்று ஒருவருக்குத் தோன்றக் கூடும்.

பயங்கரமான அந்தச் சூழலின்றும் அவரை உந்தித் தள்ளியிருக்க வேண்டும் ஒரு அலை. ஏனெனில் இப்போது கரையை நோக்கி மீண்டும் தன்னால் நீந்த முடிவதை அவர் உணர்ந்தார். அதன் பிறகு காப்டன் படகை ஒரு கையால் பிடித்துத் தொத்திக்கொண்டே நிருபரையும் படகுக்கு வரும்படி அழைப்பதை அவர் கண்டார்.

படகையும் காப்டனையும் அடைவதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தபோது இப்படி ஒரு நினைவு—ரொம்பவும் களைத்துப்போய்விட்ட பிறகு தண்ணீரில் மூழ்கிப் போய் விடுவதுதான் நல்ல முடிவாக இருக்கும். கொடூரங்களெல்லாம் ஒழிந்து ஒரேயடியாக நிம்மதியாகக் கண்ணை மூடிவிடலாம். அதை வரவேற்கவும் அவர் தயாராக இருந்தார்! ஏனெனில் தற்காலிக வேதனையின் பயங்கரமே அவரது மனத்தை மிகவும் அரித்துக்கொண்டிருந்தவைகளில் மிக முக்கியமானதாகும்.

திடீரென்று ஒரு மனிதன கடற்கரை ஓரம் ஓடுவதை அவர் பார்த்தார். அதிவேகமாக அவன் தனது உடைகளைக் கழற்றிக்கொண்டிருந்தான். மேலங்கியும், கால்சட்டை முதலியவைகளும் ஏதோ ஜாலம்போல் அவனிடமிருந்து சூழன்று பறந்தன.

"படகுக்கு வா!" என்று கூவினார் காப்டன்.

"அப்படியே, காப்டன்" என்றபடி நீந்திவந்து கொண்டிருந்தார் நிருபர். கவிழ்ந்திருந்த படகின் அடிப்

புறத்தைப் பற்றியிருந்த காப்டன் அதைவிட்டு நகர்ந்து கொள்வதை நிருபர் கவனித்தார். அப்போதுதான் நிருபர் தன் பிரயாணத்தில் இதுவரை செய்யாத ஒரு அறபுதத்தைச் செய்ய நேர்ந்தது. ஒரு பெரிய அலை அதிவேகத்தோடு வந்து நிருபரை அலக்காகத் தூக்கிப் படகுக்கும் அப்பால் வீசியெறிந்தது. அந்த சமயத்தில் கூட அது ஏதோ சர்க்கஸ் வித்தை போலவும், கடலின் அறபுதச் செயல்களில் ஒன்றாகவும் அவருக்குப் பட்டது. கடலில் நீந்திக் கொண்டிருக்கும் ஒருவனுக்கு, கவிழ்ந்து போன படகு ஒன்றும் வேடிக்கையான பொருளல்ல.

இடுப்பளவு தண்ணீருக்கு நிருபர் வந்து சேர்ந்தார். ஆனால் அவரது நிலைமை ஒரு கணத்துக்குமேல் நிற்க அவருக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை ஒவ்வொரு அலையும் அவரைப் பந்துபோல் உருட்டியடித்தது. எதிரலை அவரைப் பின்னுக்கு இழுத்தது.

பிறகு கரையிலிருந்த மனிதன் தனது உடுப்புகளைக் களைந்துவிட்டுத் தண்ணீரில் இறங்கி ஓடி வருவதைப் பார்த்தார். அவன் சமையற்காரரை இழுத்துக் கரை சேர்த்தான். பிறகு காப்டனை நோக்கி விரைந்தான். ஆனால் அவனை நிருபரிடம் போகும்படி காப்டன் கையசைத்தார். உடுப்புகளைக் கழற்றிவிட்டிருந்த அந்த மனிதன் நிருபரின் கண்களுக்கு ஒரு மகான் போலத் தோற்றமளித்தான். அவனைச் சுற்றி ஒரு ஜோதி பிரகாசிப்பதைப் போல அவர் உணர்ந்தார். நிருபரின் கையைப் பிடித்து அவன் பலமாக இழுத்தான். நிருபர் அவனுக்கு வந்தனம் செலுத்தினார். ஆனால் அந்த மனிதன் திடீரென்று ஒரு வீரலால் ஈட்டிக் காட்டி 'அதோ அது என்ன?' என்று கூவினான்.

“போய்ப் பார்!” என்றார் நிருபர்.

ஆழமில்லாத ஒரு இடத்தில் சிப்பந்தியின் உடல் குப்புறக் கவிழ்ந்து கிடந்தது. ஒவ்வொரு அலையும் வந்து மோதிவிட்டுச் சென்ற பிறகு மணல் நன்றாகத் தெரிந்த அந்த இடத்தில் அவருடைய நெற்றி மணலில் படிந்து கிடந்தது!

பிறகு என்ன நடந்தது என்பதெல்லாம் நிருபருக்

குத் தெரியாது. கரையில் பத்திரமான ஒரு இடத்தை அடைந்துவிட்ட பிறகு அவர் உடல் முழுவதும் சாஷ்டாங்கமாக மணலில் படியும்படி கீழே விழுந்துவிட்டார். ஏதோ கூரை மீதிருந்து அவர் விழுந்ததைப்போல 'தொப்'பென்று சத்தம் கேட்டபோதிலும் அது அவருடைய காதுகளுக்கு இனிமையாக வரவேற்கத் தக்கதாக இருந்தது.

திடீரென்று அக் கடற்கரை பூராவுமே ஜனக் கூட்டம் நிறைந்துவிட்டாற்போலத் தோன்றியது. ஆண்கள் பலர் கையில் போர்வை, துணி மணி, பிளாஸ்க் முதலியவற்றுடன் நின்றிருந்தார்கள். பெண்கள் கையில் காபி பாத்திரம் மற்றும் அவசியமாகத் தோன்றிய சாமான்களை எடுத்து வந்தனர். கடலிலிருந்து கரை சேர்ந்த அந்த மனிதர்களுக்கு, கரையிலிருந்தவர்கள் அளித்த வரவேற்பு உபசாரம் மிகவும் பலமாகவும், அன்பு நிறைந்ததாகவும் இருந்தது. ஆனால் சொட்டச் சொட்ட ஈரமான நிலையில் மரக்கட்டைபோன்றிருந்த ஒரு உருவம் கரைக்குத் தூக்கிவரப்பட்டது. அந்த உருவத்திற்கு கரையினின்றும் கிடைத்த வரவேற்பு முற்றிலும் வேறு விதமாக இருந்திருக்கும்! சவக் குழியின் பரிசாசமான வரவேற்புதான் அதற்குக் கிடைத்திருக்கும்!

இருட்டிப்போன பிறகு, சந்திர வெளிச்சத்தில் அந்தக் கரைமீது வெண்மையான அலைகள் முன்னும், பின்னுமாக உலாவிக்கொண்டிருந்தன. ஆழ்கடலின் அறைகூவல் அந்த மனிதர்களின் காதுகளில் காற்றில் மிதந்து வந்து மோதியது. அதன் அர்த்தம் என்னவாக இருக்கும் என்பதை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறத் தங்களால் முடியும்போல அம்மனிதர்களுக்குத் தோன்றியது.

Univ. Grants Commission

18424

UNIVERSITY EXTENSION

சக்தி வெளியீடுகள்

அரசியல்

இந்தியக் குடி அரசின்		
அரசியல் அமைப்பு	ந. வேங்கடராமன்	1 50
ராஜ்யம்	க. சந்தானம்	1 00
மார்க்சிஸம் என்றால் என்ன ?	எயிலி பேர்ன்ஸ்	1 00

கவிதை

திருமலை முருகன் பள்ளு	பெரியவன் கவிராயர்	2 50
கோதாவரி	லக்ஷ்மி	0 35
சக்தி பிறக்குது	சுரபி	0 35
மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள்	மகாகவி பாரதியார்	6 00

கட்டுரைகள், தொகுப்பு நூல்கள்

எமர்சன் கட்டுரைகள்	எமர்சன்	1 00
டால்ஸ்டாய் கட்டுரைகள்	டால்ஸ்டாய்	2 00
இந்தியருக்கு	”	1 00
ஐந்தாவது சுதந்திரம்	லக்ஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி	1 50
தர்ம ரட்சகன்	பதிப்பாசிரியர்: வை. கோ.	1 00
ஜீவப்பிரவாகம்	”	1 00
திரிவேணி	”	1 00
யாத்திரை	”	1 00
கம்பன் என் காதலன்	”	1 00
காவியக் காதல்	”	1 00
இரண்டு பெண்கள்	”	1 00
ரோஜாப்பூ	”	1 00

[மேலே கண்ட எட்டு நூல்களும் புதிய முறையில் வெளி வந்தவை. அவைகளில் மேல்நாட்டுப் பேரறிஞர் பலர் எழுதிய நாவல்கள், கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் — இன்னும் பல வகையான அம்சங்கள் நிறைந்தவை.]

புறநானூற்றுத் தமிழரும்	எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளையும்	
	மற்றவர்களும்	1 00

குழந்தைப் புத்தகங்கள்

மாய விளக்கு	வை. கோவிந்தன்	3 30
சிலையும் குருவியும்	ஆஸ்கார் வைல்டு	0 50

அச்சில்

கடலோடியின் கதை	வை. கோவிந்தன்	3 00
மரம் பறந்தது	”	1 00
கூனன் கதை	”	1 00
நான்கு முட்டாள்கள்	”	1 00

சயன்ஸ்

		ரூ. காசு
குழந்தமை ரகசியம்	மாண்டிசேரி அம்மையார்	5 00
உலோகங்களும் நாமும்	மு. அருணாசலம்	அச்சில்
காய்கறித் தோட்டம்	"	1 50
அணுவை அறிக	நா. கி. நாகராஜன்	1 50
எருவும் எரு இடதலும்	சுந்தரம்	1 25
சூரிய நமஸ்காரம்	திருவேதி	1 00

சரித்திரம்

ஹிந்து பத பாதுஷாஹி	சாவர்க்கர்	3 65
எரிமலை	;	2 52
ரத்தக் களரி	நேதாஜி	1 50

சிறு கதை

ரகுநாதன் கதைகள்	ரகுநாதன்	3 75
அழகிரிசாமி கதைகள்	கு. அழகிரிசாமி	3 75
டால்ஸ்டாய் கதைகள் I	டால்ஸ்டாய்	2 00
டால்ஸ்டாய் கதைகள் II	"	2 00
வாசந்தி	தி. நா. சு.	1 00
சிங்காரி	மஞ்சேரி எஸ். சச்சுவரன்	3 00
அமெரிக்கக் கதைகள்	ஸ்டீன்பெக் முதலியவர்கள்	1 00

நாடகம்

கூண்டுக்கிளி	ஹரீந்த்ரநாத்	
முத்ரா ராசுஸம்	சட்டோபாத்யாய	1 00
இருளின் வலிமை	விசாகதத்தர்	1 50
	டால்ஸ்டாய்	2 00

நாவல்

சுந்தரி	வ. ரா.	5 00
சிவப்புக் குதிரைக்குட்டி	ஸ்டீன்பெக்	1 00
புலிமீது சவாரி செய்தால்	பவானி பட்டாசார்யா	1 50
பிரதாப முதலியார் சரித்திரம்	மாயூரம் வேதநாயகம்	
—சுருணசுந்தரி	பிள்ளை	1 25

நீதிநூல்

திருக்குறள்—பரிமேல் அழகர்		
உரை	திருவள்ளுவர்	6 00

வரலாறு

	ரூ. காசு
ஐன்ஸ்டைன்	1 50
மகாகவி பாரதியார்	2 00
பாரதியார் சரித்திரம்	2 00
அறிஞர் மார்க்ஸ்	1 50
லெனின் பிறந்தார்	3 50

பொருளாதாரம்

பணம்	எமிலி பேர்ன்ஸ்	1 50
செல்வம்	க. சந்தானம்	1 00

தயாராகிறது !

மலிவுப் பதிப்பு

அண்ணாமலை ரெட்டியார் காவடிச் சிந்து		1 00
கம்ப ராமாயணம் (நான்கு பகுதிகள்)		6 00
பஞ்ச தந்திரம்		1 00
ஈசாப் கதைகள்		1 50
அமெரிக்க நாட்டுக் கதைகள்		1 50
பாட்டி கதைகள்		1 50
குட்டிக் கதைகள்		1 50
தமிழ் நாட்டுக் கதைகள்		1 50
தமிழ் அகராதி		1 50
தமிழ் - ஆங்கிலம் அகராதி		1 50
ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதி		1 50
சொப்பனம்		1 50
புலிமீது சவாசி செய்தால்	பவானி பட்டாசார்யா	1 50
வாழ்க்கைச் சித்திரம்	வ. ரா.	1 50
டால்ஸ்டாய் கதைகள்	டால்ஸ்டாய்	1 50
டால்ஸ்டாய் கட்டுரைகள்	,,	1 50
டால்ஸ்டாய் நாடகங்கள்	,,	1 50
நாகம்மாள்—பூவும் பிஞ்சும்	ஆர். ஷண்முகசுந்தரம்	1 50

உயர்தரப் பதிப்பு

போரும் வாழ்வும்	டால்ஸ்டாய்	24 00
ருஷ்ய நாட்டுக் கதைகள்		3 00
உக்ரேனியக் கதைகள்		4 00